

Aprilie 2023

Colegiul Național "Andrei Mureșanu"

Liceenii

AN "XXX" - NR. 1-2(84p-85)

LICEENII

Revista Colegiului Național „Andrei Mureșanu” Dej
Redacția și administrația: Colegiul Național „Andrei Mureșanu”, Str. 1 Mai nr. 10, Dej, județul Cluj, 405200, tel. 0264211604

Redacția:
Jurca Alessia, X D
Pușcaș Petra, XD
Micle Diana, XD
Mureșan Maria, XD
Sfechiș Daniela, XD
Szilagyi Arianna, XD
Vescan Lorena, XD
Rafa Mădălina, X A
Roșca Tudor, X A
Nistor Aimee, XA
Gavrea Diana, X C
Jichișan Andreea, IX C
Gall Ștefania, IX C

Coordonatori revistă:
Mureșan Emilia, director
Chindriș Camelia, director adjunct
Pușcaș Iuliana, bibliotecar
Marchiș Ramona, profesor limba și literatura română

Coordonatori elevi:
Pușcaș Iuliana, bibliotecar

Tehnoredactare și aranjare în pagină
Pușcaș Petra, XD

Coperta
Trifan Ștefana, XI D

Tipar
Lumina Dej

Editorial

Imaginea școlii în comunitate prin intermediul activităților extrașcolare

Școala este promotoarea multiculturalității, a calității și a valorilor. Este instituția care are menirea de a oferi o educație aleasă, completă și consecventă indivizilor unei societăți (beneficiari direcți și indirecți).

Formarea şi modelarea personalităţii umane este un proces îndelungat, iar rolul nostru, al adulţilor, este doar de a-i arăta calea, de a-i deschide opţiuni şi de a-l îndruma cât mai bine se poate, oferindu-i valori pozitive, ajutându-l să se autocunoască să aibă încredere în puterile sale.

Educaţia oferită atât în familie, cât şi în şcoală, ajută la formarea unei fiinţe umane care va fi capabilă să se integreze în societate, să facă faţă provocărilor şi bucuriilor care-l aşteaptă, să distingă binele de rău şi să devină un individ de succes.

Prin toate activităţile şcolare şi extraşcolare, cadrele didactice urmăresc doar acest unic ţel: de a forma un om plin de succes, care să joace un rol fundamental într-o societate a cunoaşterii şi a învăţării pe tot parcursul vieţii.

Pentru a reuşi este nevoie de o muncă constantă desfăşurată în parteneriat: şcoală – familie – societate.

Este nevoie ca activităţile întreprinse cu elevii să se reflecte înapoi în comunitate. Atunci când părinţii, elevii şi ceilalţi membri ai comunităţii se consideră unii pe alţii parteneri în educaţie, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcţioneze. Beneficiile sunt numeroase şi vizează toate părţile implicate. Atât elevii, cât şi profesorii dobândesc abilităţi relevante pentru viaţa profesională şi personală, precum abilităţi care vizează comunicarea şi prezentarea, luarea deciziilor, managementul conflictelor, creativitatea, cooperarea, solidaritatea, gândirea critică etc. Pe de altă parte, părinţii beneficiază de sporirea interesului elevilor, a motivaţiei acestora, a reuşitei şcolare, dar şi de dezvoltarea armonioasă a copiilor lor.

Școala noastră s-a aflat în dialog autentic și permanent cu familia și comunitatea locală, străduindu-se să realizeze punți de legătură între nevoile educaționale, resursele intelectuale ale copiilor și perspectivele de dezvoltare a societății, astfel încât să permită o abordare pozitivă a problemelor diverse ale tinerilor elevi. Ne străduim foarte mult să implicăm toți elevii în activități diverse, astfel încât și cei care nu și-au găsit încă pasiunea să aibă mai multe „ferestre” deschise, sau, pentru cei care nu au îndrăznit să și-o manifeste să le dăm imboldul necesar în a o face.

În rândurile de mai jos vom încerca să exemplificăm cu câteva activități din domenii de interes diferite.

Pagini deschise

20 septembrie 2022 - Zi de neuitat pentru elevii clasei a X-a D, la Centrul Cultural ,,ARTA" din Dej, având loc reprezentarea teatrală a încoronării regelui Carol. Aceștia au avut prilejul să vadă atât imaginea regelui din momentul trecut, cât și a reginei, vestimentația și gesturile fiind explicate pe parcurs. Istoria reînvie.

26 septembrie 2022 - Ziua limbilor străine. Această zi a fost marcată printr-un program inedit, iar sub îndrumarea cadrelor didactice din catedra de limbi străine, elevii au încântat auditoriul printr-un colaj artistic de poezii și cântece, unele dintre ele creații proprii, în limbile: engleză, franceză, germană, maghiară, rusă, latină, chiar și arabă și română. Atitudinea degajată a prezentatorilor și modul plăcut în care s-a desfășurat activitatea a făcut din această zi una de neuitat. A fost un program extrem de reușit, îndelung aplaudat de cei din sală (elevi, profesori, părinți).

3 octombrie 2022 - Noaptea Cercetătorilor Europeni se înscrie în seria evenimentelor Marie Sklodowska-Curie și își propune să arate publicului larg ce înseamnă să fii cercetător și cât de interesantă poate fi munca de cercetare. Anual, în ultima zi de vineri a lunii septembrie, Noaptea Cercetătorilor Europeni (eveniment organizat în majoritatea statelor Uniunii Europene) face știința accesibilă tuturor, prin activități științifice ce combină educația cu divertismentul, organizându-se expoziții, experimente în care publicul este implicat active. A fost o inițiativă a elevilor cu minți curioase de a merge la acest eveniment special. Aici au fost prezentate experimente de chimie foarte interesante, dar și alte activități care le-au stârnit interesul elevilor.

16 octombrie 2022- CNAMD în parteneriat cu Școala Specială Dej. A fost o zi deosebită dedicată fructelor și legumelor în care elevii au comunicat și s-au bucurat de evenimentele organizate.

4 noiembrie 2022 - Cu ocazia balului bobocilor, elevii din clasele a IX-a și a X-a s-au distrat prin dans, probe, iar unii au fost și premiați.

12 noiembrie 2022 - Forumul Tinerilor din Cluj-Napoca. Activitatea este parte a proiectului Aspyre, la care au participat 14 elevi din clasa a X-a D coordonați de prof. Albinetz Cristina, director prof. Emilia Mureșan și diriginta clasei prof. Ana Man.

17 noiembrie 2022 - ,,O bibliotecă e infinitul sub un singur acoperiș." Biblioteca Colegiului Național, susținută de voluntari, a organizat un schimb de carte. Activitatea ,,Pagini întoarse" a încurajat tinerii ,,să-și reînnoiască" rafturile cu literatură, aducând cărți, pe care le-au citit sau de care se pot desprinde, și alegându-le pe cele care le-au făcut cu ochiul. Fiecare a avut ocazia ,,să dăruiască", dar să se bucure de sugestiile colegilor, transferul realizându-se prin intermediul unor cupoane specifice.

18 noiembrie 2022- Două echipe, formate din câte 4 elevi, au realizat o partidă de Debate pe tema folosirii armelor în rândul cetățenilor. Argumentele au fost aduse de către un

grup aflat la primul meci, ceilalți având experiența concursurilor. Săptămâna educației globale s-a încheiat cu prezentări despre pacea în lume, exemplificată atât prin cărți representative (prezentări de carte), cât și prin picture, experiențe și povești specifice.

Un spectacol inedit și pe placul tuturor a încheiat festivitățile de aniversare a Zilelor CNAM. Elevii au fost actori, dansatori, poeți, interpreți de muzică (am avut și muzică rock – trupa școlii SAR), tot ceea ce și-au dorit. A fost o adevărată încântare.

21 noiembrie au fost premiați elevii care s-au înscris la cele două concursuri organizate de redacția revistei „Liceenii" – unul pentru copertă, iar celălalt de literatură.

15 decembrie 2022- Această zi a fost marcată de meciurile de fotbal disputate pe terenul liceului, în urma cărora s-a remarcat susținerea dintre elevii Colegiului.

15 decembrie 2022- Grupul vocal al Colegiului, coordonat de doamna profesor Călina Gavrea, a participat la Festivalul de colinde și obiceiuri de iarnă, încântând publicul prin prestația pe două voci.

Iar, luni, 19 decembrie, același cor a avut bucuria de a putea înseninа, chiar și pentru puțin, frunțile bunicuților de la Căminele de vârstnici de la Câțcău și Beclean, pe care și acest Crăciun îi găsește doar cu amintirea, nu și cu prezența celor apropiați.

19 decembrie 2022 – am fost onorați să primim colindători - elevi din Jucu, care și-au dorit să ne facă o surpriză și să ne prezinte colinde și obiceiuri din zona lor.

Anul 2023 a început în forță. În perioada 28-29 ianuarie echipa de robotică Vectron Robotics a Colegiului Național „Andrei Mureșanu" Dej, alături de echipele Esenzta Revolution și Esentza Robotics a Colegiului Național „Petru Rareș" Beclean a organizat un concurs de robotică la care au participat 18 echipe din țară.

În 20 ianuarie elevii de gimnaziu ai școlii au marcat Unirea Principatelor Române printr-un frumos spectacol artistic.

28 februarie 2023- De ocazia sărbătorii tradiționale a Dragobetelui a fost inițiată activitatea intitulată „De dragobete, iubește... biblioteca", iar premierea participanților a avut loc pe data de 28 februarie. Elevii au fost invitați să își exprime într-o „declarație" dragostea lor pentru bibliotecă și pentru cărți în general, lucru pe care l-au făcut admirabil, mai ales că majoritatea creațiilor au fost în limba franceză.

Martie a însemnat organizarea și desfășurarea diversității activităților propuse pentru Săptămâna verde. Imaginația uneori nu cunoaște limite. Au fost organizate concursuri de șah, de tenis de masă, prezentări tematice la Centrul Cultural Arta din Dej, am primit vizita studenților de la USAMV Cluj, am pictat, am desfășurat activități de ecologizare și plantare de arbori, istoria și cărțile au prins viață prin graiul unor invitați de seamă, iar echipa Vectron ne-a demonstrat că roboții se descurcă bine și pe partea de ecologizare.

O acțiune inedită a fost desfășurată la inițiativa American Councils for International Education - Romania și #44pentruprieteni2023 la care am aderat și noi cu mare bucurie și am desfășurat mai multe activități de tip voluntariat. Ne-am simțit extreme de bine și cu siguranță vom mai participa.

Așteptăm cu nerăbdare activitățile programate în continuarea anului școlar, care se apropie cu pași repezi de final.

Olimpiade și concursuri școlare

Ca în fiecare an, olimpicii noştri ne umplu de mândrie cu rezultatele lor şi ne fac să avem încredere că dorinţa de a cunoaşte şi a obţine performanţe în diferite domenii există încă.

Felicitări minunaţilor noştri elevi şi celor ce le-au fost alături în calitate de profesori coordonatori!

Felicitări tuturor participanților, chiar dacă nu se regăsesc în paginile de mai jos, apreciem efortul depus și sperăm să obțină rezultatele dorite la următoarele concursuri!

Numele și prenumele	**Clasa**	**Premiul obținut**	**Disciplina/profesor coordonator**
TRIFAN ŞTEFANA	XI D	PREMIUL I, Proba de proiect Etapa Națională	Limba germană, profesor coordonator Călina Gavrea
PETER DANIELA	XII C	MENȚIUNE Etapa Naţională	Religie ortodoxă, profesor coordonator Teodora Mureşanu
CENTEA CODRUȚA	XII C	PREMIUL I, Etapa Județeană calificare la faza națională	Biologie, profesor coordonator Monica Prunduş
PETER DANIELA	XII C	PREMIUL I, Etapa Județeană calificare la faza națională	Cultură şi spiritualitate românească, profesori coordonatori Marta Haitonic și Teodora Mureşanu
BILIGA LORENA	X C	PREMIUL I, calificare la faza națională	Concursul Național de matematică aplicată „Adolf Haimovici”, profesor coordonator Eugen Jecan
PAŞCA ALEXANDRA	X A	PREMIUL I, Etapa Județeană calificare la faza națională	Limba şi literatura română, profesor coordonator Marta Haitonic
PANOV BIANCA MUREȘAN THEODOR PRECUP ANDREI	X C XB XB	PREMIUL I, Etapa Județeană calificare la faza națională	Cultură și civilizație în România profesori coordonatori Cristina Albinetz Emilia Mureșan
BEREI CRISTIANA	IX A	PREMIUL III, Etapa Județeană calificare la faza națională	Limba şi literatura română, profesor coordonator Marta Haitonic
PETER ANDREEA	IX D	PREMIUL III Etapa Județeană	Religie ortodoxă, profesor coordonator Teodora Mureşanu
PETER ANDREEA	IX D	PREMIUL III Etapa Județeană	Cultură şi spititualitate românească, profesori coordonatori Teodora Mureşanu și Elena Obreja

ZAHARIE ANDREEA	X C	PREMIUL III Etapa Județeană	Olimpiada de Științele Pământului, profesori coordonatori Mihai Prodan, Victoria Titieni, Lăcrămioara Seria, Eniko Szasz
RAFA MĂDĂLINA	XA	PREMIUL III Etapa Județeană	OLAV profesor coordonator c MartaHaitoni
MIRCEA BIANCA	XI D	MENȚIUNE Etapa Județeană	OLAV profesor coordinator Ramona Marchiș
HARANGUŞ MARA	X A	MENȚIUNE Etapa Județeană	Limba şi literatura română, profesor coordonator Marta Haitonic
MESEŞAN LORENA	X A	MENȚIUNE Etapa Județeană	Limba şi literatura română, profesor coordonator Marta Haitonic
MESEŞAN LORENA	X A	MENȚIUNE Etapa Județeană	Limba franceză, profesor coordonator Loredana Vancia
JURCA ALESSIA	X D	MENȚIUNE Etapa Județeană	Limba germană, profesor coordonator Călina Gavrea
CÂMPEAN RIONA	VIII	MENȚIUNE Etapa Județeană	Matematică profesor Alina Găldean
BOTE MAIA	VIII	MENȚIUNE Etapa Județeană	Matematică profesor Alina Găldean
BARBU ŞTEFAN	IX A	MENȚIUNE Etapa Județeană	Fizică, profesor coordonator Monica Pintea
SAVA DIANA	XI B	MENȚIUNE Etapa Județeană	Religie ortodoxă, profesor coordonator Gelu Săvărăşan
CÂMPEAN RIONA	VIII	MENȚIUNE Etapa Județeană	Limba şi literatura română, profesor coordonator Marta Haitonic
DORDOI MARIA	VII	MENȚIUNE Etapa Județeană	Limba şi literatura română, profesor coordinator Ramona Marchiş
MĂNĂȘTUREAN NICOLA	VII	MENȚIUNE Etapa Județeană	Limba engleză, profesor coordonator Simona Vaida
TARNOVIȚ SAMUEL	VII	MENȚIUNE Etapa Județeană	Limba engleză, profesor coordonator Simona Vaida
TARNOVIȚ SAMUEL	VII	MENȚIUNE Etapa Județeană	Limba latină, profesor coordonator Daniela Farcaş
OPRIȘAN NOEMI	VIII	MENȚIUNE Etapa Județeană	Limba engleză, profesor coordonator Simona Vaida
MARE COSMIN	VIII	MENȚIUNE Etapa Județeană	Limba engleză, profesor coordonator Simona Vaida
GEORGIU ELISA	VI	MENȚIUNE Etapa Județeană	Religie penticostală, profesor coordonator Alina Sardean
FOTBAL	elevi de clasele IX-X	Locul III județean	Olimpiada Națională a Sportului Școlar - antrenor prof. ANCA Lazăr

Câteva rezultate obținute în acest an școlar la concursuri transdisciplinare sau de științe exacte:

Eleva **Mate Andrea**, din clasa X E, *secția maghiară*, a obținut **Premiul I** *la Concursul Transdisciplinar „Omul și sacrul"* organizat de Liceul greco-catolic „Inochentie Micu" din Cluj-Napoca, desfășurat în limba română, profesor îndrumător *Ionelia Vladu*. Rezultatul vine ca o recunoaștere a competențelor de limba română dobândite de eleva noastră și a interesului pentru istoria României, în perioada rece a Cortinei de fier.

Locul I la *ConcursulJjudețean „STI_MA*" organizat de Școala Gimnazială „Ion Creangă" din Cluj-Napoca pentru echipa formată din elevele din clasa a VI-a **Precup Elena, Restea Carla, Rus Emma și Săplăcan Sara**. Profesori coordonatori: *Dragoș Corina, Prunduș Monica, Titieni Victoria.*

Premiul III la *Concursul Național SNAC* pentru **Anisia Roman**, din clasa XI-a A, profesor îndrumător *Mureșan Emilia*.

Participare la *Concursul Național de Robotică*, București 2-5 martie 2023, echipa de robotică **Vectron**

Matematică :

*Concursul „Tinere speran*țe" din Baia Mare:
Proba pe echipe:
Clasa a V-a: **Chiș Ariana, Farcaș Maria, Mărginean Adrian - Mențiune;**
Clasa a VII-a: **Dican Luisa, Dordoi Maria, Vlaicu Maria- Mențiune;**
Clasa a VIII-a: **Câmpean Riona, Dragoș Luca, Mare Cosmin- Mențiune**;
Proba individuală:
Clasa a VIII-a **Câmpean Riona – Mențiune.**

Concursul „Magicienii numerelor" – Sighetul Marmației, **Mențiune** pentru elevii: **Teglaș Bogdan, cls. a V-a, Precup Elena, cls. a VI-a, Dragoș Luca, Mare Cosmin, cls. a VIII-a**
Profesorilor îndrumători: *Chifor Călina, Dragoș Corina, Găldean Alina*.

Concursul „Micii matematicieni", organizat de Școala Gimnazială „Mihai Eminescu" Dej a adus **Mențiune** pentru elevii clasei a V-a: **Farcaș Maria, Oltean Maria, Mărginean Adrian și Teglaș Bogdan** pregătiți de domnișoara profesoară *Călina Chifor*.

Concursul Interjudețean „Prin labirintul matematicii" Baia Mare: **Mențiune** pt elevii **Alex Apan și Ștefan Barbu** din clasa a IX-a A, pregătiți de doamna profesoară *Camelia Chindriș*.

La Concursul de matematică „Ioan Chindriș" desfășurat la Școala Gimnazială „Grigore Moisil " Satu Mare, elevii **Mărginean Adrian** din clasa a V-a, profesor *Chifor Călina*, **Dragoș Luca și Mare Cosmin** din clasa a VIII-a, profesor *Găldean Alina* au obținut **Mențiune și medalie de bronz**.

Concursul Național de Informatică BEBRAS : punctaj maxim obținut de elevii clasei a X-a A: **Bote Maia-Daria, Meseșan Lorena, Nistor Annemarie Aimee, Pașca Alexandra, Rafa Mădălina Diana, Roșca Tudor**, profesor *Silvia Hozai*

Concurs Interjudețean de chimie-biologie„Zircon" – **Premiul I**, **Turi Anita,** XC, profesori îndrumători Szasz Eniko și Seria Lăcrămiora

Creativitate și competitivitate: ingrediente pentru ore active

Creativitatea și profesionalismul merg mână în mână, chiar dacă se vehiculează ideea că primul termen l-ar respinge pe al doilea, deoarece presupune ieșire din tipare sau coborâre în trivial. Creativitatea este prezentă în mintea conștientă a celui care are curajul să transceadă barierele comodității, fără teama de eșec sau de conexiune. Dacă adultul se teme de eșec, elevul se teme de conexiune, deși își dorește să nu fie singur și să facă parte dintr-un grup care să-l asimileze, să-l accepte. Aici intervine măiestria creativității unui profesor de a se raporta la elevii săi cu tact și creativitate, combinate cu profesionalism didactic, pentru că adolescentul trebuie stimulat, ajutat, uneori forțat să interacționeze, să-și confrunte aceste temeri de izolare. Uneori, pentru unele persoane, a fi creativ este atât de natural, încât face parte din normalitate, însă creativitatea poate fi o provocare pentru cele mai multe persoane care își desfășoară activitatea într-un cadru serios de predare - învățare - evaluare, unde pare că nu este loc pentru altceva decât asimilare de informații pe care apoi elevul le reproduce întocmai, fără efortul de a verifica exactitatea lor sau de a le aprofunda. Ca profesor, m-am confruntat adesea cu impermeabilitatea elevilor față de ceea ce le comunicam, precum și cu lipsa lor de motivație, fapt ce m-a determinat întâi pe mine să acționez creativ în sala de clasă, cu speranța că, de-a lungul timpului, prin consecvență, răbdare, mult efort, vor deveni și ei participanți activi în actul învățării. Am fost surprinsă de-a lungul timpului să observ cum elevii mei s-au adaptat și chiar au îmbrățișat modul meu creativ de predare, transformându-l într-un mod creativ de învățare și chiar de autoevaluare.

În rândurile care urmează, voi descrie o metodă originală, creativă, un exemplu de bună practică desfășurată deja cu experiență de către elevii mei, care combină creativitatea, atenția, învățarea, cu competitivitatea și jocul de echipă. După ce s-a implementat ca normalitate creativitatea la fiecare oră, nu mi-a mai fost teamă că voi avea elevi gălăgioși, inactivi, pentru care banca era un fel de trambulină ce-i propulsa în afara sălii de clasă de cum se așezau în ea. Ieșirea din tipare s-a produs concomitent cu abordarea curajoasă a elevilor de liceu în vederea participării la un concurs pe echipe la nivel de fiecare clasă. Promisiunile de câștig al tuturor echipelor probabil le-au suscitat interesul. Voi exemplifica detaliat metoda concursului pe echipe și a punctajelor acordate; deși poate părea complicat pentru adulți, elevilor este suficient să li se explice o singură dată și să pună în practică „jocul" pentru a-l însuși apoi cu ușurință și a nu avea nevoie de explicații suplimentare.

Concursul vizează împărțirea sălii de clasă în trei echipe bine proporționate: pentru fiecare echipă se aleg atât elevi buni, cât și elevi care au nevoie de ajutor sau sprijin, elevi taciturni, introvertiți, dar și extrovertiți și comunicativi. Idealul este să fie echilibrate echipele pentru a crea o atmosferă de competiție reală. Regulile acoperă un evantai larg de abilități și domeniu, astfel încât elevii pot fi notați atât pentru cunoștințele din recapitulare, din cultură generală, dar și pentru comportamentul lor adecvat sau inadecvat, pentru respectarea de reguli interne. Voi exemplifica în mod concret atunci când voi descrie o secvență de curs absolut normală și naturală. Nu înainte de a clarifica acordarea punctajului: într-un colț al tablei va fi un tabel rudimentar realizat de profesor format din trei coloane, reprezentând cele trei echipe. Elevii își pot alege numele echipei și se va scrie doar inițiala pe fiecare coloană pentru a se vedea care echipă a primit punctele pentru răspunsuri. Eu am ales inițialele de F/M/M(în franceză: Fenêtre/Milieu/Mur, fereastra,mijlocul, peretele), deoarece așa sunt așezate cele trei șiruri de bănci în mod normal într-o sală de clasă, dar se pot alege și alte denumiri în funcție de creativitatea fiecăruia. Regula de bază este ca profesorul să poată avea trei răspunsuri de fiecare dată, fără excepție. Acesta este idealul dorit de profesor, iar pe parcursul timpului și elevii își vor dori astfel, ca fiecare echipă să poată da răspunsul corect, informația exactă, deoarece acest lucru determină egalitatea dintre echipe. Însă rareori se întâmplă astfel și poate tocmai în asta constă apetitul atavic al elevilor de a participa mereu la concurs odată început, pentru că, dacă o echipă nu știe răspunsul, celelalte două echipe sunt notate cu câte două puncte (pentru că au luat punctul de la echipa care a răspuns greșit). Cel mai mult le place

elevilor să fie doar o echipă care a ştiut, deoarece atunci vor lua doar ei trei puncte. Aşadar, la finalul orei, în tabel vor fi doar cifre de doi şi trei pe coloanele celor trei echipe. Se notează doar când două sau o singură echipă a răspuns corect. Ca să aibă ocazia să răspundă toate echipele, se răspunde pe rând, încet (uneori merg la cele două echipe pe rând şi îmi spun răspunsul la ureche sau mi-l pot şopti, pentru că se pot ascunde foarte bine de celelalte echipe să nu le audă răspunsul). Ultima echipă va rosti tare răspunsul şi toţi îl vor auzi.

De ieşit la tablă, tot câte trei elevi vor ieşi mereu: tabla va fi împărţită în trei şi fiecare va scrie doar în dreptul rândului său: dacă face parte din rândul de la fereastră, va scrie pe tabla din dreptul ferestrei. Se poate face concurs de viteză, care scrie mai repede un număr de telefon (rostit în cadrul secvenţei de înţelegere a unei înregistrări într-o limbă străină), a unui verb la viitor sau de rezolvare a unui exerciţiu la matematică. Pur şi simplu vor ieşi trei elevi simultan care vor rezolva o un exerciţiu şi fiecare va încerca să rezolve corect şi repede. Ideea de a nu fi singur la tablă este încurajatoare pentru elevi, precum şi posibilitatea ca şi ceilalţi elevi să greşească în acelaşi punct îl poate determina pe un elev timid să aibă o abordare mai realistă a propriului insucces. În timpul orei, echipa are voie să se consulte, să se ajute, însă odată ieşit un membru al echipei la tablă, va fi lăsat în pace de echipă. Pare că se face gălăgie în clasă, însă adolescenţii posedă un instinct eficace de a-şi acoperi urmele când vine vorba de a nu fi descoperiţi de alţii: îşi păstrează cu străşnicie replicile pentru a nu fi intuite de adversari. Uneori, tot ceea ce se aude în clasă este doar „bine!" şi/sau „îmi pare rău, nu acesta este răspunsul" (moment în care prima echipă care a primit răspunsul „bine!" ştie că va avea două sau trei puncte, în funcţie de răspunsul dat cu voce tare de ultima echipă). Echipele nu ştiu la ce am răspuns astfel decât după ce ascultă răspunsul dat cu voce tare de către ultima echipă. Dacă profesorul nu va fi atent că tot o echipă este ultima interpelată, de bună-seamă că elevii îi vor spune să „mai înceapă şi cu alţii" deoarece este evident că echipa care dă răspunsul ultima dată că a avut mai mult timp de gândire. La fel se poate proceda cu tema de casă: se pot da două exerciţii „obligatorii" şi unul, mai dificil, să fie extra. Echipa care va rezolva tema extra (toţi din echipă să aibă scrisă tema în caiet), va primi cinci punte (sau câte le comunică la început profesorul); dacă toţi din clasă decid să facă tema extra, nu va primi nimeni, dar elevii au satisfacţia că „nu i-au lăsat pe colegii lor de la celelalte echipe să ia cinci puncte", iar profesorul are bucuria să vadă ce „doritori" sunt elevii de temă extra.

Pentru întrebările de cultură generală sau din recapitulare din anii precedenţi sau pur şi simplu pentru ridicarea tensiunii, profesorul poate anunţa clasa că urmează o întrebare de cinci sau zece puncte. Ideea esenţială este ca elevii să participe activ şi să aibă permanent instinctul de că fac parte dintr-o echipă pe care o reprezintă, că nu sunt singurii care nu ştiu o informaţie, că sunt oameni care se bazează pe ei şi pentru care ei sunt responsabili. Când profesorul lansează provocarea, le va acorda timp elevilor să se grupeze şi să hotărască împreună răspunsul, apoi va alege câte un elev din fiecare echipă care să fie capabil să răspundă, chiar dacă nu de la el a venit răspunsul, ci el este doar „coloana de transmisie" a informaţiei. În felul acesta, fiecare elev simte că face parte din echipa lui şi este la fel de important. Acest gen de concurs pe echipe mă trimite cu gândul la comparaţia clasei de elevi cu o orchestră, realizată de Daniel Pennac, în cartea *Necazuri cu şcoala*: fiecare elev este închipuit ca un instrument dintr-o orchestră al cărei scop este să realizeze o armonie. Bineînţeles că nu toţi sunt viori sau trompete răsunătoare; alţii pot fi un flaut cu sunet subţire sau un simplu trianglu lovit din timp în timp, însă împreună formează o armonie dacă sunt dirijate corespunzător. Aşadar, putem avea o clasă-orchestră dacă îndrăznim întâi noi să fim dirijori creativi iar gustul armoniei îi va face pe toţi să progreseze; micul trianglu va cunoaşte până la urmă şi el muzica, va avea intervenţiile sale, poate nu la fel de strălucit ca vioara întâi, dar va cunoaşte aceeaşi muzică.

Creativitatea profesorului în ceea ce priveşte această abordare nu se restrânge la informaţii, ci şi la nivelul comportamentului: bunăoară, atunci când un elev de la o echipă întârzie, toată echipa va pierde cinci puncte (de exemplu), dacă unul singur nu îşi face tema, de asemenea se pierd X puncte, la decizia profesorului sau dacă în timpul orei cineva de la

echipă deranjează ora și i se spune calm de două ori „liniște, te rog”, iar elevul nici nu a auzit din cauza preocupărilor lui de a vorbi, când i se va șterge de pe coloana echipei sale întâi două puncte, apoi încă două, inevitabil va fi oprit de coechipierii lui. Am observat că elevii sunt foarte preocupați de imaginea pe care o are echipa despre ei, chiar suferă dacă ei ar aduce anumite neajunsuri echipei, or acest lucru nu se aplică în relația cu profesorul cu aceeași intensitate. Înainte de a avea concursul pe echipe la clasă, aveam elevi care întârziau din nebăgare de seamă sau indiferență, însă când au fost integrați în echipă, nu au mai întârziat deoarece, în subsidiar, eu, ca profesor aveam deja aliați pe cei din echipa lui care doreau același lucru ca mine: schimbarea comportamentului său. Nici eu, nici elevul nu mai eram singuri în procesul responsabilizării și al creșterii lor.

La finalul fiecărei ore se pot acumula puncte la echipe, fie și pentru recapitularea dinaintea unei secvențe de predare sau pentru exercițiile de aprofundare de după predarea propriu-zisă. Ei sunt responsabili să și le calculeze de pe tablă și să le comunice profesorului, care le va nota într-un caiet al său. Dacă o echipă va uita să comunice, profesorul nu le va trece punctele câștigate în acea zi, dar asta nu se va întâmpla decât o singură dată, pentru pierderea doare atunci când alții au de câștigat, după cum spunea Nicolae Steinhardt că nu ne-ar păsa de nefericirea noastră dacă n-am vedea fericirea celor din jur...

Înainte de împărțirea anului școlar pe module, concursul se încheia la finalul fiecărui semestru, iar „premiile” erau următoarele: echipa de pe ultimul loc primea un punct, al doilea loc, două puncte, iar primul loc primea trei puncte. Fiecare elev din echipa de pe primul loc primea trei puncte la o notă pe care avea dreptul să o păstreze tot semestrul până când vedea pe ce loc se situează cu echipa. Faptul că aveau posibilitatea de a amâna trecerea unei note până la finalul semestrului le dădea un fel de *complicitate* plină de energia de a lupta tot semestrul să acumuleze cât mai multe puncte. La final, chiar și cei de pe ultimul loc erau mulțumiți că „au primit ceva”, însă punctul acela nu era gratuit, ei nu îl primeau din mila sau mărinimia profesorului, ci pentru că au activat tot semestrul, au legat prietenii, s-au dezvoltat abilități de comunicare, de ieșire din sinele tăcut sau individualist. Astfel, în timp ce unii elevi cred că salvează o medie, profesorul se poate bucura de ore active și elevi care participă, însă este cert faptul că sărbătoresc cu toții o devenire, o transformare, o ieșire din „carapacea de homar”[1], ieșire din zona de confort și preocupare pentru demersul educativ. Cum anul școlar 2022-2023 este structurat pe module, se poate opri concursul la finalul fiecărui modul și doar o echipă să fie recompensată, cu un punct la o notă, nu cu trei, însă frumusețea acestui concurs pe echipe rezidă și în comunicarea deschisă, ca un parteneriat cu elevul: se poate discuta maniera de acordare a punctelor, de penalizare sau de pierdere a punctelor, însă odată stabilite regulile, nu se mai schimbă în funcție de dispoziția lor sau a profesorului.

Cele prezentate mai sus au avut rolul de exemplificare a rolului profesorului în formarea creativității elevului, totodată fiind vorba despre o creativitate serioasă, antrenantă, deși elevii o pot interpreta drept joc și joacă. În realitate nu este vorba despre o contradicție în termeni, ci despre inventarea unei strategii de predare-evaluare atractive, care, deși nu aparține lumii artelor, poate fi inclusă în arta captării atenției, arta conversației și a dialogului constructiv.

Vladu Ionelia,
profesor limba și literatura franceză

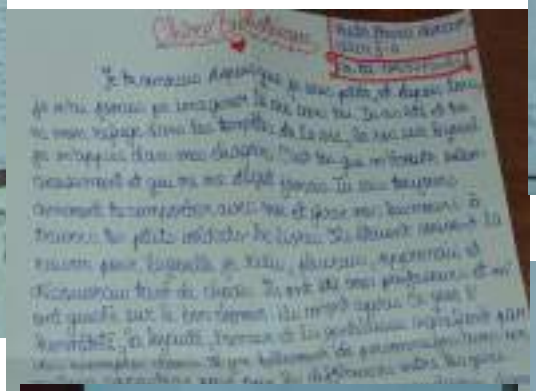
[1] Aluzie la expresia lui Françoise Dolto, „le complexe du homar”, referindu-se la transformarea, uneori dureroasă și anevoioasă a adolescenților în adulți bine intergrați în societate, familie, etc.

Și fiind vorba despre creativitate nu putem trece mai departe fără a ne mândri cu imaginația, talentul și dorința elevilor noștri de a și-l etala. Și dacă unii excelează la pictură, alții la muzică, actorie, științe exacte, sport, azi vrem să îi menționăm pe cei cărora le place să citească și să scrie, pentru că ei sunt cei mai puțin vizibili. Unii consideră aceste activități desuete, alții nu le promovează pentru că nu au „nimic" de câștigat de pe urma lor, dar sunt foarte mulți elevi talentați și în acest domeniu și dacă ar fi puțin mai mult încurajați li s-ar alătura și alții. Unii profesori reușesc să-și desfășoare orele într-un mod interactiv, implicându-i pe elevi în acțiune. De-a lungul anilor am mai publicat lucrări „ieșite" din astfel de ore.

Texte deosebit de frumoase au fost cele scrise cu ocazia Dragobetelui. În fiecare an încercăm să aducem în atenția elevilor noștri tradiții românești, atât pentru a le păstra vii, cât și pentru a le arăta că avem și noi tradiții frumoase, doar că mai puțin comerciale. Elevii au fost rugați să scrie o scrisoare de dragoste adresată … bibliotecii. Și pentru că doamna profesoară de franceză Vancea Loredana a susținut demersul, majoritatea scrisorilor au fost scrise în franceză. Elevii au participat cu încântare, unii înfrumusețându-și scrisoarea cu desene, chenare sugestive, alții compunând poezii în franceză. Adevărat talent! Nu putem să nu ilustrăm aici câteva capodopere.

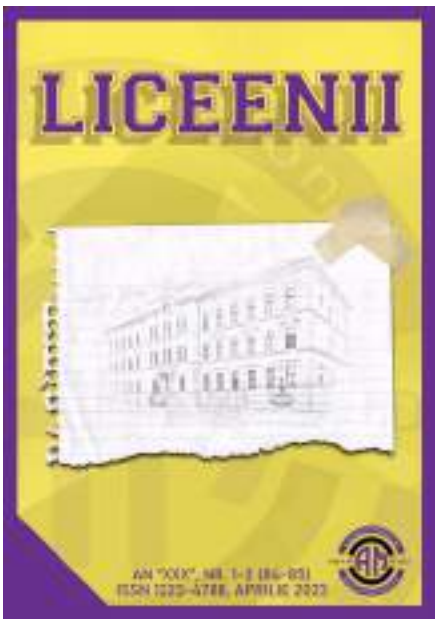
„Il y a un endroit,/Où personne ne parle,/Où les étagères se taisent,/Et les livres parlent,/Où l'imagination fait sentir sa présence,/Et les coeurs battent vite,/Où l'espoir est dans l'âme perdue/Du monde vivant/Et trouvé dans la fantaisie/Où "maison" est sous-estimé et difficile à croire/Tu es cet endroit merveilleux./Malheureusement, rarement/Ma bibliothèque adorée." (Pop Remus, IX A)

„Cititul ne definește, atât ca specie, cât și ca fir/Alegând să lecturăm o carte, căutăm desăvârșire,/Acolo unde fantezia se împletește cu realitatea/O ușă ți se pune în cale/Dacă alegi să o deschizi/Vei învăța să-ți citești propria valoare."//„La lecture signifie la vie/Et son chemin irréversible,/Lire un livre avec passion/Reflète le désire de vivre…" (Berei Cristiana, IX A)

Cu ocazia Zilelor Colegiului Național „Andrei Mureșanu" elevii din redacția revistei au avut minunata idee de a lansa nu unul, ci două concursuri, pentru a le da posibilitatea tuturor elevilor să participe, care unde se regăsește. Unul a vizat cunoștințele de TIC și s-a adresat doar elevilor de liceu cărora le-am cerut să realizeze coperta pentru acest număr din „Liceenii". Iată câștigătoarele!

Trifan Ștefana, cls. a XI-a D

Katona Eric, cls. a XII-a A

Cel de-al doilea concurs a presupus și mai multă creativitate și talent și s-a adresat atât celor de liceu, cât și de gimnaziu. Le-am dat un text științific, care să permită totuși creativitatea și le-am cerut să îl transforme într-un text literar. Am primit foarte multe texte și departajarea elevilor a fost anevoioasă. Ne-am fi dorit să publicăm aici toate textele, dar nu putem transforma revista într-una literară, așa că am făcut o selecție. Mulțumim din nou tuturor participanților.

φεγγάρι

Soarele era frumos, mândru, strălucitor şi cald, pe când Luna era rece şi palidă, dar încântătoare şi misterioasă. Lunii îi plăcea foarte mult să se încălzească cu razele calde ale Soarelui, iar Soarelui îi plăcea să asculte poveştile deosebite ale Lunii. Tatăl lor, Cerul, era foarte mândru de copilaşii lui. Îi iubea şi se bucura tare mult că îi vedea atât de uniţi, dar, văzându-i atât de singurei, în universul atât de mare, s-a hotărât să le ofere un dar, care să fie pe placul amândurora, dar pe care să-l împartă între ei în cel mai bun mod. Astfel, Cerul a creat o minge rotundă, pe care a numit-o „Pământ". Din barba lui albă a creat norişori. A plâns de fericire şi a creat ploaia. Ploaia a căzut pe Pământ şi s-au format mările şi oceanele. (Muntean Deborah, Soarele şi luna, cls. a VI-a)

Cât de măreaţă poate să fie?! În apa cristalină a mării, luna îşi reflectă unica splendoare, iar valurile care par a fi nişte note muzicale încep să prindă forme de scări albe ca spuma laptelui proaspăt muls. Confuz, stau şi privesc cum aceste „scări" se apropie de mine şi, ridicându-mă de pe nisipul cald, mă călăuzesc spre lună! Cât ai clipi, m-am trezit faţă în faţă cu luna. Frumuseţea ei deveni mai mare, iar slujitorii ei, stelele, o consolau. Luna plângea? Lacrimile ei de cristal fluturau prin univers, îngheţând fiecare meteorit cu care interacţiona, iar pe Pământ, ele cădeau în mare, formând fluxul şi refluxul… (Georgiu Ianis, cls. a IX-a A)

Călătoria vieţii mele a început într-o sâmbătă ploioasă de toamnă. Trebuia să merg împreună cu Bianca, cea mai bună prietenă a mea, care este astronaut, la o companie aerospaţială, de unde aveam de gând să decolăm cu racheta în spaţiu. Eram încântată şi aşteptam cu nerăbdare plecarea. Părăsind Pământul, m-am emoţionat, iar atunci când am ajuns în cosmosul superb, m-am simţit extrem de norocoasă văzând toate minunăţiile din jurul meu. Ne apropiam spre Lună, a cărei eleganţă se putea zări din depărtare. Avea o culoare albă strălucitoare şi era decorată de mările lunare întunecate, care îi ofereau o umbră de mister. Deşi, ne învârteam printre o mulţime de stele şi nebuloase, frumuseţea sa o transforma într-o adevărată regină a spaţiului, care putea eclipsa chiar şi o supernovă. (Câmpean Riona, Primul meu pas în spaţiu, cls. a VIII-a)

Am tresărit, iarăşi m-au luat gândurile pe dinainte. Admiram în lumina sa, Luna, atentă să nu îmi scape vreun detaliu din ochi. Mă uitam şi pe lângă ea, parcă zăream două braţe subţiri, lungi, formate din praf de stele, albe şi strălucitoare ca marmura. Aveam

impresia că spuneau în şoaptă, cu un glas dulce „Vino la mine!”. O chemare atât de blândă, simțeam că pluteam în aer, dincolo de terasă și de telescop, dincolo de oraşul cufundat în beznă, doar câteva becuri licărind; dincolo de formele de relief, dincolo de Terra. Mă îndreptam către locul visurilor mele, un corp luminos în comparație cu cerul nopții.(Rus Emma Karina, O călătorie, cls. a VI-a)

Într-o noapte, când nu s-a mai putut uita la lună înainte de culcare, deoarece bunicul lui acoperise geamul, pentru a menține mai multă căldură în casă, Ravic s-a culcat foarte trist, cu fața spre geam, sperând că lumina lunii îl va deștepta. Băiatul s-a trezit într-un loc întunecat, cu o liniște adâncă, în care se auzea orice sunet mic pe care îl făceai. Liniștea a fost întreruptă de o voce blândă, care l-a speriat și a tresărit dintr-o dată. Când s-a întors a văzut ceva nemaipomenit: era chiar luna! (Târnovan Catrina Ana, Visul lui Ravic, cls. a VI-a)

După câteva momente, marele nor cenuşiu urmă direcția vântului, lăsând luna sclipitoare să-şi facă apariția. Ca printr-o magie, siluetele se dezintegrară în aer lăsând fata să cadă. Cezar o prinde pe Eva chiar înainte să lovească iarba veştejită.

- Luna, şopti Clara vrăjită de corpul ceresc în toată splendoarea lui.

- Mulțumesc, chiți Eva recunoscătoare.

Acum copiii stăteau împăcați pe iarba rece, iar, câteva momente mai târziu, s-au evaporat în aerul rece al nopții. Ziua următoare, părinții nu păreau să fi aflat despre mica excursie, iar copiii au decis să păstreze lucrurile aşa cum sunt. (Urian Irina, Noapte albă, cls. a VI-a)

Cerescul chin

„Să fie oare omul singurul îndreptățit cu darul, dar și povara de a-și pune întrebări? Să fie oare omul singurul care, și dacă nu crede, măcar speră că există o divinitate care să confere un scop vieții? Să fie el singurul care să fie pierdut în propria existență, negăsindu-și locul în lume? Poate că și niște ființe banale, precum copacii, speră și cred în ceva mai mult, într-un grădinar atotputernic care să-i fi plantat pe toți. Poate că și peștii își ghidează viața în funcție de niște virtuți care să-i facă să nu ajungă într-un iad propriu, cunoscut și înfricoșător lor. Dacă și toate aceste ființe au aceleași probleme existențiale și chinuitoare ca noi, atât doar că noi, oamenii, suntem singurii care ne putem plânge și vorbi despre ele?”

Toate aceste gânduri îl rodeau pe bătrânul ce tocmai putea fi văzut îmbrăcându-și halatul și ieșind pe terasă. Era un bărbat cărunt, tipic pentru vârsta lui, cu părul lung până la umeri, burzuluit și nespălat. Ridurile bătrâneții apar proeminent pe chipul bătrânului, parcă

sculptate în fața și ochii triști, obosiți, parcă toată viața lor au plâns continuu. Se putea vedea clar pe el că suferea de insomnie. Era trecut de miezul nopții și, deja, acesta își făcuse, în ultimii ani, un obicei de a ieși pe terasa apartamentului, pe la ora asta, și să privească cerul, contemplându-și greul din viață. Acesta se așează, își aranjează mai bine halatul pe el și continuă să sufere, singur, în tăcere, cum a suferit și până acum. Copii i-au murit de-a lungul timpului, iar soția a plecat demult de lângă el. Acum, tot ce avea era pipa plină de tutun și nopțile calme pe terasă.

Cu toate că bolta cerului era calmă, parcă, dacă priveai îndelung în ea, erai prins într-un miraj fără scăpare. Fumul din pipa bătrânului se ridică în aer, acoperind de tot cerul. Aproape terminându-și tutunul din pipă, acesta tresări dintr-odată, parcă cuprins de un fior. Poate de la oboseală, poate de la altceva, acesta nu își putea explica cum, deodată, parcă în cap îi răsuna o voce, dar nu de om. Parcă luna îi vorbea, dar nu i se adresa direct. Acesta se simțea ca și cum lua parte, pe ascuns, la un monolog, pe care nu trebuia să îl asculte. Cu glasul spart, luna de pe cer contempla către bătrân:

- Ce am făcut să merit să fiu pedepsită prin a păzi cerul nopții, pentru eternitate? Ce am făcut să merit să fiu, mereu, în umbra soarelui? se întreba luna, suferind. E oribil să simți, continuu, doar răceala și cruzimea serii. Nemișcată, în același loc de la începuturi, de peste 4 miliarde de ani, stau și privesc aceleași răutăți ale nopții, aceiași oameni dormind și așteptând venirea dimineții, aceiași hoți care așteaptă să se lase întunericul peste periferia orașului și să tâlhărească familii nevinovate pentru a pune mâncare pe masa familiilor lor. Invidiez steaua falnică ce luminează peste pământ, peste oameni.... Acest soare care încălzește ceea ce sunt eu condamnat să răcesc noaptea. Aș vrea și eu să am norocul, măcar o zi, să mă pun în locul lui, să trezesc copiii dimineață și să îi văd fericiți, cum își iau bicicleta si merg pe străduța lor, acum luminată. Să îi privesc cum își iau geanta în spate și, cu toate că sunt obosiți, se pornesc încet spre școală. Vreau și eu, măcar o zi, să mă uit la tinerii ce uită de îmbătrânire și își beau cafeaua, vorbind între ei despre cărți sau filme, să văd animalele din păduri cum caută hrană, în timp ce pisicile torc lângă stăpânul lor. Ce n-aș da să pot să simt și să fiu părtaș la trecerea timpului, la de demult trecute dimineți, în care tot satul era, încă de la răsărit, pe câmp, cu o canistră de apă proaspătă și o sapă, trudind, plini de sudoare, sub năbușeala soarelui, așteptând,cu toții, darnicul crepuscul, ce le semnala încheierea lucrului și îi tachina cu somnul de la finalul zilei. Nimeni nu înțelege ce greu e să suferi o eternitate pe cer, în veșnicul melancolic lirism al vieții, în umbra soarelui, așteptând venirea nopții. Mi-aș dori să rămân blocat pe vecie într-o continuă eclipsă ce să mă despartă de tot, de orice îndatorire și gând. Îmi vine să explodez în milioane de bucăți și să plutesc pe vecie în vidul spațiului, când mă gândesc că nici măcar seara nu e datoria mea, ci lumina soarelui, ce se mai reflectă din mine spre pământ, mă mai face măcar puțin relevant ca și un corp astronomic. Să fie singurul meu scop în acest univers, acela de a produce mareele? Noroc că, încet, mă îndepărtez de pământ și de toate suferințele și chinurile lui eterne. Ce e cel mai dureros? Că nimeni nu înțelege. Nimeni nu se gândește că eu, luna, aș putea simți durerea pe care o simt de atâta timp, și nu primesc nici măcar puțină empatie, rămânând exact ceea ce sunt -un satelit ce plutește nesemnificativ în univers, orbitând, pentru eternitate, Pământul.

Bătrânul tocmai își termină tutunul din pipă. Nu înțelese cum, dar auzise totul, a ascultat totul și, nu în ultimul rând, simțise totul. Parcă prins într-un miraj al emoțiilor, acesta simțea datoria să îi răspundă lunii și să lase de înțeles faptul că și el trecea prin același lucru:

- Ce ar mai fi, oare, ziua, dacă nu ar exista și noaptea, să o încheie?, spuse bătrânul. S-ar mai bucura lumea la fel de răsăritul soarelui, dacă nu ar exista seara, să despartă apusurile între ele? Când s-ar mai odihni prea-obosiții, deja, săteni, dacă nu ar exista întunericul, ce precedă apusul, urmat de frumosul moment al așezării în pat, după o zi de trudă? Cupluri, în care arde flacăra iubirii, așteaptă trecerea zilei, iar, după crepuscul, se plimbă de mână prin parcul aflat sub lumina lunii, privind stelele de pe cer. Tinerii, încă cu vlaga tinereții, mor de nerăbdare după apusul soarelui, să petreacă și să își trăiască cele mai frumoase momente din viață în întunericul serii. Puține lucruri mai frumoase ca nopțile de iarnă friguroase, când stai în fața șemineului, citind. Noaptea e un izvor imens de iubire, bucurie și calm. Câți nu și-ar dori prezența iubirii, pe un câmp, privind la bolta neagră, luminată de stele și de luna în jurul căreia se învârt toate. Trebuie să fii orb să nu poți observa frumusețea liniștii nopții. Așa că scapă de gândurile ce te macină, fiindcă sunt prostești, și păzește cu mândrie bolta nopții!

Discursul bătrânului îi schimbă etern starea lunii. Lumina albă a nopții se intensifică, greierii își încep concertul de seară, iar cerul se umple de milioane de stele. Pentru prima dată după ani întregi, bărbatul chinuit de viață și de insomnie reușește să se cufunde într-un somn calm și îndelungat.

Să fie oare această poveste a lunii o metaforă pentru condiția omului măcinat de problemele vieții, care nu își găsește locul în societate, sau să fie doar o banală poveste?

Dălălău Tudor
clasa a XI-a A

Solitudine

Plutesc singură în spațiu. Înconjurată sunt de suratele mele, care valsează în cercuri una în jurul celeilalte, dar tot singură mă simt. Fiecare surâs al lor mă face să tresar ușor, adâncindu-mă și mai tare în propria-mi conștiință. Negura infinită a spațiului mă sufocă și licăritul stelelor mă întristează. În timp ce contemplez la frumusețea lor, la zâmbetele largi pe care le afișează în timp ce dansează în jurul Soarelui, în jurul unui foc de tabără pârjolitor și radio-activ, nu pot să nu mă gândesc la sora mea, Terra. De fiecare dată când dau ochii cu ea, mă întristez puțin, știind că nu intuiește ce o așteaptă. Rareori îmi mai oferă câte o privire mângâietoare sau un surâs palid, însă eu continui să o urmez oriunde ar merge, fapt care - trebuie să recunosc - îmi îngreunează teribil existența.

Cu miliarde și miliarde de ani în urmă, m-am născut asemeni unei Eve, din coasta Terrei. Theia, simpatica mea moașă, dar și ursitoare, m-a înzestrat cu o binecuvântare, dar care va deveni un blestem asupra-mi: fiind singurul ei satelit natural, o voi însoți mereu pe cea pe care o pot numi "soră", astfel nu vom fi niciodată singure. Până acum câteva zeci de ani, eram invidiată de toți ceilalți, ba chiar admirată și dezmierdată, relația noastră strânsă fiind foarte bine evidențiată de raportul mărimilor dintre mine și ea. În familia noastră, Sistemul Solar, mărimea se află în corespondență directă cu afectivitatea și grija pe care o purtăm una alteia. Deși sunt al cincilea satelit ca mărime, pot să mă laud cu titlu de cel mai mare dintre sateliți relativ la dimensiunea planetei pe care o orbitez, ceea ce subliniază dragostea ce i-o port. Acum, însă, toți din jurul meu mă privesc cu o milă care mă dezgustă și umilește, determinându-mă să mă retrag în propriile mele gânduri, ultima mea scăpare. Visez la un

univers fericit, în care eu și Terra suntem ca înainte, în care iubita mea soră nu e ucisă lent de către locuitorii ei, în care nu e supusă unei torturi macabre îndelungate.

Soarele încearcă zadarnic să-mi încălzească sufletul înghețat cu voioșia și căldura lui, ale cărui raze parcă s-au metamorfozat din mângâieri în biciuiri usturătoare infernale. Io, satelitul lui Jupiter, mi-a înțeles suferința, sau măcar a încercat să o facă. Posedă o înțelepciune extraordinară, densitatea noastră reflectând această caracteristică, eu fiind a doua după el. M-a sfătuit să-mi adun toate forțele pentru a nu-mi exterioriza suferința, așa că îmi privesc sora doar cu aceeași față, o parte din sufletul meu rămânând în întuneric. Încerc să-i arăt cât de frumos strălucesc pentru ea, lumină iluzorie, pentru că nu dispun de una proprie. Scoarța mea întunecată, plină de cicatrici, reflectă lumina Soarelui, care mă ajută să-mi alint surata. Am reușit să fiu al doilea ca vizibilitate de pe Pământ ca strălucire, după Soare, tainicul meu ajutor. Am beneficiat și de sprijinul încântătoarei Venus, care mi-a permis să o întrec în strălucire, dar bineînțeles nu și în frumusețe. Astfel, Terra știe că strălucesc pentru a-i încânta privirea și pentru a-mi arăta sprijinul. Nici nu mă pot gândi la acest aspect fără să mă încrunt! Reflectanța mea e doar cu puțin mai mare decât cea a asfaltului uzat. Asfalt care îmi îngreunează sora și care provoacă arșițe insuportabile pe suprafața acesteia. Asfalt supraîncălzit, din care ies aburi de cianură și pelin.

Din păcate, se mai întâmplă să-mi împovărez sora, accidental, în timpul unor accese de furie declanșate de voioșia cicălitoare a Soarelui, acoperindu-i strălucirea în timpul eclipselor totale. Atunci chipul Terrei se întunecă, colțurile buzelor încep să atârne și reconștientizează existența celeilalte fețe, pe care țin să o păstrez departe de ea, departe de toată lumea. Dar ce știți voi, muritorilor? Puteți voi a mă înțelege? Sunteți niște mici nerecunoscători, să nu credeți că nu vă surprind la fereastra dormitorului, cu ochii plânși și visători, pretinzând că-mi contemplați suferința. Dar ce știți voi? Nu știți aprecia iarba umedă de sub tălpi, aerul răcoritor de după o furtună, alergatul desculț prin nisip, fiorii reci ai valurilor mării nocturne. Tot ce știți să faceți e să mă priviți, de parcă ați fi capabili nu doar să-mi admirați frumusețea, care e destinată surorii mele, nu călăilor ei, ci și să mă înțelegeți. Tot ce mi-aș fi dorit era libertatea pe care voi nu știți să o apreciați, șansa de a experimenta fericirea. Libertatea este singurul lucru care mă reține de la atingerea fericirii.

Astfel, puteți observa blestemul la care sunt supusă: să trăiesc în solitudine pentru eternitate, înconjurată de străini cu chipuri familiare, distanța dintre mine și Terra fiind în lentă creștere. Singurul astru căruia mi-am dedicat existența mă îndepărtează încet, lăsând în urma lui gustul amar al regretului asupra posibilității unui alt destin.

Deak Daria-Briana,
clasa a XII-a A

EA, Luna

Ea, plină de mistere, cu existența formată din resturi. Ea, regina destinului. Ea, marele cadou din creația corpurilor Theia și Terra. Și, când acestea s-au ciocnit, milioane de vise s-au răscolit.

Ea, cântând plină de melancolie în frigul confortabil al nopții.

Magnifica de ea, făcând magie din nimicul cerului obosit. Ea, care îmi ia locul în orele pline de secrete.

Și o înțeleg. Bijuterie printre corpurile cerești. Și, când răsare ca focul de tabără, plină de energie bună fix la momentele potrivite, tare aș vrea să îi iau locul. Ea, responsabilă de toți obrajii pigmentați din aerul rece și umed. Responsabilă de visătorii îndrăzneți și ochii plini de entuziasm și artificiile declanșate în inimi.

Și am încredere în ea. Cum pot să nu am, când e satelitul permanent al pământului? Și veghează muritorii și ascultă stelele fără voce. Mă simt tare copleșit. Cum pot eu să o displac

când plâng și lacrimile mele acoperă o lume întreagă, dar ea dansează, totuși, în jurul meu, ca să îmi pot arăta razele și a doua zi?

Cu orice rotație în jurul planetei pline de viață, tot mai aproape de ea sunt. Iar eclipsa atât de rar mă încântă și sunt de partea ei din nou și nu pot decât să visez, asemănându-mă tot mai mult cu o inimă plină de speranță când sunt lângă ea.

Nu știu cum o face. Cuvintele călătoresc în jurul ei, legând suflete împreună, prin fire invizibile, sau spulberând vieți. Și totuși, ea înțelege. Cum apar oceanele sufletești sau ninsoarea bucuriei sau gustul acru al dezamăgirii. Și cum să îndrepți primul pas greșit, să termini ce ai început sau câte trepte mai sunt de urcat până în rai. Mă face să mă simt tot mai mic, în ciuda faptului că sunt cea mai mare stea.

Mi-aș dori să pot. Să fiu glob de argint, strălucind în glorie de fiecare dată. Să fiu ca ea. Să nu simt nevoia de a-mi ascunde propriile raze pentru puțină empatie. Mi-aș dori să pot să sclipesc în vidul neînsemnat. Să îmi folosesc scânteile cum o face ea. Să dau sens unui univers întreg. Și să pot da doar jumătate din ce am, dar să luminez oricum.

Și, când cerul nu are somn, îmi odihnesc razele știind ca ea există în orice galaxie.

Știind că ea poate curăța pulberea stelelor și a tuturor viselor doborâte.

Iosub Lăcrămioara,
clasa a VII-a

Gelozie la nivel cosmic

Soarele. Măreaţa stea a Sistemului Solar. Chiar dacă este o stea de mărime medie, nouă, pământenilor, ne pare a fi cel mai glorios astru ceresc care există. În antichitate, aveam zei închinați acestei stele - Ra, la egipteni și Helios, la greci. Dintotdeauna a fost mărit și slăvit.

Luna era geloasă. Urî Soarele cu atâta ardoare, încât au apărut cratere pe suprafața ei. Luna, corpul cosmic ce orbitează singură în jurul Pământului, era frustrată că toate planetele orbitau în jurul Soarelui, iar odată cu Pământul, și ea.

Era cam de-o vârstă cu planeta în jurul căreia și-a petrecut o mare parte din viață și, cu toate acestea, Pământul considera steaua galbenă un zeu. Da, dacă erau așezați unul peste celălalt, Luna și Soarele păreau a fi la fel de mari, însă Luna nu îi putea oferi Pământul ceea ce Soarele îi dădea: lumină și căldură - *viață*.

Luna s-a săturat să stea în umbra Soarelui. Nu mai rezista să-și vadă prietenul, Pământul, fugind de lângă ea doar pentru a putea admira o stea ce nu avea niciun interes în a-i fi măcar apropiată. Luna îl iubea pe Pământ din toată inima ei. Existența sa se datora lui- după ciocnirea cu Theia, ea a fost eliberată și, pentru a-i mulțumi Pământului, i-a devenit satelit natural și îi arăta, mereu, doar fața ei frumoasă.

Și Venus era geloasă pe lumina Soarelui. Și aceasta tânjea după atenția pământenilor. Îi era ciudă că oamenii o cunoșteau doar ca pe o a doua planetă, dar nu ca pe „Luceafăr”. Așa este, Luceafărul nu e o stea, ci chiar Venus.

Cele două au pus la cale un plan, pentru a ascunde Soarele. Venus ar avea admirația oamenilor, iar Luna l-ar avea pe Pământ mai aproape de ea. Astfel, Luna a vorbit cu Marte să le ajute cu centura de asteroizi dintre ea și Jupiter. Aceasta, fiind deja iritată de asteroizi, i-a dat cu cel mai mare drag.

Venus l-a rugat pe Mercur să o ajute să așeze asteroizii în fața Soarelui, când acesta se aștepta mai puțin. Între timp, Soarele și Pământul s-au împrietenit, iar Luna a prins și mai multă ranchiună pentru acesta. Abia aștepta ca planul lor să fie pus în aplicare.

După o scurtă perioadă, momentul oportun a sosit. Zidul de asteroizi a fost clădit, iar Soarele nu a mai fost vizibil. Luna era mândră de planul ei, iar Venus era fericită că pământenii au observat adevărata ei valoare, în sfârșit. Însă Pământul a început să se întristeze, iar asta a dus la întristarea locuitorilor lui.

În acel moment Luna a realizat că o doare mai tare să vadă Pământul trist- chiar devastat- decât să-l vadă cu Soarele. Iar faptul că suferea din cauza ei, i-a frânt inima.

Aceasta s-a dus să vorbească cu Venus. Planeta aceasta, ce a fost numită după zeița frumuseții, arăta, de aproape, ca și infernul. Totul ardea, iar atunci Luna i-a văzut pentru prima dată adevărata față. A încercat s-o convingă pe Venus să renunțe la plan, însă aceasta nici nu voia să audă. Se bucura, în sfârșit, de aprecierea oamenilor. Luna i-a explicat că din cauza planului lor, Pământul moare, iar astfel nu va mai rămâne nimeni să o admire.

Venus, cu inimă grea, a acceptat realitatea tristă- aceasta nu era făcută pentru un rol atât de important - și s-a resemnat să joace rolul secundar în propria-i poveste.

Luna și Venus s-au dus și au înlăturat asteroizii, iar lumina și căldura Soarelui au revenit, încet-încet, pe suprafața planetelor.

Când s-a întors la locul ei, Luna a fost surprinsă de faptul că Pământul o căuta agitat. Nu-l mai văzuse așa niciodată. Când a văzut-o, toată frustrarea și frica de pe față i-au dispărut și un chip blând le-a luat locul. Acesta a luat-o la întrebări - dacă era rănită sau dacă vreun asteroid s-a lovit de ea. S-a temut, fiindcă aceștia se întorceau înapoi către Marte și Jupiter, și s-a speriat că ea a fost rănită. Luna a rămas șocată - Pământul o iubea. *Pe ea*. A văzut toate emoțiile în privirea lui.

Înainte, frica și orgoliul au acaparat-o, iar astfel a ajuns în poziția victimei. Până în acel punct nu a realizat faptul că, datorită Soarelui, ea a putut comunica cu Pământul. Fața ei era luminată de dânsul, și ar trebui să-i fie recunoscătoare.

După ce a mai lămurit anumite aspecte cu Pământul, s-a dus cu Venus la Soare, pentru a-și cere scuze. Soarele, săracul, nici nu a observat zidul, fiind cu spatele la planete, însă a acceptat scuzele, iar ca răsplată pentru sinceritate, pe Venus a lăsat-o să strălucească foarte puternic pe cerul nopții, la răsărit să fie prima stea care dispare, iar la apus prima care apare. Lunei i-a dat abilitatea de a controla, într-o anumită măsura, valurile apelor de pe Pământ, astfel formându-se mareele.

În concluzie, comunicarea este cheia pentru orice problemă. Dacă vrei ca ceilalți să te înțeleagă, să știe cum te simți sau dacă vrei să ceri ajutorul, spune-le. Oamenii nu pot citi mințile. Cel puțin, nu încă...

Mocodean Antonia,
Clasa a IX-a D

Stea de dor

O stea mă călăuzește spre tine,
Dar depărtarea nu dispare.
Vreau să te simt aproape de mine
Când soarele apune dinspre mare.

Însă magia se risipește încet,
Totuși eu încă visez la vocea ta,
Dar e prea târziu pentru acest sunet
Pe care nu-l pot scoate din mintea mea.

Poate, în altă viață, te voi auzi
Iar atunci glasurile vor cânta în sincron.
Sufletele se vor împerechea
Și melodiile le vom asculta la unison

Tănăselea Carina,
clasa a X-a D

12 Noiembrie 2022

Dragi pământeni,

Multe, multe salutări, oamenii mei scumpi! Ce mai faceți? Cum mai sunteți? Dacă sunteți curioși de cum mă simt, să știți că mă simt foarte nedumerită în privința a ceea ce gândiți despre mine acolo, jos, pe Pământ și despre zvonurile care circulă chiar și pe aici, în spațiu. Așa că, m-am gândit, iar cea mai bună soluție este o scrisoare pentru că scrisorile nu dau greș niciodată, corect?

În timp ce alergam după planeta voastră, Pământul, am auzit niște vești nu tocmai bune de la prietenele mele, celelalte planete. În primul rând, ceea ce m-a durut cel mai tare să aud este faptul că voi, dragii mei, credeți că sunt un cașcaval imens care se rotește și strălucește în același timp. De fapt, pământenilor, am apărut din resturile rămase după un impact uriaș dintre Pământ și Theia și nu, nu sunt un cașcaval uriaș, așa cum mă vedeți de acolo, de jos, ci sunt singurul satelit natural permanent al planetei Pământ, iar pentru asta, ar trebui să îmi mulțumiți. În plus, la capitolul strălucit, să știți că eu sunt, de fapt, întunecată la suprafață, dar în comparative cu cerul nopții sunt strălucitoare, exact ca un diamant aflat în fața multor lumini puternice, precum led-urile. De asemenea, un al doilea lucru de-a dreptul interesant auzit este faptul că atunci când auziți de mine, mă asociați, într-o clipită, cu misterul. De ce? Știți, uneori mă gândesc dacă știți de fapt, ceea ce face un satelit, și nu oricare, al cincelea ca mărime din Sistemul Solar care s-a format imediat după Pământ. Poate nu v-ați dat seama, dar vorbeam despre mine, evident. Păi, procesul în sine e foarte simplu - tot ce trebuie să fac e să fiu într-o rotație sincronă cu Pământul. Deși unii dintre voi credeți cu tărie că eu sunt la fel cu Soarele, o banală minge de foc sau că sunt o oglindă ce reflectă apele și terenurile Pământului, vă înșelați deoarece sunt, țineți-vă bine echilibrul, de 30 de ori mai mare ca diametrul Pământului, dar mărimea aparentă pe cer este aproximativ egală cu cea a Soarelui. Știu că de-a lungul anilor au apărut diferite legende despre mine și sunt convinsă că nu le-am citit pe toate, dar, în momentul de față, am două preferate. Prima este cea în care voi, pământenii, mă asemănați cu o fată care fuge de un băiat îndrăgostit lulea de ea și ne întâlnim doar atunci când există eclipse, dar ceea ce nu știți este faptul că eu acopăr Soarele aproape complet atunci când ne întâlnim față în față, de câteva ori pe an. A doua legendă face parte din categoria ficțiune, spunând că eu sunt de fapt, o navă spațială gigantică acoperită cu o rocă de către extratereștrii, iar, mai apoi, m-au lansat pe orbită pentru a părea un satelit natural al Pământului, când eu, chiar sunt!

În final, pot să spun că pe de-o parte sunt foarte amuzată în legătură cu aceste zvonuri, dar pe de alta, sunt tristă pentru că nu ascultați oamenii de știință care sunt specialiști în acest domeniu și care știu tot acest adevăr gol-goluț, dar, cu siguranță, sunt vedetă, acolo, pe planeta voastră albastră, iar pentru asta vă sunt recunoscătoare! Pupici cu mii de meteoriți! Nu uitați, atunci când vă uitați la cer și mă vedeți, să știți că, încet, încet, mă depărtez de Soare.

Pe curând,
satelitul natural al Pământului, Luna

Jichișan Andreea,
clasa a IX-a C

Alt final pentru „Fântâna dintre plopi”

E greu să spui ce simți când îți e rănit, într-un asemenea mod, ochiul. Când mă întrebau prietenii, în tinerețe, obișnuiam să le spun că am orbit pe loc; că, pur și simplu, n-am mai văzut; dar adevărul e altul. Vedeam sângele; și vedeam, cu silă și teroare, cum țesutul subțire de pe ochiul meu atârna, în gol. Și m-am gândit, pentru o clipă, dacă va fi nevoie să smulg partea aceea cu mâinile goale sau urma să dispară de la sine. M-a durut. M-a durut tare. Resimțeam vibrația durerii în stomac, și, dacă nu mi-ar fi fost jenă de tovarășii de la han, aș fi vomitat în buruienile din pădure, până când trupul meu ar fi respins orice senzație. Însă durerea care mă storcea de orice emoție în care m-aș fi putut afunda, era durerea trădării.

În acea spirală a haosului, am avut ghinionul să mi se contopească algia cu furia. Puteam să le disting vag. Durerea pulsa în mine în tandem cu gâfâielile scurte, pe care mă chinuiam să le controlez. Furia sclipea în mine asemenea lamei unui cuțit abia ascuțit, reflectându-mi bătăile agitate ale inimii.

Am un gust amar pe limbă când mă gândesc la ce s-a întâmplat, chiar și acum.

Când am ajuns la fântâna dintre plopi, n-am mai văzut. Eram conștient de ceea ce se întâmplă în jurul meu, dar mă mișcam robotic, de parcă eram răstignit în mintea mea, incapabil să schițez vreun gest. De parcă picasem într-o psihoză profundă, din care m-am trezit doar în acel moment.

Am văzut-o. Plăpândă. Rănită. Frumoasă, în ciuda sângelui care-o păta. În viață; era vie. Îmi amintesc cum am repetat mantra asta în gând. ,,Era vie”. ,,Era vie”. ,,Era vie”.

Ce nu-mi amintesc, e când s-a întâmplat metamorfoza. Când am început, cu o jale care-mi demasca inima putrezită, să scâncesc, printre dinții încleștați: ,,E o trădătoare.”.

Eram un animal rănit, într-un stagiu primitiv, care voia să urle la lună până moare; dar eram țintuit de conexiunea dintre noi și de tot ce s-a întâmplat.

Amintirile îmi răneau ochii ca niște raze de lumină efervescentă.

Și, înainte să știu, m-am decis.

Am privit la ea.

Am privit la lună.

Am urlat până a murit.

Jurca Alessia,
clasa a X-a D

Dansează!

Ies din infern cu inima prinsă-n cui
Și cu silă mi-o scot și o pun la rece...
Stau și-admir cum rugina trece!
Nevătămată cu ea în mână zăcui...

Un scump nătâng mă scapă orb...
Cad în setea de iubire, însă mă ridic,
Iarba mă ține, iar pe un vânt melodic
Sufletu-mi răsună, în dans mă absorb.

Ridică-te și lasă de-o parte floarea deja devorată!
Dansează! Și plutește în adâncul extazului de primăvară!
Intră-n traiul amăgit care odinioară de rău te salvară...
Omoară-te înflăcărată pe ecoul de vioară colorată!

Iau sâmburii poveștii din trecut și îi dau de pământ!
Rapsodia e periculoasă, în joc a început să fiarbă...
Pielea mi s-a făcut verde de la cât am fost în iarbă.

Dansez la nesfârșit, trecutul vreau să-l înspăimânt!

Tremur de entuziasmul care mă ferește de violența sufletească...

Lăsându-mă purtată de mirosul florilor de cireș și foc!
Nătângul parcă ar vrea să mă răsplătească, să mă țină-n loc!
Însă dansul ce-mi deschide ochii, dulce parcă vrea să-mi vorbească.

Mureșan Teodora
clasa a X-a D

Proiectul „Tinerii Vorbesc” - Povestea mea (mărturisire)

Care este povestea mea? Eu sunt *Tănăselea Carina*, o tânără ce crede că vocea noii generații merită ascultată și promovată. Așa că prin acest proiect doresc să aduc în atenția voastră povestea din spatele tinerilor faimoși sau nu… Prin acest proiect îmi doresc să descoperim universul fiecăruia mai în profunzime, emoția și ceea ce îl definește. Tinerii vorbesc azi și mereu pentru a se împlini prin ceilalți.

Ce reprezintă el? Care e povestea sa? Cum a luat naștere? Primesc cele trei întrebări adesea și totuși de fiecare dată răspund cu aceeași emoție. El e un vis ce a devenit realitate, acesta reprezintă însăși povestea mea, vocea tineretului pe care eu azi o promovez... A fost mai demult o dorință de a-mi cunoaște propria voce interioară. S-a născut din mine, asemenea unei lumini, ca un izvor care a curs spre locul potrivit. A fost și este cea mai mare nebunie pe care am făcut-o vreodată...

Totul a început cu o elevă pierdută de clasa a noua care se zbătea între a se descoperi, a-și înțelege sensul și a face ce trebuia, să mulțumească „gura lumii”, să fie suficientă. Poate pare o poveste clișeică despre adolescență, dar vă spun chiar acum că, dacă veți continua să citiți rândurile următoare,veți conștientiza că v-ați înșelat. „Clișeul” rămâne doar un cuvânt abstract.

Această fată, deși încerca să trăiască viața pe care alții ar fi vrut-o pentru ea, simțea că aceea nu e povestea sa și niciodată nu va fi destul de bună să-și joace rolul pe necunoscuta tablă de șah. Așa că, da, făcea tot ce putea în lumea ce nu-i aparținea, rămânând seară de seară cu gândul la o frază spusă odată de un om înțelept „să fii fericită, nu uita”. Aceste cuvinte au reprezentat pentru elevă, zi de zi, secretul de care se agăța, salvarea la care visa când totul în jurul ei se prăbușea.

Probabil, vorbele au prins o rădăcină mai puternică decât s-ar fi așteptat cineva, fiindcă tânăra a început să-și recunoască sieși că nimic din ce trăia și ar trăi, urmând acel drum, nu se apropia nici pe departe de felul în care fericirea și împlinirea arătau în perspectiva sa. Magia vieții pentru tânără stătea în emoția pe care o descoperea doar în povești, în cuvinte... în versurile poeziilor ce-i treceau prin minte când citea problema la matematică, în ideile dezbaterilor cu tentă filozofică ce-i apăreau în timp ce trebuia să facă programe pe calculator. Atunci se întreba dacă e chiar așa greșit să trăiască în acest mod, nu doar când visează cu ochii deschiși… De ce să fie un minus totul, când, de fapt, putea reprezenta un har?

Astfel, fata a început să-și caute identitatea, cu scopul ca, într-o zi, să părăsească viața străinei pe care o ducea. Dorea să fugă de acel puzzle mohorât, întunecat, lipsit de liniile melodice la care ea tindea, să rămână doar o amintire. Principala calitate pe care o avea tânăra era faptul că nu renunța niciodată să spere, era perseverentă și nu-și uita micul vis, deși nimeni nu-i dădea șansa de a-l împărtăși.

Într-o zi, însă, a realizat că va îmbătrâni așteptând să găsească acea conjunctură, situație după care tânjea și care nu apărea de nicăieri. Eleva și-a reamintit în acele clipe de frământare, momente din copilăria sa, momente în care putea transforma orice obiect în ce dorea, momente în care nimic nu o împiedica să se afle pe ce tărâm voia... Cu nostalgie gândindu-se, a realizat că fie va renunța, fie va fi chiar ea schimbarea pe care o căuta. După ce s-a privit în oglindă, cu bărbia ridicată și cu flăcări ieșindu-i prin ochi și-a spus: „Voi crea eu proiectul potrivit, voi construi eu situația, voi fi autoarea propriilor mele pagini de azi". Astfel, puzzle-ul ei a început să-și caute piesele de care avea nevoie pentru a se întregi.

A conștientizat că ea voia de fapt să-și dea glas propriilor gânduri, să arate că într-adevăr cuvintele contează și ideile ce i se învârteau prin mintea ei și a altora ar putea ajuta. S-a gândit cât de mult pot vorbele schimba destine, câte povești pline de lacrimi și bucurii vor rămâne nespuse și de câte emoții înălțătoare vor fi lipsiți o mulțime de oameni, dacă cineva nu va face legătura, nu le va da microfonul. Astfel, fata s-a hotărât să fie chiar ea legătura dintre povești, sentimente și oameni, să reprezinte acea conexiune între suflete. Totuși s-a întrebat unde și cine ar lua-o pe ea în serios? A evaluat din toate punctele de vedere posibilitățile și a realizat că singura variantă ce ar fi fost pentru ea potrivită era cea de „podcast", dezvoltându-se enorm industria respectivă în perioada de atunci. Dar cum să facă ea un podcast și pentru cine? Nu știa atât de multe detalii din spate, însă a început să studieze informații despre acest domeniu ce ar fi putut-o salva. A hotărât să-și verbalizeze ideea, în ciuda reacțiilor nedumerite pe care le stârnea.

Mulți mi-au pus întrebarea: „De ce numele podcastului e *Tinerii Vorbesc*?", „ Cum am ales numele?", „ De ce nu e *Vocea Tineretului* sau altfel?" Răspunsul e simplu: După o seară în care am adormit cu gândul la o mulțime de posibile nume, care nu mă mulțumeau, l-am visat pe acesta „*Tinerii Vorbesc*". Dimineață, după ce m-am trezit, știam că, indiferent când voi începe proiectul, acesta va fi numele ales. Era exact ce îmi trebuia, răspundea la cele două întrebări care m-au urmărit luni de zile: „*CINE*?" și „*CE FAC*?". Era un nume sonor, în care am crezut din prima clipă, un nume capabil să dea putere celor care o meritau.

Revenind la tânăra noastră cu visuri mari, să știți că, până la urmă, nu a fost chiar imposibil să trăiască în viața reală, ceea ce, în urmă cu câteva luni, își imagina când se privea în oglindă. Aș spune că povestea ei mă face să cred că totul e posibil, în ciuda probabilităților foarte mici. Totuși, bănuiesc că dacă ați citit până aici, sunteți curioși cum a reușit în cele din urmă. Știți ce a făcut ? A contiunat să vorbească, să-și împărtășească ideile, fiindcă știa că are nevoie de oameni pentru a pune pe picioare proiectul, de oameni care să creadă în ea, în visul ei. Dar iată că, într-o zi, a găsit o altă tânără care a crezut cel puțin la fel de mult în ideea ei. Adevărul e că această nouă tânără a impulsionat-o să-și întindă aripile, pentru o clipă, să renunțe la faptul că unu plus unu fac doi. Întâlnirea dintre cele două i-a dat fetei cu proiectul curajul să riște, să creadă în ea, sădind în interiorul ei speranța că se poate. Pentru aceste aspecte ar mai fi de spus doar un sincer „Mulțumesc!". În continuare vă mărturisesc doar că, încet-încet, au apărut oamenii potriviți, persoanele fără de care visul fetei nu ar fi prins niciodată contur.

Mă întreb adesea cum aș putea să-i mulțumesc Lui Dumnezeu pentru toți oamenii și conjuncturile miraculoase pe

care mi le-a scos în cale în ultimele nouă luni. Dacă ar fi să vă povestesc cum a fost la primul podcast pe care l-am filmat, ați crede că glumesc, că nu se poate așa ceva... Eram prima oară la o filmare, neștiind nici măcar dacă am trac de cameră alături de un invitat , de un sunetist și de un cameraman

necunoscut, care mă priveau curioși de parcă urma să spun ceva nemaipomenit. Ceva extraordinar nu prea cred că am spus, dar recunosc că acela a fost primul moment din viața mea când m-am simțit mândră de mine. De ce? Probabil pentru că, în ciuda multor complicații nespuse, preconcepții de care m-am bătut, temeri personale și dorința de a demonstra că merit să fiu acolo, m-am străduit să fiu cea mai bună versiune a mea de atunci. Îmi amintesc perfect că seara, când am ajuns acasă, mi-am sunat cea mai bună prietenă și i-am spus ce spun tuturor tinerilor și azi: „Le doresc tuturor oamenilor să aibă șansa să profeseze într-un domeniu în care, după ore de muncă, oboseală, durere de gât, să se simtă cel puțin cum mă simt eu acum, să fie împliniți și euforici". A fost greu, dar mi-a ieșit, am mai pus o cărămidă la lumea pe care o visez! De-a lungul timpului au venit și au plecat mulți oameni din acest proiect, dar niciodată nu a rămas un loc gol, cumva mereu lucrurile s-au aranjat de la sine, iar astfel am început să realizez că și acolo sus e cineva care mă iubește.

„A fost ușor?". În niciun caz, a fost și este multă muncă, energie și timp investit până să se ajungă la acest rezultat. Sunt foarte mulți oameni implicați adulți, tineri care și-au adus aportul cât au putut. Pe această cale le mulțumesc tuturor și sper ca în viitor să am ocazia să mă revanșez. Am învățat prin prisma acestui proiect o mulțime de lecții, m-am schimbat mult și poate, din anumite puncte de vedere, m-am maturizat prea repede, dar am ajuns să apreciez enorm voluntariatul, persoanele care sunt dispuse să ofere, fără a aștepta recompense materiale. Am cunoscut oameni cu adevărat buni și talentați, care chiar sunt dornici să dea ceva din cunostintele pe care le dețin. Totuși, nu vă imaginați că nu am avut parte și de dezamăgiri, pentru că, totul a fost la superlativ. Nu, nicidecum, însă partea plină a paharului a fost mult mai evidentă decât cea goală, iar asta m-a ambiționat să continui.

Cine gândește și coordonează tot? Eu sunt capul proiectului, metaforic vorbind, dar, deși lucrurile au început în joacă , în două luni ele au luat o amploare neașteptată. Am făcut o grămadă de alegeri greșite, sub toate formele, dar încerc să le privesc, acum, ca pe niște lecții. Scuza pe care mi-o găsesc pentru a nu mă critica atât de dur, e vârsta, lipsa experienței de atunci. Eram un copil care se credea mare, însă cei care mă înconjurau nu se credeau, ci chiar erau... într-o lume pentru care manualele de la școală nu mă pregătiseră. Am învățat, greșind de mai multe ori. Aș putea spune atâtea, fiindcă am avut zile în care am trăit cât pentru cinci ani, însă trebuie să las unele povești și pentru altă dată. Important e că azi am de zece ori mai multă răbdare decât aveam la început și am reușit, în timp, când e vorba de partea profesională, să determin oamenii să nu mă mai judece după vârstă, ci după idei și fapte. Aș spune că mi-am transformat numărul anilor dintr-un minus, într-un atu. Nu contează ce vârstă ai pentru a coordona adulți, să organizezi filmările alături de impresari cunoscuți sau să impui respect în fața persoanelor publice și chiar să simți apreciere de la unele dintre ele.

Am avut eșecuri? Normal, aș spune că două mari, dar le-am depășit chiar dacă atunci credeam că totul s-a sfârșit. Momentul când toată munca depusă într-o

vacanță de vară, a dispărut odată cu canalul- a reprezenat testul de care aveam nevoie. Acea apă rece care m-a trezit la realitate, mi-a arătat că azi poți avea succes și mâine să te uite toată lumea, iar dacă fericirea mea stă în vizualizări și aprecieri, nu am ce căuta în acea lume. Așa că, după ce am făcut tot posibilul de a-l recupera, canalul a fost pierdut definitiv în ciuda efoturilor, am fost pusă în ipostaza de alege: ori o iau de la capăt, ori mă retrag... Ce-am făcut? Nici măcar nu am luat în calcul să renunț, după ce am simțit gustul împlinirii, deși știam că a doua oară orice proiect public nu mai are aceeași trecere. În acele clipe mulți mi-au spus că nu meritam o astfel de încercare, dar adevărul e că nici succesul pe care-l avusem la început probabil că nu-l meritasem. Astfel, am luat totul ca atare, m-am mobilizat și m-am pus pe treabă, am lăsat regretele și victimizarea deoparte. Vă spun sincer că nu regret deloc, deși a fost o perioadă greu de manageriat, fiindcă nu ne mai ridicam la standardele din trecut. Totuși, a reprezentat pentru mine o lecție dură, pe care cred eu că a fost mai bine să o primesc acum, pentru a mă pregăti cu adevărat îndomeniul instabil pe care-l iubesc. Am învățat că, de fapt, succesul e atunci când poți să muncești și să-i mai ambiționezi și pe alții să o facă, deși rezultate sunt infime pe lângă cele anterioare. Am conștientizat că, de fapt, fericirea mea trebuie să stea în acțiunea pe care o fac, nu în reacțiile celor din jur. Ideea de bază pe care am simțit-o pe propria piele e faptul că omul are aceeași valoare fie că azi e în vârf, fie ca mâine e iar de unde a pornit.

Ce-am învățat? Întrebarea bună ar fi: „ Ce nu am învățat?” din tot ce a adus acest proiect în viața mea. Pentru mine, „Tinerii Vorbesc” e o sursă continuă de învățăminte, e o provocare veșnică, un test pe care trebuie să-l trec. Aș spune că acest podcast mi-a arătat cum e să iubești ceea ce faci, cum arată împlinirea profesională în miniatură. M-a învățat să ascult oamenii cu adevărat, deși mereu am iubit să le aud poveștile, datorită podcastului am realizat cât de important e să fiu sută la sută conectată cu omul care își deschide sufletul în fața mea. Persoanele pe care le-am cunoscut prin prisma acestuia, au fost lecții vii, care m-au schimbat iremediabil. Acestea au scos din mine tot ce e mai bun și mai rău, m-au făcut să mă cunosc cu adevărat, să-mi doresc să lupt pentru propriile visuri, să nu las pe nimeni să-mi taie aripile. Totuși, cu sinceritate pot spune că ele mi-au oferit mii de momente pe care nu le voi ma uita vreodată. M-au făcut să-mi doresc să fiu un om mai bun, să nu mă pierd pe mine, încercând să cuceresc lumea, să nu uit să mulțumesc zilnic. Am cunoscut multe persoane pe care înainte le vedeam doar după ecran și pot spune că unele sunt cu adevărat oameni de valoare, însă, aș minți dacă aș susține că toate mi se par modele potrivite tinerilor de azi. Cred că ar trebui să-i luăm drept exemplu doar pe cei de valoare. Un om are aceeași valoare și când are cardul plin sau gol, când are succes sau nu ...aceasta nu e definită de „a avea” după societate, ci de „a avea” după simplitatea unui suflet bun. O persoană adesea, mai împlinită, poate fi bătrânelul din satul bunicii decât cântărețul de succes, ce are bani și faimă, dar n-are sens și lumină în calea sa. Spun eu, că omul de valoare e acela care a realizat că viața nu e despre „acum și aici” , ci despre a oferi binele și emoția care duc spre esență. Îmi permit să mărturisesc acestea, fiindcă viața m-a dus în situații în care cunoscându-i în loc să simt admirație pentru unii, mi-a părut rău de ei. Știți ce-am mai conștientizat... că tinerii din ziua de azi sunt cu adevărat deosebiți, că merită atenție și că în fond niciunul nu e rău, ci doar caută răspunsuri uneori în locuri nepotrivite. Am învățat să accept că nu vor putea toți oamenii să vadă ca mine viața, dar acest lucru nu trebuie să fie o piedică pentru a lega prietenii. Am aflat, că de multe ori linia dintre bine și rău e foarte subțire, iar momentele nu se mai întorc. Așa că, am datoria ca acum să fac tot ce pot să mă bucur de toată lumina din această clipă.

În final, pot spune că am învățat că sunt puternică, mult mai puternică decât aș fi crezut, că pot face lucruri pe care altădată nu mi le-aș fi imaginat, că am oameni lângă mine care vor fi mereu acolo, necondiționat și că nu trebuie să-mi fie rușine să arăt că nu mă mai impresionează multe lucruri. Am învățat, că atât de multe lucruri pentru care mă torturam chiar nu contează, dar e nevoie să mă bucur de multe altele, mult mai simple. Până la urmă, am învățat să am curaj să spun, să fac ce-mi doresc, să strig, să lupt, am învățat să nu mai am frici și temeri. Gândind acum retrospectiv, am făcut totul involuntar și probabil ca, nu aș fi reușit dacă mi-aș fi impus, dar inima a știut cumva calea. Am aflat ca, cuvintele contează, iar vorbele pot reprezenta atât spini, cât și pansamente.

Dacă ar trebui să dau un sfat tinerilor, deși nu cred că sunt neapărat în măsură... Ar fi să nu se plafoneze de etichete, de oameni, de conjuncturi, să nu-i lase pe cei din

jur să-i spună cine sunt, să fie cine vor ei să fie, într-o lume pe care probabil niciodată nu o vor înțelege cu adevărat. Să știe că azi pot fi cei mai vorbăreți, iar mâine cei mai timizi, ca mai apoi, poimâine să fie cei mai amuzanți. Oamenii oricum îi vor judeca și vor avea tendința de a încerca să-i încadreze într-o tipologie, uitând că fiecare ființă umană, real

vorbind, are propria tipologie. Important e ca, atunci când se privesc în oglinda sinelui, să se simtă mândri cu ceea ce reprezintă.

🔥Instagram👉https://instagram.com/tinerii_vorbesc?igshid=YmMyMTA2M2Y=
🔥Tiktok👉https://www.tiktok.com/@tineriivorbescofficial?_t=8WdOSTNWeIw&_r=1
🔥Facebook👉https://www.facebook.com/profile.php?id=100080974780801

Mereu iubire

De-aș zbura o dată,
Aș mai trăi o viață,
Iubind și pătimind
La fel ca prima dată.

Ca un vis nevăzut,
Aproape am crezut
Că voi visa îndată
Că te voi vedea în față.

În cineva de te-aș regăsi,
Amarnic aș suferi.
Când timpul nu mai iartă,
Tu încă m-ai iubi!

Tănăselea Carina**,**
clasa a X- a D

De-acum război

PRO TV:

,, - O adolescentă de 16 ani a dispărut de acasă fără urmă. Fata nu a prezentat niciun fel de comportament ciudat în ultima vreme, așa cum declară părinții. Polițiștii au deschis o anchetă, iar căutările se desfășoară deja de 72 de ore fără a avea vreun rezultat. Părinții sunt devas... ”

Am oprit televizorul. Minciunile pe care le ascultă oamenii în ziua de azi nu fac decât să îi sperie.

E o altă zi în care să deschizi Youtube-ul și să-i dai drumul terapiei: muzica. Singurul lucru pentru care mai continui. M-am obișnuit cu certurile alor mei și toți cei pe care voi îi numiți ,,prieteni”. Edward e motivația mea să merg la școală. L-am cunoscut în prima mea zi de liceu. Acum e în clasa a 12-a și îmi tot spun că n-o să se întâmple nimic între noi. Suntem prieteni, nimic mai mult pentru el, dar când îl văd simt că rămân neputincioasă în a mai sta pe picioare. E înalt, brunet, are ochi căprui și îi place să facă sport, motiv să îmi fac apariția lângă terenul de fotbal al școlii. Își dă sufletul acolo și transpiră ca o sticlă de Cola scoasă la 30 de grade de la frigider. Mai mult, dacă se întâmplă să piardă noțiunea timpului razele tari și aurii de apus îi conturează sudoarea de pe față, făcându-l să sclipească asemenea unui diamant. De cele mai multe ori uită de prezența mea. Azi, l-a prins apusul, din nou. O sâmbătă seara de septembrie caldă încă și foarte liniștită pentru un sfârșit de săptămână în centrul orașului. Când își dă seama că începe să se lase seara vine să-și strângă lucrurile.

- Ți-am adus un prosop... i-am spus monoton.

- De cât timp aștepți aici?

- De când am venit, am răspuns tăios.

- Am uitat să râd? De ce n-ai venit să faci și tu niște mișcare?, m-a întrebat fără să mă privească.

- Știi că nu joc...

- Hai, Mal! Obișnuiai s-o faci! Știi ce? Nu-mi pasă!

M-am trezit că mă târăște după el pe teren. Ne-am distrat! Împreună...

Se făcuse întuneric. Ne-am plimbat prin oraș, pe străzile părăsite și negre cu singura pată de lumină venită de la becurile amplasate stâlpilor. Începea să-mi fie frig și mă strângea tot mai tare către el. Locuiește în blocul de peste drum de cel în care îmi sfârșesc zilele, deci n-a fost nevoit să mă conducă acasă. La despărțire m-a luat în brațe și m-a pupat repede pe creștet. Părea prea apropiat de mine, dar mi-a plăcut. La școală ne intersectam tot mai des și, la un moment dat, chiar am mâncat împreună.

S-au risipit 3 luni în care am devenit amici foarte buni. Nu mă așteptam! Ieșeam des, vorbeam ore în șir, iar pauzele le petreceam împreună. Școala era un chin. Element comun. Nu eram fericită cu situația dintre noi și nu pentru că nu asta îmi doream, ci pentru că știam că n-o să dureze. Mai târziu am ajuns să discutăm

despre ,,prietenii" avansate. Mă temeam că voi ajunge să-l ajut cu sfaturi pe care să le folosească cu scopul de a se apropia de fata pe care o voia. Aveam dreptate. Când mă întreba de situația proprie evitam răspunsul. Într-o altă zi de fotbal am mers în parc și-am mâncat ciocolată.

- Am făcut progrese! m-a anunțat bucuros.

- Serios? Ai învățat să folosești tacâmurile?

- Măi, ce amuzantă ești azi! Da' ciocolata se mănâncă cu mâna. Unde m-am mânjit? Începea să se agite.

- Peste tot. Stai, am mai dădăcit la viața mea.

Am luat un șervețel și l-am curățat.

- Ziceam că am făcut progrese cu fata de care ți-am zis, a insistat.

- Aaa...aha...

- Ce? Ești geloasă? Zâmbea.

- Spui prostii, dar cred că asta e cea mai mare. Acum mă agitam eu.

- Mal...Știu ce simți pentru mine!

- Uimește-mă! Nu voiam să mă dau de gol, am continuat să-l iau peste picior.

- Nu-ți mai pune fața aia de dură! Am văzut cum îți strălucesc ochii atunci când sunt prin preajmă.

N-am zis nimic. Nu l-am privit, n-am schițat nicio reacție. Mă uitam în gol la ambalajul de ciocolată cu speranța că toată scena e o farsă. Însă mi-a ridicat capul astfel încăt să mă uit direct în ochii lui. Am început să-i sorb și să-i privesc lung și adânc.

- Așa mă uit și eu la tine!

Seara s-a încheiat la fel ca cea pe care v-am descris-o deja, diferența fiind creionată de lipsa de comunicare. Ne-am apropiat mult mai tare, însă n-am zis niciunul ce era toată ,,prietenia" asta. Lunile treceau și Edward era tot mai aproape de absolvire. Zâmbeam mai des ca de obicei, cu toate că nu știam ce avea să se întâmple. Într-o duminică de Mai nu mi-a răspuns la telefon, deci m-am dus la teren cu o ciocolată. Nu am fost surprinsă de faptul că era acolo, ci de prezența unei colege care ne vedea des împreună. N-am mai pășit. S-au strâns în brațe, s-au luat de mână și-au plecat. Am absentat următoarele 2 zile de la școală, iar certurile cu părinții mei deveneau tot mai vulcanice. I-am auzit vorbind despre comportamentul meu și că ei nu-și mai doresc așa ceva. Aveau dreptate, nici eu nu-mi mai doream.

Mă uitam în jos. Era destul de mare distanța. Aveam scrisoarea pentru Edward împachetată frumos și lăsată lângă o cutie cu ciocolata, pe care obișnuiam s-o savurăm, pe banca de lângă terenul de fotbal. M-am mai gândit odată înainte de toate, dar soluția era aceeași. Tot ce-mi mai amintesc e apa amestecată cu sânge, senzația lichidului rece care îmi învăluia trupul deformat.

,,Părinții sunt devas..."

După ce am oprit televizorul, mama s-a dus plângând să vadă cine bate la ușă. Edward găsise scrisoarea. Îmi era dor să-i văd moțul brunet. I-a luat cam mult s-o descopere, totuși. A discutat cu mama despre ceea ce-i lăsasem scris. Au plâns amândoi, sunt surprinsă, recunosc! Tata a pășit speriat în cameră:

- Ați găsit ceva? Unde e Mal?

- Sunt în râu, tată! i-am răspuns fără să mă vadă sau să mă audă.

- Ultima dată când ne-am întâlnit era o sâmbătă seară, caldă pentru septembrie! Acum o săptămână...! a zis Edward.

Tata a luat scrisoarea și-a citit partea pe care am scris-o pentru el. Pe Edward l-am lăsat la urmă:

,,Lângă ea când te-am văzut
Barierele s-au rupt.
Rezemată, pe podea
A-nceput să curgă marea.
Soarele s-a scufundat,
Lumina s-a înecat.
Si de-atunci și până azi
Ești lipsit din peisaj.
Te pictasem drept o floare,
Azi ești doar o non-culoare.
Știai bine c-aș fi dat
Sufletul meu, suspendat
Atunci de un fir subțire.
Iar acum la despărțire
Să știi că n-am să mai simt
Așa dragoste, promit!
Nu mă întorc înapoi,
Te-am iubit, de-acum război!“

Daniela Sfechiș
clasa a X-a D

dragostea

dragostea e evazivă, aș spune. pentru că e peste tot și toată lumea iubește și toți suntem la fel.
oh, cât de vagă sunt eu! cum mă împiedic și cad și mă înec în acest întuneric sublim, pe care aștept să-l ating, să-l cuprind și să-l venerez; în care aștept ca viața-mi să fie restrânsă și extinsă la nesfârșit, în care simt cum vidul mă înconjoară și în care aud cum inima nu-mi bate mie-n piept, ci îi bate lui în palme.
în dragoste e tot timpul noapte, aș mai spune. știu, e ridicol să aștept răsăritul privind înspre vest, doar ca să mai smulg câteva clipe, pe care să le adaug timpului infinit.
dar nicio gheară n-ar sfâșia timpul, ca să ies din cercul ăsta vicios.
niciun fulger n-ar pătrunde cerul, ca să înceapă furtuna.
nicio lună n-ar veghea asupra mea, ca să mă simt văzută.
și dragostea e oarbă, spun ei, dar nu e curios? că, deși nu vede, întotdeauna e îmbrăcată frumos.
și te atrage în globul ei de cristal, acoperit de zestre,
unde nimic nu mișcă,
și nimeni nu vorbește.
eu m-am găsit aici, după lungi căutări, încercând să fug, dar nu mă mișcam.
încercând să scap.
încercând să strig, când eu nu vobeam.
de bună voie, mă autodistrug în fața chipului său cald
fiindcă mi-aș da foc, doar să-i fac lumină
ca să vadă cum ard·

Jurca Alessia,
clasa a X-a D

Până atunci

Autor anonim

Și eram acolo, așteptându-l.
Și eram acolo, și plângeam.
Și eram acolo, și suspinam de dorul lui.
Dar el tot nu venea...
O parte din mine striga: „Pleacă! Nenorocitule!
Pleacă! Du-te!", dar parcă mai puternic,
O altă parte din mine striga: „Vino înapoi! Te iubesc!..."
Și chiar așa era, chiar îl iubeam.
Până în momentul de față, el mi-o zisese de mii de ori, eu niciodată.
Dar abia când mi-am dat seama că-l iubesc, atunci a plecat.
Până atunci simțeam că am totul, pentru că-l aveam pe el
El care avea totul, mă mai avea pe mine, un nimic.
Până atunci am crezut că pot să o țin așa,
Fiindcă îmi era rușine să-i zic ce simt, acum nu.
Până atunci aș fi vrut să mă cert cu el de-o mie de ori
Și la final să-mi dea un pupic, acum nu.
Până atunci, credeam că dragostea-i banală
Că-i totul de moment, acum nu.
Până atunci, credeam că toată viața am eu să-l cert,
Iar el o să mă sărute, acum nu.
Până atunci, îmi era rușine de mine,
De acel "Te iubesc" pe care era inevitabil să-l zic, acum nu.
Până atunci, puteam să trăiesc de una singură,
Fără el și fără îmbrățișările lui, acum nu.

Sfârşitul şoaptelor - decembrie 1989

de Ruta Sepetys

„Trăiau în întuneric.
Erau ca niște umbre.
Cu mâinile vârâte în adâncurile buzunarelor, cu degetele înghețate strânse în pumn.
Nu se priveau ochi în ochi, de teamă ca frica să nu pună stăpânire pe ei. Şi totuşi, ochi invizibili erau ațintiți necontenit asupra lor. Chiar și în întunericul cel mai adânc.
Îi urmăreau.
În permanență.
Veşnicul sentiment că românii erau sub supraveghere.”

Așa începe povestea spusă de Ruta Sepetys, o poveste care nu era a ei, dar cu care a empatizat mai mult decât se aștepta. Originară din America, autoarea a fost nevoită să se documenteze mult pentru a scrie acest roman, mulțumirile de la finalul operei fiind în principal adresate românilor care au ajutat-o și care i-au fost foarte dragi. Plină de emoție, povestea îl întruchipează pe Cristian, un simplu elev de liceu, care este nevoit să-și petreacă adolescența în cea mai grea perioadă a comunismului din România. Începutul cărții este marcat de afirmații violente, dar în totalitate adevărate, despre regimul inuman pe care Ceaușescu a reușit să îl mențină ascuns mult după ce situația s-a îmbunătățit în celelalte țări socialiste. Cristian încerca să aibă o viață normală, dar securitatea avea alte planuri pentru el.

Acesta se împrietenește cu fiul ambasadorlui Statelor Unite, în a cărui casă mama lui făcea curățenie, iar scopul său devine să le trimită acestora caietul său de notițe, pentru ca americanii și lumea întreagă să vadă nedreptățile la care erau supuși oamenii în România.

Primul lucru care mi-a plăcut la cartea aceasta a fost textura. Catifelată la atingere, aceasta mi-a atras atenția încă de la început. Apoi a fost prologul, care m-a atras și mai mult prin lucrurile șocante pe care le aflam despre viața părinților și bunicilor mei, lucruri care ulterior m-au făcut să îi privesc cu alți ochi și să le înțeleg mai bine acțiunile, pe care le consideram cândva ciudate și fără noimă. Eram la capitolul trei când am plecat într-un cantonament, iar în primele trei zile acolo am citit în fiecare pauză pe care o aveam. Am fost surprinsă de cât de mult mă atrăgea, regăsindu-mă parțial în decorurile dezolante prezentate, gândindu-mă la reminiscențele măreților blocuri comuniste în care mulți dintre noi încă ne ducem traiul. Până atunci nu mă prea interesau lucrurile astea, vreau să spun că sunt sigură că tuturor ni s-a întâmplat să ne spună părinții cât ne e de ușor acum și cât de greu le era lor ”pe vremea lui Ceaușescu”. Eu personal eram deja sătulă de replica asta, ”să mă mai lase în pace, și eu am problemele mele”, gândeam eu. Acum doar tac.

În trei zile și jumătate *de cantonament* am terminat cartea, finalul fiind cea mai marcantă parte a poveștii. Acolo am aflat câte dintre faptele relatate erau reale, că mai mult de jumătate din oamenii din România erau informatori ai securității, unii intenționat, altora nu li se dădea de ales. Am empatizat cu Cristi, l-am iubit pe bunicul său, personajul meu preferat, care era singurul om care înțelegea cu adevărat viața, și am trecut împreună cu ei pe lângă porțile morții, ajungând la revoluție. M-a emoționat și capitolul de după uciderea Ceaușeștilor. Era Crăciunul și nu le venea să creadă. Erau emisiuni la televizor toată ziua și nu le venea să creadă. Puteau vorbi și nu le venea să creadă. *Puteau trăi din nou.*

Recomand cartea aceasta oricui, sigur o să vă placă. Mai mult, începând de anul acesta o puteți găsi la biblioteca școlii. O puteți dărui totodată și familiei, spre exemplu, în cazul meu, mama a citit-o prima și i-a plăcut mult, mai apoi am luat-o eu, iar la urmă mătușa mea, care, fiind mai în vârstă, s-a emoționat foarte mult citind-o și aducându-și aminte lucruri pe care le uitase, dar care trăiau totuși atât de vii în interiorul ei, imprimate parcă în felul ei de a fi. E important să ne aducem aminte, să știm ceea ce am fost, căci altfel nu vom înțelege niciodată cu adevărat cine suntem acum.

„Atunci când justiția nu reușește să fie o formă de memorie, memoria singură poate fi o formă de justiție.” – Ana Blandiana

Recenzie de Rafa Mădălina
clasa a X-a A

Importanța lecturii

Încă din cele mai vechi timpuri, omul a simțit nevoia să exprime bogăția de trăiri, sentimente, concepte și idei. Din aceste trăiri și emoții au luat naștere cărțile, oglinzi ale sufletului, rod al imaginației și al fanteziei creatoare. Născute din răbdarea și pasiunea omului, cărțile ne luminează sufletul, îmbogățește cunoștințele și dezvoltă gândirea. Cititul nu doar că ne îmbogățește cultura generală, dar ne ajută și să ne exprimăm mai ușor, stimulându-ne, totodată, imaginația și creativitatea. Lectura ne oferă lecții importante de viață, esențiale fiecăruia dintre noi.

În primul rând, prin cărți ne lărgim orizontul cunoașterii și al viziunii personale, ne oferă învățături cheie dezvoltării noastre. Lectura ne îmbunătățește abilitatea de a face alegerile potrivite și de a ne asuma responsabilitatea pentru acțiunile noastre, indiferent de consecințele deciziilor noastre. Prin cărți sunt redate diferite întâmplări, cu scopul de a ne transmite niște lecții de viață. Ele ne educă acțiunile și reacțiile față de mediu și cei ce ne înconjoară, contribuind în formarea de relații pozitive și sănătoase cu persoanele din viața noastră. În povestirea „Fântâna dintre Plopi”, de Mihail Sadoveanu, protagonistul, căpitanul Neculai Isac, devine un exemplu demn de urmat tuturor tinerilor datorită caracterului său bun și datorită respectului pe care îl arată față de Marga, în ciuda diferenței statuturilor sale sociale sau a situațiilor sale financiare. Deși Neculai Isac are statutul de negustor și ”căpitan de mazâli”, acesta o tratează pe Marga, o tânără, ”fetișcană de optsprezece ani”, ca pe o egală a sa, tratament exemplar care trebuie urmat de fiecare dintre noi în interacțiunile la care luăm parte.

În al doilea rând, cărțile ne relaxează mintea, ne aduce o stare de bine sufletului și psihicului nostru, un mediu propice dezvoltării imaginației. Autorii creează prin universul scris un spațiu sigur, o distragere de la problemele din viețile fiecăruia. Personajele cărților pot fi unele cu care putem empatiza, poate cu care ne asemănăm prin anumite trăsături, astfel devenind personaje care ne oferă confort. Astfel, asociem cartea, universul și personajele sale, cu fericirea și bunăstarea. Autorii oferă de multe ori și loc de interpretare, dându-ne șansa să oferim personajelor destinul dorit. În cazul meu, lectura mă ajută să evadez din lumea de zi cu zi. Odată cu lectura unei cărți, reușesc să mă imaginez în universul cărții și citind despre personaje, ajung să simt că le cunosc în viața reală și să formez conexiuni emoționale cu ele. Mă transpun în poveste, iau parte la acțiune alături de personaje, care îmi devin camarazi. Finalul unei cărți mă întristează deoarece călătoria se încheie, fiind nevoită să revin la lumea reală și la toate provocările ei. Pentru mine, cărțile reprezintă un spațiu imaginar, dar sigur. O lume care are la bază ideile și conceptele autorului, dar pe care o decorez cu imaginația proprie, o pânză căreia îi dau culoare.

În concluzie, fie că ne ajută să ne dezvoltăm emoțional sau mental, fie că ne ajută să ne dezvoltăm imaginația, să ne construim un mediu relaxant și sigur, lectura ne influențează tuturor viața în bine. Ne ajută să devenim cea mai bună versiune a noastră oferindu-ne exemple pozitive și învățându-ne cum să interacționăm cu lumea reală. Cărțile ne luminează sufletul, ne dezvoltă latura artistică și ne ajută să ne înțelegem propria persoană mai bine decât orice altceva din lumea asta.

Nistor Aimée
clasa a X-a A

Magia cărților

Poate uneori vă puneți întrebarea: „Cărțile au magie?" sau „Cărțile chiar sunt magice?" și cutreierați casa pentru a afla răspunsul la această întrebare, dar nimeni nu vă poate oferi răspunsul.

După părerea multora, inclusiv a mea, cărțile sunt pline de magie, doar că există un mic secret pe care nimeni nu îl deslușește: genul. Genul cărții contează foarte mult, în sensul în care trebuie să îți găsești tipul preferat de carte. De asta poți să îți dai foarte ușor seama, în funcție de ceea ce îți place să faci zi de zi. Spre exemplu, dacă îți plac filmele romantice, poți alege cărțile *romance,* iar dacă îți plac puterile supranaturale, vampirii, zânele sau reginele neînfricate, poți alege cărțile de tip *fantasy*.

Acum că am ales trope-ul potrivit, totuși, unde e magia? Atunci când citim o carte care ne place încă de la prima frază, apare neașteptata magie. Aceasta ne transportă în alt univers. Ca și cum doar noi am citi cartea sau seria respectivă. De fapt, ne transpune într-un univers cu totul paralel, de late dimensiuni care ne face să trăim în timp real, aceleași experiențe cu care se confruntă protagoniștii. Ne impune sentimente profunde pe care aceștia le simt sau le trăiesc pe propria piele. De asemenea, citatele joacă un rol important în acest efect magic. Unele ne acaparează gândul obsesiv, atât de mult încât nu mai putem dormi noaptea.

În final, aș dori să citez următoarele:

"*În cele mai întunecoase zile trebuie să cauți o pată de lumină, în cele mai reci zile trebuie să găsești o pată de căldură; în cele mai mohorâte zile trebuie să-ți ții ochii drept înainte și în sus, iar în cele mai triste zile trebuie să-i lași deschiși pentru a le îngădui să plângă. Iar apoi să se usuce. Sa le oferi şansa de a curăţa durerea pentru a vedea din nou proaspăt si limpede. – Juliette Ferrars, "Eliberează-mă" de Tahereh Mafi.*

Sursă de informare:
https://www.academia.edu/42137767/Tahereh_Mafi_Atingerea_lui_Juliette_2_Elibereaza_ma
https://serialreaders.com/blog/ce-inseamna-sa-citesti-literatura-fantasy/
https://ro.wikipedia.org/wiki/Roman_de_dragoste

Jichișan Andreea
clasa a IX-a C

Detalii cotidiene

Urc în fugă în autobuz, aproape ca în orice altă dimineață. Mă trezesc repede, mă pregătesc din timp, dar mereu apare ceva care mă face să aproape pierd autobuzul. Mă așez pe singurul loc rămas liber și îmi trag sufletul.

Băiețelul din stânga mea se uită curios la mine, pe furiș. Pare de vreo opt ani și are uniformă cu cămașă albastră, din aceea pe care o purtam cu toții bucuroși până în clasa a IV-a, dar din a V-a începea să ne enerveze deoarece dintr-o dată ne simțeam mari. Copilul începe să devină stresant cu privirile lui care din pe furiș se transformă în de-a dreptul insistente. „Ce? Am cam de două ori vârsta ta, ok? Nu-i ca și cum m-am transformat într-un specimen diferit, ce Doamne?!" Așa că îmi mut privirea mai departe.

În fața mea stă așezată o doamnă mai în vârstă. Știind că nu mă observă o privesc nestingherită. Are alura unei bunicuțe veritabile, din acelea care apar în filme și par mereu să radieze bunătate și dragoste. În coada ei gri, căruntă, observ câteva fire închise, probabil din părul des, ca de abanos, ce-a fost odată. Imaginația mi se activează în modul acela neintenționat, pe care doar copiii curioși din fire îl cunosc, și încep să mă întreb cum a fost viața ei, dacă are copii sau nepoți, sau vreo istorie personala uimitoare. Observ că citește rugăciuni și mi se strânge inima, titlul scris cu majuscule e „RUGĂCIUNI PENTRU O MOARTE UȘOARĂ". Îmi mut privirea pentru că nu vreau să mă gândesc la ce poate fi în inima unui om când ajunge la momentul ăla al vieții când ai mai mult timp înapoi decât înainte.

În picioare, sprijinită de bara cu marcatorul de bilete, stă o femeie căreia îi dau în jur de 30, 40 de ani. Îmi amintește de fosta mea profesoară de desen: păr roșcat intens, o beretă franțuzească roșie, haine largi în vreo patru culori diferite și cizme bej până peste genunchi. Cumva, cerceii mari într-o formă abstractă și caietele de sub braț reușeau să-i completeze look-ul și să o facă să arate ca genul acela de profesoară căreia i te poți plânge și să simți că te ascultă și înțelege. Da, asupra ei nu mi-am pus prea multe întrebări, eram extrem de sigură că doamna e o profesoară de desen, din acelea cu un spirit mereu tânăr care admiră lumea în toate ipostazele ei. Mi-a plăcut concluzia, deși tipologia asta încă îmi pare puțin cam superficială. Trec mai departe.

Pe rândul din dreapta am văzut un bărbat spre 70 de ani. Dacă ar fi să o spun haios, aș zice că părea că i s-au înecat corăbiile. Dacă ar fi să o spun sincer, aș zice că părea obosit. Mai obosit decât orice om am văzut vreodată. Palid, slăbit și întru totul în antiteză cu doamna de mai devreme, bărbatul pare pierdut în gânduri. Mă întreb la ce greutăți l-o fi supus viața, dar după două încercări decid că nu vreau să știu. Aș vrea să pot face ceva bun pentru omul ăsta, dar chiar nu știu ce..

Pierdută în gânduri, realizez cu întârziere că băiețelul de lângă mine dă să coboare și că am ajuns la stația mea. Mă așteaptă încă o lungă zi de școală. Unde-o fi oare și vacanța aia?..

Rafa Mădălina
clasa a X-a A

Fericirea prin ochii mei

Ce am învățat în ultimul an?

Am învățat să nu îmi pierd speranța, să am răbdare, să cred și să am încredere că lumea asta va ajunge un loc mai bun.

Pare copilăresc să spun asta aici. Știu, trăim într-o lume care pare pierdută. Mulți se plâng că trebuie să se trezească, să meargă la școală, recunosc, și eu fac asta, dar în loc să ne arătam nemulțumirea ar trebui să fim recunoscători că mai putem scrie o pagină în cartea vieții. Mulți se căiesc că nu le place mâncarea pregătită de propria mamă, dar mulți plâng pentru că nu au mâncare sau pentru că nu au alinarea unei mame. Mulți din cauza faptului că nu au noul model de iPhone, în timp ce alții au picioarele degerate de frig. Ar trebui să ne gândim în fiecare zi cât de norocoși suntem și să împărțim și cu cei care au nevoie. Nu ne costă nimic să le zâmbim, să fim alături de ei.

Toți trăim momente dificile în anumite clipe, care par să nu mai treacă, care ne macină în continuu, nopți și zile. De la problemele legate de cum arătam, la probleme cu familia, de la probleme cu adaptarea, la bullying, toate acestea vor trece și vă spun asta din proprie experiență, deoarece am învățat că timpul este cel mai bun pansament. Problema cea mai comună în perioada adolescentei este popularitatea. Mulți adolescenți suferă din cauza asta. Și ce dacă ai doar o mână de prieteni? Am învățat că adevărații prieteni sunt acei oameni care te aud când taci, care te îmbrățișează sincer atunci când îndepărtezi pe toată lumea. Acei oameni pe care știi că o să-i ții toată viața în sufletul tău, chiar dacă drumurile voastre o să se despartă. O prietenie adevărată te poate ajuta să treci mai ușor prin momentele dificile.

Cădem deseori în gaura neagră numită depresie, boala secolului, și fericirea din sufletele noastre parcă dispare.

Fericirea este o stare mentală de bine fiind caracterizată de emoții pozitive sau plăcute: de la mulțumire la bucurie intensă, conform Wikipedia, dar parcă in zilele noastre refuzăm să fim fericiți, punând accent pe standardele rețelelor de socializare și uitând de bucuriile vieții simple, fără artificii. Ne preocupă mai mult felul în care arătăm în loc să ne preocupe sufletul și caracterul. Ne uităm pe telefon în loc sa admiram zâmbetul, privirea persoanei de lângă noi, iar asta duce la pierderea fericirii.

Un alt drum spre găsirea fericirii este găsirea unei pasiuni.

Nu mă pot declara un fotograf, dar fotografia a devenit parte din mine. Mai am foarte multe lucruri de învățat dar fotografia are puterea să mă ajute în viața mea haotică de adolescentă care vrea să își găsească menirea în această lume toxică. Probabil toți știți cât de greu este să reziști presiunii venite din partea familiei sau a oamenilor din jur: "Nu o să te ajute cu nimic" sau "este o pierdere de timp" sunt enunțuri care uneori îți lasă un gust amar și care îți pot tăia aripile, dar care au puterea să te facă să îți dorești să fii mai bun și să evoluezi. Nu am primit sprijin total din partea nimănui și asta pot spune că m-a descurajat și încurajat în același timp. Am avut momente în care am vrut să las totul baltă, dar nu am făcut-o pentru că, în inima mea, dorința de a-mi găsi rostul a fost foarte puternică. Mulți spun că, pentru a avea o pasiune, ai nevoie de mulți bani, dar adevărul este că nu ai nevoie de navete spațiale pentru a-ți urma pasiunea. Ai nevoie doar de multă muncă și perseverență pentru a reuși. Nu lăsați pe nimeni sa vă distrugă universul. Și ce dacă nu o să placă tuturor? Perspectivele diferă de la om la om, iar asta ne face speciali. Lumea ar fi plictisitoare dacă am gândi toți la fel.

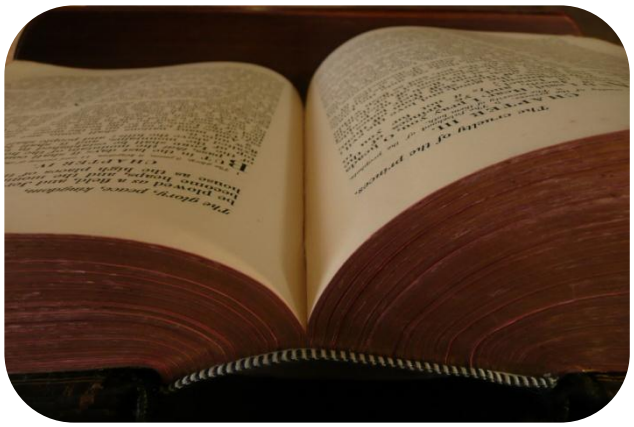
Urmați-vă pasiunea și ieșiți din tiparele societății actuale care au ca scop doar averea. Găsiți frumosul în fiecare lucru care este nesemnificativ pentru alții și găsiți ceva ce vă face fericiți!

Fiți recunoscători pentru fiecare moment petrecut alături de familie, prieteni și cel mai important pentru fiecare moment petrecut cu Dumnezeu!

Poleac Ioana Rebeca
clasa a X-a B

Interviu despre istoria viitorului

(interviu cu domnul profesor de istorie Horațiu Moldovan)

Urcam scările două câte două și, dintr-o dată, m-a lovit. E ceva atât de specific, de familiar, dar atât de îndepărtat de mine, să simt asta. Eu mi-l imaginez ca fiind *un prim val.* E sentimentul acut de înecare. E o tresărire stranie, care se răspândește prin mine și îmi curentează vârfurile degetelor și marginile sufletului. Ca un val care atinge, pentru prima și ultima dată, țărmul. Aveam emoții, adică. Din spatele meu, Lorena expira dramatic, de parcă nu mai văzuse clădirea nouă vreodată.

O să mor, mi-am zis, strângând în mâini foaia pe care aveam scrise întrebările. M-am gândit la toate testele la istorie pe care le dădusem vreodată și mi-a trecut prin fața ochilor, asemenea unei raze de lumină, realizarea că mai aveam 7 minute. Nu îmi amintesc ce i-am spus profesorului de matematică. Nici cum am ajuns în bibliotecă. Îmi amintesc că îmi repetam obsesiv în minte *dacă mă bâlbâi, o să îmi dau foc*, și tot ce se aseamănă.

Lorena deja se înroșise la față și mi-a trecut prin gând că, în viitorul foarte apropiat, o va asculta, fiindcă avea doar 3 note, dar n-am izbutit să i-o spun și ei, ca să n-o stresez mai tare.

- Crezi că o să se așeze pe fotoliu?, m-a întrebat cu ochii mari, privind scaunul portocaliu cu o privire pe care n-am știut să o descifrez. Acum, dacă mă gândesc, cred că ăla a fost momentul în care chiar a realizat ce urma să se întâmple. N-am apucat să-i răspund. Ușa s-a deschis cu un sunet mut, înăbușit de bătăile inimii mele, pe care o auzeam în fiecare pas pe care-l făceam.

S-a așezat pe fotoliu. Cred că i-am spus că azi noi îl vom asculta pe el, nu invers. M-am așezat pe primul scaun pe care l-am atins. Lorena era la doi pași de mine, iar eu m-am uitat aiurea prin cameră, până și-a tras un scaun. Speram ca el să nu-si dea seama că, de fapt, nu-mi păsa de culoarea pereților.

Înainte să continui cu interviul propriu-zis, aș vrea să punctez câteva lucruri pe care le consider relevante: 1. Nu-mi place istoria în mod deosebit. Singurul motiv pentru care am ales să-i iau domnului Moldovan un interviu este pentru că e domnul Moldovan.

2. N-am luat niciodată un 10 pe vreun test la istorie, iar ăsta - și să o întâlnesc pe Lana Del Rey - sunt cele mai mari visuri ale mele.

3. N-am de gând să devin jurnalist, așadar, interviul ăsta urma să fie primul și ultimul din viața mea.

Deci, toată chestia asta era importantă pentru mine. Atât de importantă, încât am uitat complet să îl întreb dacă îl pot înregistra. Drept urmare, răspunsul la prima întrebare pe care i-am pus-o (dacă crede în posibilitatea unei lacune în istoria cunoscută și dacă ar putea ieși, acum, ceva la iveală și să ne schimbe toată viziunea pe care ne-am creat-o asupra universului) e rezumat în puținele cuvinte pe care le-am putut nota, în timp ce vorbea. Și vorbea foarte repede pentru mintea mea prea înceată în contextul dat. Pot, însă, rezuma răspunsul. Da, crede că istoria se află într-o continuă schimbare; că oamenii sunt într-o eternă căutare a ceva ce ne

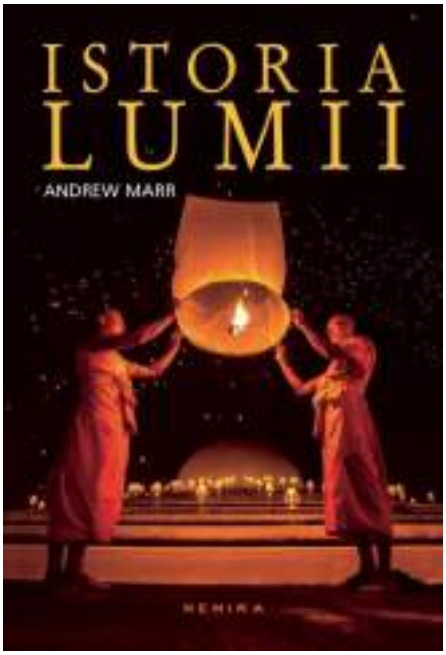
poate influența pe vecie, cum ar fi cei care încearcă să descopere Atlantida. A mai spus, de asemenea, că istoria reprezintă știința trecutului, care anticipează viitorul. Ultima replică n-am notat-o, pentru că am știut, în secunda în care am auzit-o, că n-o voi uita pentru cel puțin 3 ani. Sunt o fată simplă: aud cuvinte drăguțe, le reținе.

După ce mi-am pornit aplicația pentru înregistrat, am știut că nu mai urma s-o dau în bară, căci, dacă aș fi făcut-o, mi-aș fi aruncat telefonul în valea de lângă școală, iar acum nu aș mai fi scris asta.

- Bun, întrebarea numărul doi, am spus, având grijă să articulez fiecare cuvânt. Ce carte v-a influențat adolescența și în ce mod?

O secundă, n-a spus nimic. Clișeic, dar, când a început să vorbească, am simțit cum se sparge liniștea din jurul meu și cum se face fărâme pe podea.

- În adolescența mea, era la modă să citești autorii romantici, precum Alexandre Dumas, cu „Cei Trei Mușchetari”, a spus cu tonalitatea specifică și ne-a privit cu subînțeles, (cel mai probabil) fiind pe deplin conștient de faptul că ne spusese despre el cu o zi în urmă, la ora de curs. Și îmi plăceau magazinele istorice. Îmi plăcea foarte mult să citesc... mă rog, istoria; asta îmi plăcea. Nu pot să spun că m-a influențat vreo carte, deși, inițial, a existat una. Este vorba de „Lumea animalelor”, scrisă de Alfred Brehm. Eu am terminat la științele naturii și acea carte, de fapt, m-a făcut să aleg un profil în acest domeniu, gândindu-mă că eu am să mă fac medic veterinar. Însă, influența exercitată asupra mea de către unii profesori m-a făcut să-mi schimb personalitatea.

N-am să mint. Micul monolog m-a lăsat bulversată și, uitându-mă la colega mea, am tras concluzia că ne aflam în aceeași stare. Când i-am pus următoarea întrebare, vocea mi-a fost subțire, semănând, aproape, cu notele lui Carey în faimoasa melodie de Crăciun. Ridicol.

- Credeți în destin?, am spus scurt, fără să încerc să fac întrebarea mai abordabilă.

- Chestia cu destinul... este o chestie interesantă. Ideea predestinării apare la Calvin, în timpul reformei, când spunea că Dumnezeu oferă unora fericire, altora pieire, în funcție de interesul divinității. Eu aș zice că fiecare doarme după cum își așterne. Eu nu consider că ar exista, neapărat, un destin, ci viața noastră este în directă legătură cu acțiunile noastre. Dacă am avea un destin, toți am fi buni, toți am fi după un anumit standard, presupun.

Răspunsul lui avea să-mi rămână în minte zile întregi, căci încercam să-mi imaginez o astfel de lume. Nu știu dacă sunt sau nu de părere cu el, nici acum, la săptămâni distanță, dar știu că n-am să privesc destinul cu aceeași ochi, vreodată. E ceva în legătură cu felul lui atât de hotărât de a vorbi. Poate sunt prima care face acest comentariu, dar mă gândesc la cum rezonanța vocii lui se izbește de prezența ascultătorilor în nuanțe de albastru.

- Care este ultima carte citită? Ați recomanda-o elevilor?

- Ultima carte este una istorică. Prefer să citesc, în ultimul timp, cărți de specialitate generală, cum ar fi „Istoria Lumii”, de Andrew Marr, care prezintă altceva, față de clasica materie, pe care o predau, deja, de peste douăzeci de ani.

Am ezitat puțin înainte să-i pun următoarea întrebare, deși curiozitatea mă rodea până la os.

- Întrebarea numărul cinci, care este preferata mea și a tuturor celor din redacție: Dacă mâine ați fi băgat în închisoare, care ar fi motivul?

Am specificat faptul că se iau în considerare orice fel de răspunsuri, inclusiv cele de tipul: „Mănânc prea multe mere” ori „Îmi plac prea mult pisicile”.

După o lungă pauză, în care mi-am reevaluat fiecare decizie a vieții, care m-a condus înspre acel punct, a început, din nou, să vorbească.

- Bună întrebare... greu de răspuns. În mod sigur nu pentru că dau teste elevilor și pentru că veți avea și voi test săptămâna viitoare, stimată redacție. Pentru ce aș fi arestat? Păi, aș fi arestat pentru că... stai să mă gândesc... pentru că dau note prea mari elevilor.

Înainte să-mi dau seama, am început să râd. M-am uitat la Lorena și la Arianna, care apăruse între timp, și mi s-a părut că doar eu am înțeles umorul. Asta sau ele încă se gândeau la testul de lunea următoare (care, între noi fie vorba, a fost puțin mai îngrozitor decât „Orphan”).

Nu i-am dat șansa să se ridice, fiindcă m-a luat gura pe dinainte:

- Șiii, am spus lungind „i”-ul și aproape fluturând din gene, o întrebare bonus. Ce fel de muzică ascultați?

- Ascult tot ceea ce sună bine, a rostit, de parcă își pregătise răspunsul cu ani în urmă. Am trecut prin faza rockului, am trecut prin faza muzicii pop, am trecut prin mai multe faze. Îmi place și muzica clasică. Pot să ascult Bach, pot să ascult și opereta lui Verdi, chiar și muzica electronică. Deci, ceea ce sună bine, eu zic că merită apreciat.

- Ne puteți spune câțiva artiști?

- Aș putea să-i menționez pe Bob Marley și formația ABBA. Ascult inclusiv Smiley, el era cu „Noaptea nu dorm”?

Pentru că am o cultură muzicală vastă, i-am răspuns afirmativ. Urma să aflu mai târziu, de la Lorena, că, de fapt, melodia se numește „Vara nu dorm” și îi aparține lui Connect-r.

- Pot să spun că există multe piese pe care le apreciez, dar nu le știu autorii. Am ascultat multe formații. Am ascultat Holograf, am ascultat Compact, am ascultat și B.U.G Mafia. În anii `90, toți eram cu B.U.G Mafia. Am ascultat și Metallica; inclusiv death metal, deci muzică grea. Nu ascult, neapărat, muzică în limba engleză. Le-am ascultat și pe cele două fete, din formația André, dar acum s-au despărțit; Andreea Bălan și Antonescu. Am ascultat multe genuri, și acum ascult, dar nu știu autorii. Mă interesează, mai ales, ca ceea ce ascult să sune bine.

Am găsit, mai târziu, pe înregistrare, o conversație cu Lorena, în care discutam despre cum niciuna dintre noi nu urma să devină nici jurnalistă, nici profesoară de istorie, nici cântăreață.

Nu suntem destinate pentru așa ceva.

Dacă, peste ani și ani, vom reciti acest pseudo-interviu și nu vom fi devenit niciuna dintre opțiunile de mai sus, atunci, cu siguranță, istoria este știința trecutului care anticipează viitorul.

Jurca Alessia
Vescan Lorena
clasa a X-a D

De câțiva ani buni funcționează în școala noastră clubul de robotică. S-au schimbat multe de când și-a început activitatea pentru prima dată, dar entuziasmul și interesul elevilor și a comunității dejene a rămas la fel, ba chiar a crescut. Echipa a participat la multe concursuri și a organizat cu succes altele, fiind gazde chiar și pentru alte 20 de echipe odată, s-a implicat în diferite activități extrașcolare, a organizat tabere de vară, ceea ce presupune un efort susținut din partea tuturor. Pentru tot ceea ce au reușit să facă - și suntem convinși că urmează multe alte realizări - ne-am decis să le dedicăm un spațiu amplu în paginile revistei și să le dăm tuturor posibilitatea de a împărtăși cu noi pasiunea lor.

Domnul profesor Tomșa Gelu – membru fondator al echipei de robotică

Reporter: **Mulțumim că ați acceptat să luați parte la acest interviu.**

Profesor: Eu vă mulțumesc.

R: **Știm că dumneavoastră sunteți coordonator și membru al echipei de robotică încă de la înființare.**

P: Da, din primul sezon al anilor 2016-2017.

R: **Ați văzut cam toate etapele prin care a trecut „Vectron” de-a lungul anilor. Prima întrebare: cum a-ți ajuns să fiți coordonatorul echipei?**

P: La început nu am știut nimic de acest domeniu, nu aveam nicio idee, dar ni s-a părut interesant, atât elevilor, cât și profesorilor și am avut șansa să ne înscriem din primul sezon în cadrul concursului. În primul sezon, echipa a funcționat sub denumirea de „Siber Wolves", atunci aveam doar o etapă națională la București. Doar din al 2-lea sezon s-a reorganizat echipa și s-a ales numele "Vectron".

R: **Ați fost ales drept coordonator sau dumneavoastră ați dorit să vă implicați?**

P: Am vrut să mă implic, pentru că înființarea echipei presupunea să existe un membru sau un coordonator, la început eram foarte entuziasmat, pentru că nu știam ce presupune echipa, apoi, mai târziu, au ajuns piesele, imprimanta 3D și am început să lucrăm pentru primul proiect. Tot ce știam la momentul respectiv despre robotică, era de pe internet, informații generale.

R: **V-a pasionat mereu informatica, matematica?**

P: Da, încă de când eram tânăr.

R: **Cum vă înțelegeți cu membrii echipei?**

P: Păi, în primul rând, ei trebuie să se înțeleagă unii cu alții foarte bine, pentru că ăsta este și rolul unei echipe, nu putem funcționa altfel, unde fiecare are rolul lui, sunt împărțiți pe grupe și împreună încercăm să facem ceva frumos, să avem cât mai multe rezultate, pentru a îndemna mai mulți elevi să ia parte la echipă.

R: **Care este rolul dumneavoastră în echipă?**

P: Inițial, am fost mai mult pe partea de programare și logistică, cumpărarea de materiale și piese noi, principalele componente fiind aduse din America, însă transportul durează foarte mult, cheltuielile sunt mari, dar încercăm să ne încadrăm în bugetul pe care îl avem. Acum, coordonez și activitatea, dar i-au legătura și cu organizatorii concursurilor.

R: **V-ați gândit vreodată să renunțați la echipă?**

P: Nu. A fost o întrerupere în pandemie, dar nu s-a întrerupt total activitatea, ci s-a lucrat în mediul online.

R: **Care sunt obiectivele echipei, în acest moment?**

P: Să câștigăm cât mai multe concursuri, am participat deja la etapa regională, la care ne-am clasificat pe faza națională, am fost, de asemenea, și la etapa națională, unde am obținut un loc destul de bun: printre primele 34 de echipe din țară. În viitor, o să avem un concurs local, "SPC"; se organizează în fiecare an la „Sala sporturilor”, s-a reluat anul trecut și participă, în jur de, 18-20 de echipe și asteptăm cât mai mulți participanți, deci sperăm că vă veți alătura.

R: **Așadar, poate participa oricine?**

P: Da, participarea e liberă și e foarte interesant. Cei interesați sunt liberi să participe și chiar avem nevoie de voluntari.

R: **Care este cea mai mare dificultate întâlnită de echipă?**

P: Nu cred că sunt dificultăți mari, se mai strică un motor, dar încercăm să îl reparăm. În calitate de echipă, mai există unele certuri, ca în oricare alta, însă încercăm să le depășim.

R: **Ultima întrebare: cum credeți că ați ajutat echipa, până în acest moment?**

P: Am încercat să îi ajut, cât pot, cu sfaturi, în organizare, alegerea unui motor, am mers cu ei la aproape toate activitățile și sperăm să mai avem concursuri, în care să ne putem prezenta creațiile.

R: **Încă o întrebare bonus, dacă nu vă deranjează, cum vi s-a părut experiența de la faza națională?**

P: A fost o experiență minunată, mai ales acum, când avem și elevi mai mici in echipă, care nu au avut, încă, plăcerea de a lua parte la asemenea concursuri.

R: Mulțumim, încă o dată, pentru șansa acordată de a vă cunoaște.

Pușcaș Petra
clasa a X-a D

Interviu profesor și coordonator Vectron – Pop Nicolae

Arianna: **Mulțumim că ne-ați acceptat acest interviu. Prima întrebare pe care am dori să v-o adresăm este: Cum ați ajuns să fiți coordonatorul echipei Vectron?**

Prof.: Partea de mecanică este un domeniu care mă pasionează și în care am niște cunoștințe și, din acest motiv, cred că am aderat la echipă. Rolul meu este mai mult de a fii un mentor decât un coordonator, copiii implicați sunt cei care vin cu majoritatea ideilor și lucrează extrem de mult.

A.: **Cum ați ajuns să aflați de echipă? Cine v-a recomandat să vă implicați?**

P.: Doamna director a fost cea care m-a întrebat dacă aș dori să sprijin și să ajut Vectron-ul și eu am acceptat.

A.: **Ați menționat că sunteți pasionat de partea de mecanică. Aveți această pasiune și pentru informatică și robotică?**

P.: Da. Probabil că, dacă nu eram acum profesor de fizică, aș fi fost profesor de informatică. Mi-a plăcut foarte mult informatica și programarea în perioada facultății, chiar dacă am studiat doar bazele lor. Am fost pasionat și mi-a plăcut tot timpul.

A.: **Și cum vi se pare să colaborați cu membrii echipei?**

P.: Sunt extraordinari și sunt copii cu un spirit practic excepțional. Se implică foarte mult. Vin cu idei, studiază problemele, iar experiența celor care au mai fost este bine folosită pentru a construi robotul.

A.: **Care ați spune că este rolul dumneavoastră în echipă?**

P.: În primul rând, să îi sprijin, atât pe partea emoțională, cât și pe partea tehnică. Să fiu acolo, și la bine, și la greu. Când au o problemă, ne sună și mergem să îi ajutăm. Eu sunt mai mult pe partea tehnică, domnul Tomșa este pe partea de programare, iar doamna director este pe partea de relații personale (PR).

A.: **Care a fost cea mai mare dificultate pe care ați întâlnit-o până acum?**

P.: Pe partea de mecanică, una dintre probleme era stabilitatea robotului. Am văzut și caz concret cu un robot răsturnat. Pentru a rezolva problema instabilității, am adăugat greutăți, am întărit sistemele mecanice și am reușit să trecem peste.

A.: **În momentul acesta, care sunt obiectivele echipei?**

P.: Pentru anul următor, calificarea și o clasare cât mai bună la etapa Națională și obținerea unui premiu. Competiția aceasta nu este doar despre roboți, este despre oameni. O parte foarte importantă reprezintă ceea ce se întâmplă pe lângă laborator, de a organiza competiții și a unii oameni.

A.: **Cum a fost la București? La ce concursuri ați mai participat?**

P.: Am mai participat la Demo-uri, care sunt niște competiții amicale între echipe cu sarcini diferite în fiecare an. Am mai participat la regională de unde, mai apoi, s-au calificat la Națională, ajungând pe locul 34 din în jur de 200 de echipe, cu 3 victorii, 3 înfrângeri. Dar competiția însemna mai mult de atât, atmosfera, copiii și mediul au făcut să fie o experiență extraordinară.

A.: **Ultima întrebare, aveți ceva sfaturi pentru membrii Vectron?**

P.: Pot apărea uneori conflicte între ei dar, în ultima competiție am observat că sunt mai uniți și sper ca anul următor să fie o echipă puternică mai ales că echipa nu este completă încă, este în formare și se mai așteaptă membrii noi pe toate departamentele.

A.: **Mulțumim mult pentru răspunsurile dumneavoastră și pentru timpul acordat.**

P.: Vă mulțumesc și eu!

Szilagyi Arianna
clasa a X-a D

Pasiunea mea robotica – interviu cu elevii din spatele robotului

Membrii echipei: Pop Tudor (clasa a VII-a), Chender Oana (clasa a X-a C), Mamo Alexandru (clasa a XI-a B), Chira Maria (clasa a X-a A), Tudoran Alesia (clasa a X-a A), Mare Cosmin (clasa a XIII-a), Petruț Sergiu Ionuț (clasa a VIII-a)

1. Cum v-ați descoperit pasiunea pentru robotică și ce v-a făcut să vă îndreptați spre această echipă?

[**Tudor**]: Eu am văzut cum se construiesc roboți pe internet, la televizor. De asemenea am văzut și cum prieteni de ai mei erau în echipă și mi-am dorit foarte mult să iau și eu parte din asta.

[**Oana**]: Eu mi-am descoperit pasiunea pentru robotică după ce am fost voluntară la unul dintre evenimentele organizate de ei și astfel am decis să fac parte din echipă
.

[**Maria**]: Eu mi-am descoperit această pasiune după ce am participat la o tabără de vară unde vechea echipă ne-a prezentat competiția și ne-a dat de făcut un mic robot. Am fost alături de Alesia și a fost un impuls, nu pot să spun neapărat că aș fi știut dinainte de echipa de robotică, ci pur și simplu m-a atras ceea ce fac ei, chiar dacă sunt pe partea nontehnică.

[**Alesia**]: Modul în care mi-am descoperit pasiunea este la fel ca al Mariei.

[**Alex**]: Pasiunea mea pentru robotică a pornit de când eram mic deoarece și fratele meu a făcut parte din echipă și, când am intrat la liceu, m-am hotărât să fac și eu parte din aceasta.

[**Cosmin**]: Eu știam de această echipă încă din clasa a V-a, am văzut laboratorul și am fost la câteva prezentări în clasa a VII-a, am văzut că organizează o tabără de vară și m-am gândit să particip și eu, să văd despre ce e vorba. Pe mine mă interesa mai mult partea de programare și de asta mă ocup și acum. Pasiunea pentru robotică am dobândit-o de mic, când mă jucam cu mașinuțe și mi-a plăcut programarea, astfel, m-am înrolat în echipă.

[**Ionuț**]: Am mers prima dată la tabăra de vară și am văzut în ce constă munca în echipă, cum trebuie să construiești un robot și, până la urmă, am realizat că îmi place să proiectez.

2. Ce alte pasiuni aveți?

[**Cosmin**]: Nu prea am alte pasiuni, în principiu gaming-ul. Mai cânt uneori la pian și îmi place să ascult muzică.

[**Tudor**]: Principala mea pasiune este robotica, însă îmi mai place și să ascult muzică și practicarea de arte marțiale.

[**Alex**]: Una dintre pasiunile mele este sportul, în principal fotbalul. Îmi mai place și să ascult muzică.

[**Maria**]: Mie îmi place să ascult muzică, să confecționez brățări, lănțișoare și să citesc.

[**Alesia**]: Mie îmi place să citesc și să mă uit la seriale.

[**Oana**]: Și eu am aceleași pasiuni ca și Alesia, dar în plus îmi mai place și sportul.

[**Ionuț**]: În primul rând proiectarea, cu asta aș vrea să continui și în viitor.

3. Ce presupune rolul fiecăruia?

[**Maria**]: Echipa noastră este împărțită în departamente, două mari categorii fiind cele tehnice si nontehnice. Departamentele tehnice se ocupă cu construirea robotului, cu programarea și proiectarea lui. Cele nontehnice se ocupă de promovarea echipei și de căutarea sponsorilor. Fiecare aparține unui departament, chiar și două.

[Tudor]: Eu particip la construcția robotului, iar acum învăț să fac robotul întreg.

[**Alex**]: Eu mă ocup de mecanică. Practic construiesc robotul cu ajutorul altor

membrii care fac parte din proiectare. Ne ocupăm cu proiectarea și printarea pieselor 3D.

[**Oana**]: Eu sunt pe partea de media și la evenimente mai fac și fotografii.

[**Cosmin**]: Eu programez în Java și Android Studio, trebuie să fac controalele pentru robot, trebuie să îi dau instrucțiuni pe care să le urmeze în perioada autonomă.

[**Maria**]: Eu sunt pe partea de media, asta presupune să fac postări, să ne organizăm și promovăm evenimentele, astfel promovând echipa și unind comunitatea. Spre exemplu, am organizat și în iarnă, și

în vară , de asemenea dorim să organizăm și vara asta, la Sala Sporturilor, Someș Tech Challange.

[**Alesia**]: Acesta este un eveniment care are la bază o competiție de robotică care încearcă să aducă cât mai multe echipe din România în Dej.

[**Ionuț**]: Eu sunt pe departamentul de proiectare CAD. Proiectarea constă în crearea robotului pe calculator, iar pentru acest lucru am nevoie de anumite piese pe care le descarc și, cu ajutorul lor, construiesc robotul. Fac toate mecanismele.

4. Doriți să continuați o facultate tot în acest domeniu?

[**Maria**]: Eu, personal, nu m-aș vedea făcând robotică în viitor. Eu consider robotica drept un stil de viață, noi facem aceste lucruri cu drag. Eu aș dori să continui pe partea de marketing sau relații umane.

[**Alesia**]: Eu aș vrea să continui pe partea de PR, să învăț să comunic mai bine cu oamenii.

[**Oana**]: Eu vreau să merg mai departe pe partea de psihologie și cred că această competiție mă ajută deoarece pot observa cum gestioanează unele persoane anumite situații și cum gândesc când sunt sub presiune.

[**Alex**]: Eu, asemenea celorlalți băieți din echipă, vreau să urmez o facultate politehnică, în domeniul roboticii sau megatronicii.

[**Cosmin**]: Eu vreau să continui tot pe robotică.

5. Cum credeți că puteți contribui la dezvoltarea societății prin munca voastră?

[**Maria**]: Consider că, pe lângă construirea unui robot, clubul nostru de robotică te învață să lucrezi în echipă, fapt ce ajută mai departe în viață. Te dezvoltă pe tine ca persoană și ajută tinerii din comunitate să-și găsească pasiunile. Cu toate că au existat elevi care s-au alăturat echipei, însă au descoperit pe parcurs că robotica nu îi pasionează, au existat și persoane care au fost fascinate de acest club.

[**Alesia**]: Vrem să dezvoltăm tinerii și să-i ajutăm să descopere faptul că robotica reprezintă doar parte de programare ci și de comunicare.

6. Este costisitoare această activitate? De unde primiți finanțare pentru proiectele voastre?

[**Alesia**]: Această activitate este costisitoare deoarece noi ne achiziționăm piesele din SUA și, pe lângă costurile acestora, se mai adaugă costurile vamale. Robotul actual costă aproximativ 3000 de dolari. Noi primim acești bani de la sponsorii pe care noi îi obținem cu ajutorul Asociației Părinților și din finanțarea școlii.

[**Maria**]: Când suntem într-o situație de criză mergem cu robotul la anumite firme și facem prezentări și le vorbim despre echipa noastră, despre competiție și încercăm să îi captăm pentru a ne ajuta financiar.

7. Cum este să lucrezi în echipă?

[**Tudor**]: Ne înțelegem foarte bine, însă uneori se mai produc conflicte.

[**Maria**]: Câteodată munca în echipă poate fi destul de grea, dar în momentul în care lucrezi în echipă trebuie să-ți lași orgoliul deoparte și să te dedici total echipei.

8. Ce calități căutați în noii membrii? Ce trebuie să știe elevi care ar vrea să intre în echipă?
[**Alesia**]: Elevii care ar dori să intre în echipă nu trebuie să aibă cunoștințe în programare deoarece noi vom face tot posibilul să-i învățăm ce știm și noi, atât pe partea de mecanică, programare, proiectare, cât și de media.
[**Maria**]: Elevii pot să înceapă de la zero, iar pe parcursul unui an să-și dezvolte competențele. Sunt bineveniți în această echipă elevi de la toate profilele.

8. Ce vă motivează pentru a lucra așa de mult la acest robot?

[**Alex**]: Motivația vine din dorința de a câștiga cât mai mult și de a crește de la an la an.

9. Cum v-ați simțit când ați aflat că ve-ți merge la Națională? Cum a fost atmosfera acolo?

[**Alesia**]: Am avut speranțe incredibil de mari și ne-am dorit foarte mult să ajungem la Națională. Am fost în extaz când ne-am auzit numărul internațional 17173.
[**Maria**]**:** Au fost niște emoții pe care nu le poți descrie. Ne-am bucurat foarte mult când am aflat că toate eforturile au dat roade**.**
[**Oana**]: Cu toate că eu am intrat în echipă cu o săptămână înainte de regională, m-am bucurat foarte mult pentru ei deoarece știu că au depus un efort mare pentru pregătire.
[**Maria**]**:** Ne-am bucurat alături de mentorii noștri. Avem patru mentori: domnul Pop, domnul Tomșa și doamnele directoare**.** Domnul Pop ne-a ajutat cu partea legată de legile fizicii aplicate în viața reală, iar doamnele directoare ne-au sfătuit mereu.

Micle Diana,
Mureșan Maria
Clasa a X-a D

Răzvan și cheia spre succes

Nu credeam că primele minute de interacțiune cu o persoană nouă sunt atât de grele. Era o zi de vineri, iar eu, împreună cu Petra, aveam să descopăr succesul lui Răzvan. Până să începem, puținul stres pe care îl resimțeam provenea de la memoria mea scurtă: uitasem foaia, pe care redactasem întrebările, acasă. Totuși, le aveam într-o conversație pe WhatsApp, deci le-am scris repede în ora în care colegii restanțieri trebuiau să-și dea testul.

Doamna bibliotecară ne-a zis:

- A venit Răzvan.

Atunci m-am uitat la colega mea, ea la mine și eu din nou la ea. Acela a fost momentul de panică, secunda în care am auzit ușa deschizându-se. Băiatul a intrat, ne-am salutat și am făcut cunoștință, apoi am început:

Daniela: **Unde a început tot drumul tău în acest domeniu și cum ți-ai descoperit pasiunea?**

Răzvan: Drumul meu în domeniul roboticii a început, prima interacțiune, în clasa a 7-a, când participam la o competiție de fizică, la Clubul copiilor. În acel moment, echipa de robotică „Vectron”, de la Colegiul Național „Andrei Mureșanu”, a făcut o prezentare și a reușit să-mi atragă atenția asupra acestui domeniu. Ulterior, în clasa a 9-a, am intrat la „Andrei Mureșanu” și mi-am adus aminte că, la acel moment, robotica mi-a stârnit interesul și am intrat în cadrul echipei de robotică.

Petra: **Cum te-ai simțit când ai aflat că vei merge la națională?**

R: Amm... cum se poate simți orice om când are parte de asemenea realizări! M-am simțit mândru și bucuros, pentru că pot să reprezint colegiul nostru și, în același timp, orașul Dej la o asemenea competiție de nivel național.

D: **Ai participat la concursuri în diferite țări, printre care Coreea și America. Cum ți s-a părut cultura?**

R: Cultura dintre aceste țări, și am să vă povestesc și despre India, pentru că tocmai m-am întors de la o competiție din India, sunt diferite. În primul rând, Coreea de Sud este o țară foarte bine dezvoltată pe partea tehnologică, interacțiunea cu oamenii este limitată. De exemplu, pentru anumite servicii totul este automatizat: la magazin nu mai întâlnești, neapărat, un casier, găsești doar stații „self-service" sau chiar la hotel, dacă soliciți ceva prin „room service" va fi livrat de un robot și nu de o persoană. În același timp, coreenii sunt niște persoane foarte respectuoase, care au, o tradiție a lucrului bine făcut și le place ca totul să fie cât mai aproape de perfecțiune. În același timp, americanii... le place să trăiască, le plac lucrurile frumoase, se bucură de orice experiență și le place să găsească tot felul de metode inovative de-a face anumite lucruri; nu merg, neapărat, după o anumită regulă, le place să inoveze și să inspire prin tot ceea ce fac.

D: Dar mâncarea?

R: Mâncarea, pe de altă parte... În Coreea mănâncă tot felul de ciudățenii, aș putea spune. Se bazează foarte mult pe fructe de mare, alge. Majoritatea preparatelor, 95% chiar, conțin, neapărat, orez. Chiar am avut ocazia, de la ei, să învăț cum se mănâncă cu bețișoarele, pentru că înainte nu experimentasem acest lucru și mi-am dat seama cât de dificil poate fi să mănânci cu bețișoarele, mai ales, orez. Au un stil inedit de a prepara orezul, îl fac mai adunat puțin, altfel ar fi imposibil să mănânci cu bețișoarele și, în același timp, folosesc foarte multe condimente, mâncarea lor este iute, în general. Pe de altă parte, americanii, după cum știm, sunt fani ai fast-food-ului. La ei mâncarea este de tip fast-food, de cele mai multe ori, adică ar putea mânca de trei ori pe zi. Porțiile sunt generoase și te poți sătura chiar dacă îți comanzi o porție mică. La început, pentru că nu știam, mi-am comandat, la fel ca în România, porțiile „regular" sau „large", dar au venit cu niște platouri pe care le-am putut mânca 3 persoane.

D: Poți face o comparație, între România și Coreea, din punctele acestea de vedere?

R: Între Coreea și România... Aș putea spune că mai avem de învățat până să ajungem la nivelul celor din Coreea de Sud. De exemplu, vreau să vă povestesc cum era la metrou: stațiile erau foarte bine securizate, existau acele panouri cu uși automatizate, nu aveai acces direct la șină, iar în momentul în care se apropia un metrou toți cei care așteptau se aliniau frumos, pe două rânduri, pe dreapta, pe stânga și stăteau încolonați, iar pe mijloc lăsau un spațiu liber, cei care ies din

metrou să poată ieși ușor, după care, după ce ieșea toată lumea, făceau un pas lateral, spre mijloc, și intrau câte doi. Noi, efectiv,

am rămas șocați când i-am văzut făcând așa ceva, pentru că ni se păreau ca niște roboți, nu mai păreau, neapărat, oameni, erau automatizați, reglați toți în același mod. A fost o experiență foarte interesantă, la noi nu am văzut o asemenea educație și un asemenea respect față de persoana de lângă tine. Tot așa, faptul că în Coreea nu există coșuri de gunoi pe stradă. Da, este surprinzător, ei au o cultură a lor, în care consideră că gunoiul pe care îl produc este un bun personal. Și, pentru că este un bun personal, dacă îl produc, îl pun ori în pungă, ori în buzunar și-l aruncă, de abia, acasă. Chiar dacă nu sunt coșuri de gunoi pe stradă, acestea sunt impecabile. Nu vezi nici măcar o gumă sau o hârtiuță, nimic. Se poate mânca, liniștit, de pe jos și, în același timp, am observat că sortează pe 43 de fracții. Au un sistem de selectare foarte bine pus la punct.

P: Revenind la perioada de început, când coordonai echipa școlii, cum te-ai simțit să fii liderul echipei?

R: A fost o ocazie unică pentru mine și, în același timp, o situație care m-a făcut să cresc din punct de vedere personal, pentru că, în momentul în care devii lider al unei echipe de robotică, desigur că responsabilitățile tale cresc și trebuie, la rândul tău, să te adaptezi și să te dezvolți, să îți dezvolți anumite skill-uri de comunicare mult mai bune, pentru că trebuie să menții echilibrul în acea echipă, să fii mediatorul, să fii acolo în centrul Universului și să ai grijă ca toți membrii din echipă să se simtă valoroși, să se simtă respectați și să simtă că aparțin cu adevărat acelei echipe. Pot să spun că a fost o experiență care m-a schimbat foarte mult și mi-a deschis viziunea despre leadership și despre ce înseamnă să fii cu adevărat un team leader.

D: Am eu o curiozitate: ai întâmpinat certuri, probleme între membri?

R: Da, am întâmpinat aproape săptămânal.

D: Cum ai ajuns să faci parte din Echipa Națională a României?

R: În urma organizării competiției naționale „Someș Tech Challenge”, care a avut loc anul trecut, aici, la Dej, la Sala Sporturilor, am fost remarcat de antrenorul echipei naționale și, ulterior, m-a contactat, pentru că a fost impresionat de buna organizare pe care am avut-o aici, la Dej. Chiar a spus că a fost la multe alte

competiții, și în România, dar și în străinătate, dar competiția de la Dej i-a atras atenția pentru că a fost, cu adevărat, făcută pentru echipe, am avut grijă ca fiecare să se simtă bine și să aibă o prestație cât mai bună pe teren. În urma acestei competiții, pe care pot să spun că am manageriat-o, am fost „event manager”, am fost remarcat, ulterior am conversat mai mult pe WhatsApp și am fost invitat în hub-ul de robotică al Politehnicii București, unde Echipa Națională își desfășoară activitatea zi de zi și, practic, așa am reușit să intru în echipă. Desigur, când am intrat a trebuit să dau niște teste prin care mi-au fost verificate cunoștințele, abilitățile în mecanică, în proiectarea 3D, în programare, în comunicare, pentru că e foarte important să știi comunica, altfel nu poți lucra eficient într-o echipă. Nu am avut probleme, pentru că am venit de la Dej pregătit, am venit în Echipa Națională cu 3 ani de experiență în robotică, la Dej, ori acești 3 ani s-au simțit.

P: De cele mai multe ori timpul e scurt. Tu cum îl gestionezi. Cum te descurci și cu școala și cu plecatul atât de des?

R: Timpul, din păcate, e o resursă limitată, pe care trebuie să o gestionez cu foarte mare grijă, pentru că sunt și în clasa a 12-a și urmează să susțin examenul de Bacalaureat. Îmi place să țin o agendă exactă a activităților pe care le desfășor. La începutul fiecărei dimineți îmi ocup 5 minute, îmi notez toate activitățile, pe care trebuie să le fac în acea zi, de obicei nu mai rămâne timp liber, pentru că sunt foarte multe. Umplu, în jur de, 2 pagini, pe care, după ce le-am scris, încerc să le ordonez în funcție de importanță și în funcție de cele pe care le pot face cât mai rapid. Pe cele pe care le încep le notez cu un punct albastru, după ce le duc la bun sfârșit le subliniez cu roșu.

D: Cum îți stăpânești emoțiile în situațiile presante?

R: N-am fost dintotdeauna așa. Când eram mai mic aveam probleme cu emoțiile și momentul în care trebuia să susțin un discurs făceam, înainte, tot felul de exerciții ca să mă mai calmez. Ideea este că, pe parcursul anilor, până să ajung în clasa a 9-a am fost, de multe ori, pus în situația în care să susțin un discurs sau să fac diferite prezentări. Până la urmă exercițiul și munca, în această direcție, te fac să nu mai ai emoții, până la urmă ajungi să te obișnuiești, să știi cum să captezi atenția publicului. Dacă atenția este captată în primele 7 minute reușești să o menții.

P: Ce îți place să faci în timpul liber?

R: În timpul liber îmi place foarte mult să mă deconectez de la tot ce înseamnă muncă, chiar îmi închid telefonul și orice altă sursă. Îmi place să ies în natură, să ascult muzică și să mă bucur de lucrurile simple. Mai obișnuiesc să cânt la pian câte o piesă, pentru că, înainte de robotică m-am dezvoltat pe alte planuri: am învățat să cânt la pian, la chitară, la acordeon, am făcut înot de performanță, m-am ocupat de rețelistică.

D: Crezi în destin?

R: Da! Pot să spun că cred în destin, dar acest destin trebuie să fie într-o oarecare măsură și ajutat de tine, ca să ajungi la acel destin. Cred că fiecare persoană a fost adusă pe această lume cu un anumit destin, cu un anumit scop, pentru că, până la urmă, nu se petrec lucruri întâmplător. Fiecare are scopul lui și e foarte important să-l descoperi și ar fi bine cât mai devreme.

P: Ai un motto pe care-l urmezi?

R: Aș putea spune că am motto-ul: „Nihil sine Deo”, „Nimic fără Dumnezeu”. Îmi place să mă ghidez după el, dar în același timp sunt conștient că fără muncă, fără pasiune, fără puțină transpirație nu ajungi să faci anumite lucruri. Există acea celebră vorbă românească: „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți pune în traistă”. Există suport divin,dar trebuie să vii și tu cu muncă.

D: Ce muzică asculți?

R: Ascult, în general, toate genurile muzicale, dar am o atracție, în special, spre muzica jazz, old school jazz; Ella Fitzgerald, Louis Armstrong sunt unii

dintre artiștii mei preferați. Mă regăsesc în acele piese și în momentele în care trec printr-o perioadă puțin mai dificilă îmi pun căștile și ascult un playlist.

P: În urma călătoriei tale în domeniul roboticii ce sfaturi le-ai da tinerilor de azi?

R: Să-și urmeze visele și să nu uite că totul este posibil, dar este posibil prin muncă, efort susținut și pasiune pentru ceea ce fac zi de zi! E greu, e mult de muncă, dar la sfârșitul zilei ai o satisfacție imensă, când vezi că ceva creat de tine prinde viață.

D: Începem cu întrebările bonus. Petra va termina interviul, dacă eu l-am început. Ce părere ar avea Răzvan, de acum 5 ani, de cel din prezent.

R: Răzvan, de acum 5 ani, probabil ar fi șocat de evoluția care s-a produs în cei 5 ani, pentru că el avea o idee despre ce urmează să facă, dar i se părea că nu poate ajunge atât de sus într-un timp atât de scurt. Aveam, de mult, o pasiune pentru Statele Unite și mă gândeam că am să termin liceul, am să încerc să mă duc la facultate în Statele Unite, dacă nu, măcar master-ul și să ajung să fiu cetățean american. Aveam acel vis american, pe care în continuare îl am, dar acel Răzvan ar fi pe spate la modul în care am evoluat și datorită oamenilor din jurul meu, și datorită sprijinului din partea părinților, profesorilor, direcțiunii școlii. Fără motivație e foarte greu, trebuie să ai pe cineva în spatele tău care să-ți amintească, constant, că e bine ce faci!

P: Dacă ai fi arestat care ar fi motivul?

R: Probabil ar fi motivul...că lucrez prea mult. Pot să recunosc că sunt un workaholic, îmi place foarte mult să lucrez și nu mă obosește neapărat acest aspect. Ar vrea portarul sau zona în care lucrez să se închidă, să plece acasă și eu aș fi acolo. Probabil doar cu poliția ar reuși să mă scoată din muncă.

D: Asta a fost ultima întrebare. Îți mulțumim foarte mult că ai acceptat invitația noastră și ne bucurăm mult că am reușit să descoperim drumul tău până aici și că te-am cunoscut!

R: Mulțumesc și eu! Sper să continuați acest demers pe care l-ați început, astfel încât elevii din școala noastră, dar și din alte școli care urmăresc pagina voastră, să fie inspirați și să ia anumite decizii ca să ajungă cât mai sus!

P: Îți dorim mult succes în continuare și să ajungi în America, cetățean american!

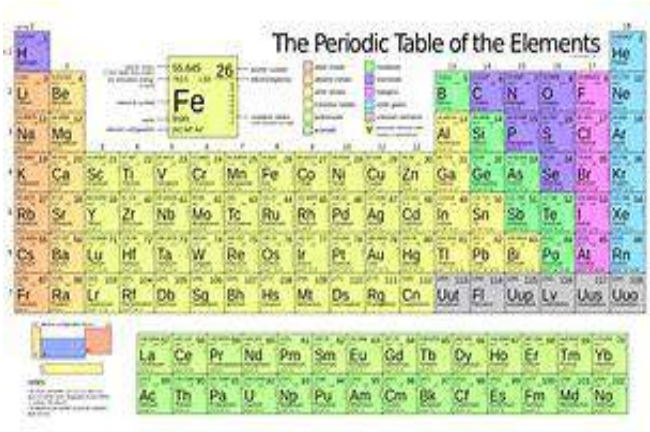
Ei, și parcă n-a fost atât de greu! Eu și Petra am zâmbit și ne-am dat seama că am învățat ceva de la Răzvan, dar și că activitatea noastră s-a încheiat cu succes.

Sfechiș Daniela,
Pușcaș Petra,
clasa a X-a D

Curiozități în domeniul chimiei

Există foarte multe curiozități despre chimie și lumea acesteia. Dar adevărata întrebare este: Câți dintre voi știți despre ele?

De-a lungul timpului, au apărut o mulțime de discuții, ipoteze, chiar am întâlnit o carte care ne vorbește doar despre chimie și nu, nu este un manual școlar. Se numește "O să râzi, totul e chimie!", scrisă de Mai Thi Nguyen-Kim. O tânără chimistă și jurnalistă de știință ne arată că tot ceea ce ne înconjoară are legătură cu chimia. Reușește să nu ne închidă ochii, ci, din contră, să ne deschide apetitul în domeniul chimiei. Ne demonstrează că până și ora la care ne savurăm dimineața cafeaua are un sens aparte. Chiar și de ce transpirăm dacă nu folosim săruri de aluminiu, de ce există o chimie a trezirii sau ce modificări există la nivelul moleculelor atunci când între doi oameni există chimie.

O primă curiozitate care mie mi s-a părut cea mai interesantă, este: ***Fulgerele produc Ozon (O3), ajutând la întărirea stratului de ozon.*** Evident, există multe alte subiecte intitulate „Știaţi că...", iar acestea sunt cele mai impresionante:

- În condiții normale, apa și uleiul nu se amestecă. Pentru a se uni trebuie folosit un emulsificator, precum detergentul;
- Carbonul (C) se găsește în foarte multe forme, inclusiv diamante, grafit sau cărbune;
- Reacțiile chimice au loc tot timpul, chiar și atunci când gătim. Spre exemplu, adaugă, peste praful de copt, oțet;
- Numele de "Hidrogen (H_2)" înseamnă "generator de apă", iar numele de "Azot (N_2)" este echivalent cu "fără viață";
- Clorul (Cl_2) a fost primul gaz folosit ca armă de către germani în Primul Război Mondial.

Pentru încheiere, mi-ar face mare plăcere să vorbesc despre cel mai cunoscut tabel din domeniul chimiei: Tabelul periodic al elementelor sau Tabelul lui Mendeleev. Rândurile tabelului se numesc **perioade,** iar coloanele se numesc **grupe.** Tabelul a fost publicul în anul 1869. Mendeleev a prezis anumite proprietăți ale elementelor ce încă nu au fost descoperite și nici adăugate în tabel. După ce majoritatea predicțiilor s-au dovedit a fi adevărate pe măsură ce noi elemente au fost descoperite, tabelul periodic a fost dezvoltat și corectat cu noile elemente descoperite.

Surse bibliografice:

Curiozităţi din domeniul chimiei (scientia.ro)
O sa razi, totul e chimie! - Mai Thi Nguyen-Kim - Libris
Tabelul Lui Mendeleev - Cum A Apărut Tabelul Periodic Al Elementelor | Libertatea

Jichișan Andreea
clasa a IX-a C

Mari descoperiri din lumea medicinei

Toată lumea ştie că medicina a evoluat foarte mult în ultimele decenii, chiar secole, ținând pasul cu tehnologia. Dar ştiați că majoritatea descoperirilor din acest domeniu au fost făcute câteodată prin munca unui singur om de ştiință sau chiar accidental? Aceste progrese sunt extrem de importante, deoarece, datorită lor, medicina a ajuns ceea ce este astăzi.

Vom începe cu anestezia, fără de care operațiile chirurgicale nu ar fi fost posibile. Înainte ca aceasta să fie descoperită, procedurile erau foarte dureroase, trebuiau să fie foarte rapide şi nu se puteau realiza operații abdominale. Spre exemplu, amputările erau realizate în maxim trei minute, pentru a fi evitată moartea pacientului datorită şocului provocat de durere. Toate aceste lucruri s-au schimbat atunci când, datorită lipsei de bani, dentistul american William Morton a decis să utilizeze eterul etilic ($C_4H_{10}O$) drept anestezic. El a început să lucreze la extinderea unui mod de tratament într-un mod responsabil, prezentând medicamentul publicului doar când era convins că nu pune în pericol viața pacienților. Astfel, în data de 16 octombrie 1846, medicul realizează prima operație în care pacientul a rămas adormit pe toată durata procedurii, în fața unei mari mulțimi de oameni. Procedura a fost un success, iar data de 16 octombrie 1846 este considerată ,,ziua de naştere" a anesteziei.

O altă descoperire importantă, fără de care viața era foarte grea şi scurtă, este cea a antibioticelor. Înainte de invenția acestor medicamente se murea foarte uşor de la orice infecție, cum ar fi pneumonia sau tusea convulsivă. Primul antibiotic a fost descoperit de către cercetătorul Alexander Fleming, din greşeală, datorită dezordinii pe care o avea în laborator. Într-un vas Petri cu stafilococ uitat de acesta apăruseră ciuperci de mucegai care au distrus bacteriile patogene. Între anii 1940-1960 au fost descoperite cele mai multe dintre antibioticele utilizate în prezent.

Mari descoperiri în lumea medicinei au fost făcute şi de savanți români, nu doar de cei străini. Numele acestuia este Nicolae Paulescu, care a găsit insulina. Această substanță este un acid activ antidiabetic, numită inițial ,,pancreină". A primit această denumire datorită organului în care a fost găsită, şi anume pancreasul. Producerea insulinei de către pancreas este responsabilă pentru apariția diabetului. Astfel, atunci când celulele pancreatice nu mai produc insulină apare diabetul de tip 1, numit şi diabet insulinodependent, iar când nu este produsă suficientă cantitate de insulină in raport cu glicemia apare diabetul de tip 2.

În concluzie, medicina este un domeniu care se află în continuă evoluție, în prezent existând o mulțime de noi proiecte şi studii care urmează să fie realizate sau se află în dezvoltare.

Surse electronice:

https://www.hellosanatate.ro/din-istoria-medicinei/top-10-descoperiri-medicale-care-au-schimbat-lumea/
https://incredibilia.ro/descoperiri-medicale-revolutionare/
https://www.medichub.ro/reviste/infectio-ro/o-scurta-istorie-a-descoperirii-antibioticelor-si-a-evolutiei-rezistentei-la-antibacteriene-id-2032-cmsid-67
https://www.poliana.ro/ce-este-insulina-rol-si-efecte/
https://ro.wikipedia.org/wiki/Eter_dietilic

Gavrea Diana,
clasa a X-a C

Hanami - o istorie japoneză

Japonia este o destinație perfectă pentru iubitorii de natură. Probabil una dintre cele mai cunoscute și, în același timp, spectaculoase sărbători din Japonia este înflorirea cireșilor. Numite în japoneză sakura, florile de cireș sunt recunoscute în întreaga lume pentru frumusețea lor delicată. Pentru Japonia însă, florile de cireș înseamnă mult mai mult deoarece au legături puternice cu istoria și cultura țării, simbolizând natura efemeră a vieții.

Hanami (花見"privitul florilor") este obiceiul tradițional japonez de a privi florile ume sau sakura (cireș japonez).

Obiceiul a început în perioada Nara (710-794), la început fiind florile de ume care erau mai populare, dar începând cu perioada Heian (794-1185) sakura a devenit obiectul principal al Hanami-ului. Încă din timpul perioadei Heian, admirarea frumoaselor și delicatelor flori de cireș reprezenta o activitate cu adevărat nobilă, fiind practicată de către reprezentanții înaltelor clase sociale.

Adorarea și admirarea florilor în cultura japoneză a fost influențată de cultura chineză și mai târziu chiar adoptată. În cultura chineză, cireșul reprezenta imaginea femeii, însă a primit o simbolistică mult mai puternică în cultura japoneză. Japonezii au observat interesantul ciclu al vieții acestui arbore și au creat o analogie între natura acestui copac și natura umană, florile de cireș reprezentând împlinirea sufletească, dar și efemeritatea omului.

Perioada în care are loc, depinzând de regiune, este de la sfârșitul lunii martie până la începutul lunii mai și durează în fiecare regiune aproximativ o săptămână sau două. Sakurazensen ("frontul sakura", prezicerea perioadei ideale pentru hanami) este anunțată în fiecare an de către Institutul Meteorologic japonez și este urmărită cu atenție de către cei care planifică picnicuri Hanami. Picnicurile pot avea loc atât în timpul zilei cât și în timpul serii, caz în care se numesc yozakura. În unele parcuri sunt atârnate temporar lanterne de hârtie pentru yozakura.

De-a lungul secolelor acest eveniment s-a transformat într-o adevărată sărbătoare pentru japonezi, aceștia organizând petreceri de "observare a florilor".

Festivalul se încheie cu o adevărată ploaie de petale care va îmbraca într-o mantie rozalie pământul japonez.

Surse electronice:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Hanami
https://www.triptailor.ro/blog/sakura-festivalul-ciresilor-japonia/
https://destepti.ro/sakura-festivalul-infloririi-ciresilor-in-japonia/

Szilagyi Arianna
clasa a X-D

Carte versus film

De când ecranizările de cărţi au luat amploare, s-a născut o dezbatere foarte aprinsă între cinefili şi cititori: „Este filmul mai bun decât cartea?” sau mai bine zis „Va ajunge filmul la nivelul cărţii?”.

Diverse astfel de întrebări sunt puse mereu după ce este anuţată intrarea în producţie a unui nou film inspirat dintr-o carte, iar aceste întrebări şi speculaţii nu încetează să fie puse chiar şi după ce filmul iese din reţeaua cinematografelor. Adaptările filmografice se împart în trei categorii, în comparaţie cu volumul din care sunt desprinse:

În majoritatea cazurilor, filmele care au la bază o carte atrag destul de uşor actori cunoscuţi datorită materialului vast din care aceştia se pot inspira pentru portretizarea personajelor. Cu toate acestea, o distribuţie compusă din nume mari nu poate garanta niciodată un succes în rândul spectatorilor.

Marea problemă apare atunci cand distribuţia filmului nu se aseamănă cu fan-cast-ul (distribuţia imaginată de către fani) deja existent. Vocea publicului este tot mai des ascultată în lumea filmului, lucru care poate duce atât la eşecuri imense, cât şi la succese de invidiat.

O altă problemă majoră care apare in producţia de filme bazate pe romane este nerespectarea întocmai a întâmplărilor din carte. Orice, de la un final uşor schimbat, până la un decor lipsit de acurateţe poate indigna fanii oricărei francize. Aceste cazuri sunt extrem de des întâlnite, de la filme block-buster precum “Dune” (2021) care şi-a rezervat libertatea de a schimba puţin evenimentele cărţii, până la vechi producţii autohtone care au schimbat chiar numele personajelor “Blestemul pământului, blestemul iubirii” (1981).

Adaptarea de scenarii nu este o muncă pentru toată lumea, deşi, dacă este făcută cum trebuie, poate aduce adevărate capodopere, precum filmul ” The Lord of the Rings: The return of the King” (2003), care este filmul cu cele mai multe premii Oscar câştigate (11) şi poate totodată să nască cariere legendare în lumea filmului, precum cea a regizorului Stanley Kubrick, care şi-a construit un repertoriu de invidiat, regizând, în mare măsură, filme adaptate după cărţi.

Opinia mea legată de acest subiect este că filmele ar trebui să se despartă treptat de cărţi. O soluţie la eterna dezbatere între fanii filmului şi cei ai cărţii ar fi reprezentată de către accentuarea graniţei dintre filmele care îşi iau inspiraţia din cărţi şi ecranizarile efective de carte. În ce ar consta asta? Producţiile cinematografice ar trebui să se promoveze de la bun început sub sloganele “inspirat după carte” sau “ecranzare a cărţii”. Motto–ul “inspirat după carte” reflectă faptul că pelicula este o readaptare a poveştii originale şi că atât regizorii, cât şi scenariştii din cadrul acestora au dreptul la libertate artistică (exemplul filmului “Guillermo del Toro’s Pinocchio” (2022)). Iar celelalte filme care merg pe conceptul de “ecranizare a cărţii”, să redea cât se poate de fidel întâmplările din cartea originală.

Roşca Tudor,
Clasa a X-a A

Cinematografia românească

În ultimii ani, filmele româneşti nu au reprezentat o ocupaţie principală pentru actorii, regizorii si scenariştii români, industria cinematografică rămânând foarte în urmă comparativ cu teatrul sau producţiile televiziunilor. Puţinele filme care apar anual sunt ori destinate doar festivalurilor de film, ori filme de comedie de o calitate discutabilă. Dar nu a fost mereu aşa, România a fost într-o legătură strânsă cu filmul încă de la începuturile acestuia, imediat după

ce fraţii Lumière inventează camera de filmat şi oamenii încep să o folosească pentru a face filme. Acestea ajung sa fie prezentate şi în faţa publicului român, la data de 27 mai 1896, urmând ca un an mai târziu să fie realizat primul film românesc care este, totodată, şi primul film documentar din lume "Parada regală de la 1897".

Filmul românesc în comunism

Film-making-ul a luat amploare în România în timpul regimului comunist datorită faptului că filmele erau un mod bun de a răspândi propaganda statului. La 2 noiembrie 1948 a fost semnat un decret care anunța naționalizarea industriei cinematografice din România. În această perioadă se pun bazele industriei de film, prin formarea unor instituții menite să coordoneze, producă sau promoveze filmele românești. Printre filmele româneşti din această perioadă se numără

La Moara cu noroc (1957)

„La Moara cu noroc" este un film dramatic românesc din 1957 regizat de Victor Iliu după nuvela „Moara cu noroc" a scriitorului Ioan Slavici. Filmul a fost nominalizat la Festivalul Internațional de Film de la Cannes pentru marele premiu *Palme d'Or* în anul 1957. Poveste urmăreşte transformarea unui om care a încercat să-şi învingă viciul (banii) şi a pierdut.

Pădurea spînzuraților (1964)

„Pădurea spînzuraților" este o ecranizare din 1965 a romanului omonim al scriitorului român Liviu Rebreanu. În 1916, ca ofițer în armata habsburgică, etnicul român Apostol Bologa trebuie să aleagă între a rămâne loial habsburgilor sau a dezerta pentru a se alătura armatei române peste liniile inamice. Regizat de Liviu Ciulei, a fost primul film românesc care a obținut o largă recunoaștere internațională. În anul 1966 a câștigat categoria „Première Oeuvre" a Festivalului de Film de la Cannes.

Liceenii (1986)

„Liceenii" este un film de dragoste românesc din 1986, regizat de Nicolae Corjos. Rolurile principale au fost interpretate de actorii Ștefan Bănică-junior, Mihai Constantin, Oana Sârbu, Cesonia Postelnicu, Tudor Petruț, Tamara Buciuceanu-Botez și Ion Caramitru. Filmul prezintă povestea de dragoste dintre doi elevi de clasa a X-a: Mihai Marinescu (Ștefan Bănică Jr.) şi Dana Vasilescu (Oana Sârbu). Idila lor va trece prin multe încercări. El se află pe locul 25 în topul celor mai vizionate filme românești din toate timpurile după cum atestă un comunicat din 2006 al Uniunii Autorilor și Realizatorilor de Film din România.

- *Extemporal la dirigenţie (1988)*

„Extemporal la dirigenție" este un film de dragoste românesc din 1988, regizat de Nicolae Corjos. Este al treilea film din seria „Liceenii".
Actorii Ion Caramitru și Tamara Buciuceanu-Botez joacă rolurile a doi profesori porecliți Socrate și respectiv Isoscel. Filmul relatează relația de dragoste a Ancăi, fiica profesorului de filozofie Socrate, cu Doru, un coleg de clasă.

Ultimii 30 de ani din cinematografia autohtonă

După căderea blocului comunist din Europa de Est, industria filmelor din ţara noastră a scăzut dramatic, devenind mult mai greu de făcut şi lansat un film, acestea ne mai fiind finanţate de către stat. Tot după 1989 generația care a făcut film în perioada anilor 1960-1980 a propus subiecte dure, fie distopii cu o Românie viitoare fără speranțe, fie prezentarea cu franchețe (uneori, brutalitate) a realităților de dinainte de revoluție sau din anii respectivi, publicul fiind încă avid de a cunoaște adevărul despre regimul comunist. Subiectele privind istoria României ultimilor 50 de ani nu au contenit să fie aduse în prim-plan, până în zilele

noastre. Se manifestă un nou val cinematografic în România, unde subiectele cu tentă social-politică alternează cu exerciții de film (comercial sau de artă) în stil occidental sau american, cu problematici specifice lumii contemporane.

Printre cele mai cunoscute filme lansate după anii 90' se numără:

-Filantropica (2002)

"Filantropica" este un film de comedie românesc din 2002, regizat de Nae Caranfil după propriul scenariu. Rolurile principale sunt interpretate de Mircea Diaconu, Gheorghe Dinică, Mara Nicolescu, Viorica Vodă și Florin Zamfirescu. Lungmetrajul se învârte în jurul lui Ovidiu, un profesor care este în căutarea unui job secundar și găsește o cale neașteptat de ușoară pentru a face bani.

Acest film a fost propunerea României la Premiul Oscar pentru cel mai bun film străin în 2003.

- *Colectiv (2019)*

„Colectiv" este un film documentar din 2019 regizat de Alexander Nanau. Acesta urmărește o investigație a unor jurnaliști de la Gazeta Sporturilor despre corupția din sistemul de sănătate românesc care a cauzat dezastrul din Clubul Colectiv de pe data de 30.10.2015, dezastru care s-a soldat cu 64 de morți si 185 de răniți.

Filmul a avut premiera mondială la Festivalul de Film de la Veneția, la 4 septembrie 2019. A fost lansat în România la 28 februarie 2020 și la 20 noiembrie 2020 în alte țări, inclusiv în Marea Britanie și SUA. A primit aprecieri de la critici, precum și premii, inclusiv de la Premiile Academiei Europene de Film și Societatea Națională a Criticilor de Film. La 15 martie 2021 a fost nominalizat la categoriile "Cel mai bun film străin" și "Cel mai bun film documentar" la cea de-a 93-a ediție a Premiilor Oscar.

- *Metronom (2022)*

"Metronom" este un film romantic regizat de Alexandru Belc. Acţiunea se învârte în jurul ultimelor zile petrecute împreună dintre Ana (Mara Bugarin) și iubitului ei, Sorin (Serban Lazarovici) înainte ca cel din urmă să părăsească ţara. Pelicula a fost trimisă împreună cu filmul "Copacul dorinţelor" pentru a fi luate în considerate de către Comisia de jurizare a premiilor Oscar pentru categoria "Cel mai bun film străin". Totodată, Alexandru Belc, regizorul filmului, a primit distincţia "Un Certain Regard" pentru cel mai bun regizor debutant.

Cinematografia românească, deşi, într-o observabilă deteriorare faţă de perioada anilor 1950-1980, reuşeste chiar şi astăzi să producă filme pe placul audienţelor internaţionale, fapt observat atât la TIFF, cât şi la alte festivaluri de film. Această industrie se află din fericire într-un proces de reconstrucţie, iar ce ne rămâne nouă de făcut este să admirăm arta si să ne aratăm suportul faţă de filmul românesc, care cu siguranţă va ajunge într-o bună zi, la fel de apreciat precum cel francez sau cel polonez.

Roşca Tudor,
clasa a X-a A

Surse de informare:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Filmul_rom%C3%A2nesc_p%C3%A2n%C4%83_%C3%AEn_1948
https://ro.wikipedia.org/wiki/Filmul_rom%C3%A2nesc_dup%C4%83_1948
https://ro.wikipedia.org/wiki/La_%E2%80%9EMoara_cu_noroc%E2%80%9D
https://ro.wikipedia.org/wiki/P%C4%83durea_sp%C3%AEnzura%C8%9Bilor_(film)
https://www.imdb.com/title/tt12253164/
https://www.imdb.com/title/tt10706602/?ref_=nv_sr_srsg_0
https://www.libertatea.ro/entertainment/filme-romanesti-topul-celor-mai-bune-filme-pe-care-trebuie-sa-le-vezi-2683819

The beauty of music

Every day is a new challenge. We face different problems and different feelings. Unfortunately, at the end of the day, our brains only remember the bad situations we faced. And we get this bad sensation like we're so tired of everything, we're totally drained mentally. And we would like to get up, but we cannot. We need someone to lift us up. But no one understands. And they all judge us like it's our fault we fell! On the bright side, this feeling isn't lived by a single person. And a big part of Earth's population is represented by artists. They're the ones who make us feel seen and understood. And if you're fortunate enough to find one who speaks up about your feelings, you might as well be considered saved.

This is what art does. It brings together people who feel the same. Even if the feeling is good or bad. Art comes in multiple ways. It can be seen in paintings or drawings, movies or theatre scenes, books, poetry, sculptures and last but not least, music.

Throughout the years, music has changed. From jazz to disco to indie folk to rock to pop, music has kept its integrity and its point in the world: to help people. In whichever way they need help. To cheer them up, make them relax or make them feel understood.

Along with the music genres, the way of listening to it has changed.

First, there were live concerts. Then people wanted to be able to listen to their favourite songs whenever they liked, so they invented special devices like vinyls, cassette tapes and CDs. All these represented a revolution in the music industry.

Nowadays, streaming makes up to 85% of how music is consumed. But you will be surprised to find out that the other 15% represents the ones who still buy CDs, vinyls and cassette tapes. Shocking, I know. Why would you spend good money on such a device? And besides those, you need a player for each one! And they're so expensive! So, what is the 15% thinking? Well, we all love music fully and truly. Of course, we do have Spotify or Apple Music, but we are still buying CDs. Because, if you're streaming music from the likes of Spotify, iTunes or YouTube, you're listening to a compressed music file. That means that the audio data is being stored in less space, which results in a loss of information and the music isn't going to sound as vibrant or as complete. You almost won't be able to hear the instruments at all and the feeling of being right next to the singers will automatically disappear.

So, basically, we buy them for some actual sound quality. Nothing will ever compare to the sound of music on CDs.

Now that we have established why CDs, vinyls and cassette tapes are still bought, let's see which one is the best, shall we?

One of the great myths in the audio world is that vinyls sound better than CDs, but it's just not true. Sure, you might prefer the warm analog sound, specifically its crackling and other imperfections, as well as the visceral experience of actually dropping the needle on a spinning record, but CDs are simply the best sounding physical audio format that most people can get their hands on. Compared to vinyls, CDs are able to produce a wider dynamic range and more bass. Plus they're not going to skip (unless scratched). And CDs are more affordable than vinyls, a CD costing between 50 to 80 Romanian lei, whereas, for vinyls, their prices fall somewhere in the range of 150-300 Romanian lei category. Not to mention, a good and performant vinyl player (gramophone) is around 1000 Romanian lei. Now, I'll admit, a good gramophone also has a CD player included and sometimes even a cassette one. Now, about these cassettes;

When my dad was in his teen years, he was a total music freak. He bought whatever devices he could find. Mostly cassette tapes, because those were more commercialised in our country. And, at that time, it was heaven for him. But, now, he wouldn't buy cassette tapes anymore. He learned that, even though the sound is ok, it's nothing compared to a CD.

Therefore, I don't necessarily encourage buying cassette tapes. Artists keep producing them because it's more affordable for the public, and it doesn't cost too much to produce them.

Now, it all sounds good , but, let's be real, we live in Romania, after all. The truth is, being a music lover here isn't as easy as being one anywhere else in western Europe, not to mention America. Finding the albums you want here on CD or vinyl form is a rarity and you must spent a fortune on them. I'm not saying they are less expensive anywhere else in the world, but the salaries out there are higher than ours, therefore, for them it's not such a huge loss of money.

I'm buying my own CDs from 'Cărturești'. They have huge prices for books, CDs, vinyls and school supplies too. They're bringing the CDs here after over 1 month after the album was released. They also don't have a wide collection. And there are hardly any other shops that are selling CDs and vinyls so, if you really want one, you have to wait and pay the price.

The situation, though, has really improved compared to the early 2000s, when our parents were little. As I've said before, my dad loved music since the very beginning. And, though there were hard time with the communism and the post revolution starvation, he and his family still tried to save up and buy CDs. But they just couldn't. There weren't any anywhere! The only originals he had were cassette tapes. And, I won't even talk about vinyls. But even if they weren't original, for him, it meant the world. It was so special! He still feels the same way he felt before when we listen to my CDs – which are original – in the car or the living room. It's our thing, you know?

Have you ever listened to a CD, vinyl or cassette tape? Have you ever bought one of them? Tell us more about your own experience with music and its complex devices on our Instagram page written down below.

Till next time, Stephanie.

Gall Ștefania
clasa a IX-a C

The Folklore Love Triangle

The so called *Folklore Love Triangle* is a trilogy of songs from the album *folklore*, written by Taylor Swift in 2020. In order, the songs which take part in this triangle are named *august*, *betty* and *cardigan*. Each one of them is written from a different perspective, allowing us to hear all three characters' side of the story.

The first song, *august*, is written from the perspective of another girl, we'll call her Augustine. She is said to be James's summer love, but not the only one, because there was another girl, Betty, his actual girlfriend, who left him after she found out about the affair. In the first verse, I believe that Augustine describes one of her meetings with James. From her description of their surroundings, the date took place at a location close to the beach, possibly James' house. *The rust on your door* could be one of the side effects of the house being on the beach, exposed to salt air. *I never needed anything more* is what Augustine thinks about James. She may have been alone for a long time, but when she met him, she felt like he was the love of her life and that she was finally complete. And the thing that made

James so special to her was that she lost her virginity to him on that date *Whispers of "Are you sure?"/ "Never have I ever before".*

Moving on to the chorus.

But I can see us lost in the memory is Augustine remembering all the good times she had with James, before August slipped away into a moment in time, when it all ended. She knew that James had a girlfriend *Cause it was never mine*, but she was too in love with him to just let him go. *And I can see us twisted in bedsheets/ August sipped away like a bottle of wine* are more flashbacks she has from the time she was with James, comparing how fast the time had passed with drinking wine, which she could be doing more than usual ever since he left her. *Cause you were never mine* is the sad conclusion of this affair, because, despite all the good memories, James was not her boyfriend, he was Betty's.

Your back beneath the sun/ Wishin' I could write my name on it is how much Augustine wanted James to be just hers, knowing the sad truth. Even though she loves him a lot, she is not sure whether James will still call her when the new school year starts, meaning that she didn't know if he loved her as much as she did. *Will you call when you're back at school? / I remember thinkin' I had you* was the answer I assume James gave her, silence.

The next verses and the end of the second chorus shows how significant this summer love was for Augustine. She would do anything to meet up with James, even cancelling her plans last minute for him: *canceled my plans just in case you'd call. Back when I was living for the hope of it all/ "Meet me behind the mall*" shows that sometimes she was the one making plans, because James couldn't be less interested. The girl really hoped that to James she won't remain just his "summer love", she hoped that they could have a public relationship, but this wasn't the case. The song ends with the verse *For the hope of it all* fading away, meaning that James left Augustine behind and, even though Augustine had a lot of hope in her, it slowly started to disappear, leaving her alone again.

betty is the second song from *The Folkore Love Triangle*, and it is written from the perspective of a 17 year-old boy, named James. The song represents an apology to Betty, his ex-girlfriend, that he cheated on with Augustine, one of her friends. The song starts off with James awkwardly trying to break the silence that was installed between the two of them during the summer. His first remark sets a remorseful tone*: Betty, I won't make assumptions about why you switched your homeroom but I think it's 'cause of me* , while the second one calls for Betty`s empathy: *Betty, one time I was riding on my skateboard, when I passed your house. It's like I couldn't breathe*.

Taylor Swift is known for her amazing story-telling abilities, so she managed to capture James` immaturity perfectly. As the song goes by, James seems to try and find various excuses for his behaviour: either it`s Inez -who he portraits as being a vain gossip girl, that by some sort of miracle happened to be right about him- or his young age: *I'm only 17, I don't know anything*-, it seems like, at least for James, a happy-ending to this story is much more plausible if he avoids to admit that it was his fault, and his fault only.

Then, we get to know the way he plans on making Betty forgive him: he will show up at her birthday party and kiss her in front of her *stupid friends*.

I am sure that, by now, you`ve made up your mind about James: he is a narcissistic young man, that deserve no forgiveness. But let us try and find out his reasoning: what made him act this way? Was it the youth or was it… something else?

James knows exactly when everything went down and, even more important, <u>why</u> everything went down. It happened in an unknown gym. A crowded unknown gym. And James despises crowded places, that`s why he was hiding in the shadows, watching his extroverted girlfriend, Betty, outshining everyone. Suddenly, her favourite song pops out. Since James was not around, Betty started dancing with un ambiguous "him". That`s when it happened. He rushed out, still blinded by jealousy, and when Augustine offered him a ride home, he had already known what was about to happen.

But in spite of the fact that he had spent the entire summer with a girl he had no real connection with, he could not let go of the thought that he needs to win Betty over.

So there he is, standing on her doorstep, trying to find the courage to knock on the door. He has planned this for weeks and made a million of scenarios about how this could end.

If you carefully listen to the song, you`ll notice a sudden change in the volume of the cords, the third time he says: *I showed up at your party*. That`s when Betty opens the door and he gives his blood, sweat and tears to make her forgive him. He is trying to *patch her broken wings*, thinking that, even though she won`t ever be the same, their relationship can start over. He does confess that he has missed her all along and he recalls some special moments that they shared: *Standing in your cardigan Kissin' in my car again Stopped at a streetlight You know I miss you*.

And it looks like his strategy worked just the way he dreamed it would.

The song that concludes this love triangle is entitled *cardigan*, the very second track off of *folklore*. It is 3:58 minutes long and represents Betty's perspective in the later years.

As the song starts, we are introduced to our main character, Betty, a very strong and mature girl. Why do we assume she is strong and mature? Well, you need a level of maturity in order to be able to wear high heels on cobblestones. And still, her advanced mind is not recognised by the others. Others who keep assuming all these stupid cliches like *when you are young they assume you know nothing*. But they are so wrong. Because she knew him! He was her constant in life, he helped her guide herself in this terrible world. She knew him just as well as she let him see her. *But I knew you dancing in your Levis drunk under a streetlight, I knew you hand under my sweatshirt baby, kiss it better*. So, she knew his vices, typical cliché privileged American boy behaviour, but she also knew his tender side. The one that made her accept the other. The one that helped her feel seen and accepted and the one that made her feel loved for the very first time in her life. *When I felt like I was an old cardigan under someone's bed you put me on and said I was your favourite*.

Now, this is also the first time the title is referenced. Meaning that she *is* that cardigan. That said cardigan represents who she is: scarred, tattered soul and everything. This way, this is the only song in the love triangle that is entitled after the main character of the song: betty represents James' perspective and it's an apology for Betty and august is about Augustine and James' relationship and about how it all broke down. But cardigan is written from Betty's perspective about her. And that's mind-blowing to me.

Moving on to the rest of the song.

The second verse shows James' rather toxic behaviour. Just like I've previously mentioned, he's acting like a spoiled child, not knowing how to appreciate what he has – Betty – and just fooling around. *Chase two girls lose the one*. The rest of this verse represents the defence he got from society. Everyone excusing his infidelity because of his teen age. *When you are young they assume you know nothing.* Like, he's just 17! He cannot know how to act in such situations, right? Wrong.

Now, from this point on this story could have had a completely different meaning because the genius that Taylor is wrote it so. In the original voice memos, there are certain lyrics that would've changed the entire plot of the song. So now, in the lyric that marks the beginning of the chorus, we *have But I knew you playing hide-and-seek and giving me your*

weekends, I knew you, your heartbeat on the HighLine once in 20 lifetimes, instead of *But I knew you, living in a gold age, sneaking to my bird cage, I knew you, laughing like a d*mn fool, breaking every d*mn rule*. So basically, she changed gold age to playing hide-and-seek. I think that 'gold age' represents the childhood. And *hide-and-seek* is also a very important part of childhood. I mean, we all played it, didn't we? 'Sneaking to my bird cage' is, however very different than 'giving me your weekends'. Why is that? Because in the first scenario he 'fought' to get to her, to enter her world. In other words, he fought for her in order to earn some time spent with her. The the second one, she's the 'lucky' one because he decided to spent this weekend with her and not with someone else. He didn't fight, he just took everything for granted. 'Your heartbeat on the HighLine once in 20 lifetimes' instead of 'laughing like a d*mn fool breaking every d*mn rule'. I think the only reason she changed this is to make him look better. He doesn't deserve it.

Then, again, we have the refrain which underlines the fact that even though his behaviour is not by her liking, she still stays with him because of that once of attention he shows her.

To kiss in cars in downtown bars was all we needed is the first lyric this song's bridge. As we know, the bridge has the biggest impact in all of Taylor's songs. This very first lyric proves that Betty would've settled and lived her life at it's least. She would've done it for him. For them to be together.

And now, one of the most heart-breaking lyrics in the entire Taylor Swift discography:

You drew stars around my scars but now I'm bleeding. I am still mystified by Taylor's mind even after 3 years. This one is so beautiful, I would get it tattooed. And all it does is capturing the breaking between the dream and the reality. The possibility of something – of the better – is ruined by the cruel present. He was the only one she let in. And he did have the power to help her see the world past her traumas and try to live life at it's fullest. But he left her. So now the wound are still bleeding. Because they were opened but never really sewed back together.

Peter losing Wendy is another mind blowing lyric that only a genius – like Taylor – could write. So, we all know 'Peter Pan', right? He wanted to be a child forever and always. Wendy, however, liked the idea of growing up, of becoming an adult and having her own children. Actually, Peter was only hiding behind the label of that age group, one that excused him every terrible mistake. Instead Wendy took the responsibility and accepted the responsibility. And so Wendy moved on with her life and he remained there, trapped forever in the body of a child by fear, so he lost Wendy. Just like James lost Betty.

Before, Taylor used the word leaving instead of losing in her try of showing the world that James chose to hide in his so called safe space, behind that label and its excuses – *And when you are young they assume you know nothin'* – instead of fighting for his true love – Betty.

The third and final verse of this song represents Betty's frustration with how it all turned out – she knew it will all eventually end up like this and how is society so stupid that they didn't see it coming?!

I knew you'd linger like a tattoo kiss was originally supposed to be *stolen kiss*. And here we have another contradiction: a tattoo is something permanently yours whereas the stolen kiss would only belong to you for a couple of seconds (minutes if you're lucky).

I knew you'd hunt all of my what-ifs (...) Cause I knew everything when I was young.

So, she watched it all happen. She saw her biggest fear come true and she wasn't even scared of it. And she also knew that she would take him back. No matter what. Why? Because he wold make her head go quiet. All those voices would just go away. And I think everyone of us would accept anything if those voices would go away. At least I would.

I knew I wished you would've changed your mind, I knew you'd miss me once the moment died, I knew to love would be to lose my mind are lyrics that also didn't make it to the album.

Still, I think that only the last sentence makes a difference: *and you'd be standing in my front porch light* is the one that appears in the song's lyrics description. And honestly, for the way Taylor wanted the story to end, this is the better one. Because the first one only marks the struggle Betty is going through because of James, whereas in the second one, it shows that actually, he does care. And that he regrets what he's done and is trying to win her back.

Then the next 4 lyrics are *And I knew you'd come back to me* repeated 4 times which, again, shows what a mastermind Betty really is. So she does forgive him only because she planned it so. And because he respected the scenario she made up in her head.

And the song ends with the refrain. Therefore, he came back and let her sink into him, giving him all of her problems and letting him bring her back to life, however twisted that is. But the main thing is that Betty is happy, seeing the world through a brighter perspective now, feeling valid and important and cherished like she should be.

So the folklore love triangle comes to an end, James coming back to Betty, leaving Augustine behind and asking for a second chance. And Betty does forgive him because his presence in her life is making it more beautiful.

This is one of my favourite Taylor Swift songs but I think this is the best one she has ever written. I might as well just print the lyrics for you to read it and say nothing more in order not to ruin it. It is so complex and so beautiful… I have no words to describe it.

So in conclusion, Taylor is *the* mastermind and the best story teller.

Jurca Alessia,
clasa a X-a D
Gavrea Diana,
clasa a X-a C
Gall Stefania,
clasa a IX-a C

Analiza sistemelor de evaluare din România, Rusia și Republica Moldova

Fără îndoială evaluarea reprezintă una dintre cele mai importante componente ale sistemului educațional, în întreagă lume, deoarece ea evidențiază atât nivelul de cunoștințe dar mai ales competențele, abilitățile sau deprinderile pe care le dobândesc elevii. Cunoaşterea rezultatelor, a criteriilor de evaluare, îi face pe indivizi mai conştienţi şi îi motivează să se implice în sarcinile trasate Bineînțeles nu există un sistem de evaluare perfect, niciunde în lume, deoarece el este influențat de mai mulți factori interni și externi. Din acest considerent este important să facem o paralelă între modalitățile de evaluare aplicate în unitățile de învățământ sau la nivel național , de diferite niveluri, din România cu cele practicate în alte țări. În această prezentare am realizat o prezentare a tipurilor de evaluare utilizate în Republica Moldova și Federația Rusă

Toate cele trei modele de învățământ acesta se împarte în niveluri identice precum preșcolar, primar, secundar împărțit în gimnazial și liceal și superior respectiv universitar. În acest material am realizat o paralelă între cele 3 sisteme educaționale începând cu învățământul primar, punând accent pe trunchiul comun existent la diferite niveluri și modalitățile de evaluare

Astfel la nivel primar în Rusia copilul pentru a fi înscris trebuie să atingă vârsta de șase sau șapte ani. Atunci părinții îl pot trimite la școală, liceu sau la gimnaziu. Interesant este faptul că educația preșcolară nu este obligatorie. Învățământul primar cuprinde patru clase , în timpul studiilor , un copil primește cunoștințe de bază în lectură, scriere, matematică, rusă și în alte discipline. precum: informatica, muzica, lumea., tehnologie, arta și educație fizică. De asemenea se pune accent pe studierea limbilor străine precum engleza, franceza, germana și spaniola

Se cunoaște faptul că în România învățământul primar este format din clasa pregătitoare și clasele I-IV. În Republica Moldova, că și în Rusia, învățământul primar este format din clasele I-IV. În ceea ce privesc materiile studiate în învățământul primar din Romania și Moldova se remarca o reală asemănare Astfel în clasa I a se studiază: comunicare în limba română, matematica și explorarea mediului ,limba engleză, arte vizuale și abilitați practice, muzica și mișcare, dezvoltare personală,educație fizica și religie. În clasa a II-a materiile sunt identice adăugându-se în clasa a III-a noi domenii de cunoaștere precum: științe ale naturii, educație civica sau educație tehnologica. În clasa a IV-a se adaugă o a doua limba străină, în special franceza, și materii precum istorie și geografie. În ceea ce privește evaluare în toate cele trei sisteme educaționale la nivel primar se utilizează calificative. În timpul învăţământului primar, fiecare evaluare a elevilor (continuă, formativă sau sumativă) pentru fiecare disciplină se materializează într-un calificativ dintre următoarele: insuficient, suficient, bine şi foarte bine. Calificativul final semestrial şi anual pentru fiecare disciplină trebuie să fie încadrat în unul dintre cele patru calificative menţionate anterior. Metodele şi instrumentele de evaluare sunt stabilite de cadrul didactic în funcţie de vârsta şi particularităţile psihologice ale elevilor, luând de asemenea în considerare specificitatea disciplinei. Acestea pot include: a) evaluare prin întrebări orale; b) teste scrise; c) experimente ştiinţifice şi activităţi practice; d) rapoarte; e)proiecte; f) teste practice, precum şi alte instrumente elaborate de către profesori în cadrul catedrele unităţii de învăţământ .

Învățământul gimnazial în Rusia este foarte asemănător cu sistemele educaționale din alte țări post-sovietice. Cu excepția unor nuanțe, structura sistemului este aproape identică cu cea ucraineană și cea belarusă. Până în prezent, toată lumea are dreptul să primească educație în Rusia. Desigur, sistemele educaționale au propriile neajunsuri, dar ele sunt

adaptabile. De exemplu toată lumea poate avea acces la un învățământ gratuit, principala condiție fiind să dorească să învețe și să aibă suficiente cunoștințe. El se derulează pe parcursul a 5 ani de zile cuprinzând clasele V-IX având elevii cu vârste intre 12 și 16 ani În ceea ce privește evaluarea se evidențiază diferențe majore

Astfel în școlile din Rusia notarea se face pe o scara de la 1 la 5 după vechiul model sovietic care a fost implementat și în Romania în anii 50, ea realizându-se astfel:

Nota 5" - a finalizat corect întreaga sarcină;
Nota 4" - a finalizat întreaga sarcină cu 1-2 erori;
Nota 3" - a greșit adesea, a finalizat corect doar jumătate din sarcină;
Nota 2" - aproape nimic nu s-a putut face corect;
Nota „1" - nu a finalizat deloc sarcina.

În Republica Moldova și România notarea se face pe o scară de la 1 la 10 după următorii descriptori de performanță:

Note între 10-9''- sarcina a fost finalizată în întregime corect sau cu 1-2 greșeli mici;
Note între „8-7''-sarcina a fost finalizată în întregime cu 3-4 erori;
Note între „6-5''-a greșit adesea, a finalizat corect doar jumătate din sarcină;
Note între „4-3''- un sfert de sarcină împlinită;
Note între „2-1''- sarcină neîmplinită;

În ceea ce privește evaluarea sumativă în Rusia și Moldova elevii nu au teze în școala gimnazială, doar la sfârșitul fiecărui an școlar dau un test din toată materia, care a fost studiată pe parcursul anului. La sfârșitul clasei a 9-a se desfășoară Evaluarea Națională, care la ruși se numește ОГЭ(ogă) din următoarele materii

- Limba rusă;
- Matematică;
- Materii opționale: fizică, chimie, biologie, literatură, geografie, istorie, informatică și tehnologii informației și comunicațiilor (TIC), științe sociale și limbi străine - engleză, franceză, germană și spaniolă.

Elevii din Moldova au la Evaluarea Națională următoarele discipline obligatorii:

- Limba și literatura română;
- Matematică;
- Istorie.

În ceea ce privește evaluarea la nivel de gimnaziu în România știm că ea se caracterizează prin diversitate. Testarea inițială este obligatorie mai ale la începutul ciclului, la clasa a V a. De asemenea evaluarea formativă și cea sumativă se utilizează pe tot parcursul gimnaziului fiind susținute teze la nivelul claselor V-VII la limba și literatura română și matematică iar în clasa a VIII pe lângă cele două materii se susține o a treia teză la alegere din istorie sau geografie Evaluări naționale se organizează la nivel de clasa a VI a având mai mult caracter formativ și la clasa a VIII de aceasta depinzând accesul în învățământul liceal. Că probe scrise se constată că în România evaluarea la clasa a VIII a se susține la un număr mai restrâns de discipline și anume limba și literatura română și matematică

Dacă ne referim la liceu se evidențiază și în acest caz unele diferențe majore Astfel în Rusia terminând școala gimnazială elevul are 2 variante : să meargă la liceu, unde învață 2 ani, după care să dea bacalaureatul care este numit ЕГЭ(egă). Aici nu există profile unde poți să alegi ce studiezi, precum uman sau real, în comparație cu Moldova și România. O alta opțiune este să meargă la un colegiu, dacă știe ce profesie vrea să asimileze.(Colegiu de drept, medicină,artă, economie, etc.) De asemenea sunt căutate și școlile tehnice, profesionale, care pun accent pe pregătirea profesională și încadrarea absolvenților pe piață forței de muncă

Învățământul liceal în Republica Moldova se desfășoară pe parcursul a trei ani, elevii având în general următoarele opțiuni după ce susțin evaluarea națională, Astfel pot să aleagă un liceu teoretic , unde

învață timp de 3 ani de zile, după care să dea bacalaureatul. Aici există doar 2 profile (Real și Uman). Că și în Rusia poate să meargă la un colegiu, dacă știe ce profesie vrea să o asimileze.(Colegiu de drept, medicină,artă, economie, etc.), sau să opteze pentru o scoală profesională Consider astfel că în România oferta învățământului la nivel liceal este una mult mai diversă dacă ne referim mai ales la nivel de liceu unde pe lângă existența mai multor filiere precum uman,real, tehnic sau vocațional există mai multe profiluri la care elevii pot să opteze bineînțeles în funcție de media de intrare formată din notele obținute pe parcursul gimnaziului și cele de la Evaluarea Națională. Sistemul de notare este identic cu cel utilizat în gimnaziu în toate cele 3 modele urmând că la sfârșitul liceului elevii să susțină examenul de bacalaureat la care am să mă refer în continuare

În Rusia bacalaureatul cuprinde că materii obligatorii limba rusă și matematica Că și materii opționale pot fi alese: fizică,chimie,științe sociale, informatică și tehnologiile informației și comunicațiilor (TIC), biologie, geografie, limbi străine (engleză, germană, franceză, chineză și spaniolă) și literatură. În Republica Moldova bacalaureatul cuprinde trei probe în funcție de filiera aleasă Astfel cei care termină liceul la profilul uman au că materii obligatorii limba și literatura româna și limba engleză iar că materii opționale geografia sau istoria. Absolvenții profilului real vor susține că materii obligatorii limba și literatura română și matematica iar că opțional pot să aleagă între fizica, chimie, biologie și informatică. În România atât cei de la profilul uman cât și de la cel real, după ce susțin competențele de comunicare și cele digitale, au examen obligatoriu la limba și literatura română urmând că materie obligatorie specifică profilului istoria și matematica. La alegere, a treia probă scrisă absolvenții de uman o pot susține din geografie, logică, psihologie, economie, sociologie, filozofie iar cei de real din informatică, fizică, biologie sau chimie (organică/anorganică). Reiese în mod clar că examenul de bacalaureat din Republica Moldova și România se aseamănă prin disciplinele de examen la cele două filiere uman respectiv real

După absolvirea liceului are loc intrarea în învățământul superior, universitar. În conformitate cu legea Federației Ruse, instituțiile de învățământ superior, universități și academii sunt considerate instituții de învățământ superior. Instituțiile de învățământ superior sunt definite că instituții publice, dar și private. Elevii pot studia într-o astfel de instituție de la patru la șase ani. Dacă studentul studiază timp de patru ani, el primește o diplomă de licență, cinci ani o diplomă de specialist iar șase ani o diplomă de masterat. În cazul în care un student a studiat timp de cel puțin doi ani, dar nu a absolvit o instituție de învățământ superior, se consideră că a primit o educație superioară incompletă. Pentru a intra într-o universitate după clasa XI-a, atunci trebuie să promovezi ОГЭ, echivalentul bacalaureatului . Dacă rezultatele obținute sunt foarte bune , atunci nu este nevoie de a susține examenele de admitere la universitatea pe care absolvenții de liceu au optat. Majoritatea universităților din Rusia studiază conform sistemului semestrial. Anul universitar este împărțit în semestre, după care se efectuează un test de cunoștințe, de fapt un examen Conform acestui sistem, prima sesiune are loc iarna, în ianuarie, iar a doua vara, în iunie-iulie. În timpul lor, profesorii organizează examene imediat după finalizarea cursului la materiile predate, astfel încât evaluarea la nivel universitar este identică cu cea din Moldova și România

În Republica Moldova, admiterea se realizează pe baza unui concurs. Acesta este realizat pe bază de dosare , la fiecare candidat se face o medie (din notele luate pe parcursul anilor de studii și rezultatul de la examenul de bacalaureat). De asemenea fiecare facultate/specializare din instituțiile superioare de învățământ din țara, are un anumit număr de locuri disponibile pentru

studenți, acestea fiind ocupate de absolvenții cu punctajul cel mai mare. Vreau să subliniez faptul că în această țară nici o universitatea nu desfășoară un examen de admitere, precum cele organizate de instituții similare din România și Rusia.

În România cunoaștem că există o diversitate de modalități de a accede în instituțiile de învățământ superior de la înscrieri pe bază de dosare unde media la examenul de bacalaureat are o pondere mai mare până la examene de intrare susținute îndeosebi din discipline de profil. Anul universitar este împărțit în două semestre, fiecare încheindu-se cu o sesiune (prima, în ianuarie-februarie, cea de-a doua în iunie-iulie).După fiecare sesiune semestrială, există o sesiune de restanțe (pentru cei care nu s-au prezentat la examene sau cei care le-au picat) și măriri Fiecare semestru include 14 săptămâni și în fiecare săptămână există pentru fiecare materie, un curs și un seminar Seminarele sunt interactive, se desfășoară sub forma prezentării unor teme de către studenți sau sub rezolvarea unor exerciții/fișe de lucru etc., cu participarea întregii grupe. La unele materii va preda același profesor și la curs și la seminar, la altele, vor fi profesori diferiți. La seminare, în general, se cere prezența la 50% sau 75% sau 80% din ore (depinde de la materie la materie și se comunică asta la începutul semestrului, la primul seminar). Fără a avea numărul minim de prezențe, nu se poate intra în examen! Pe lângă prezențe, se mai poate cere, pe parcursul semestrului, la seminar, prezentarea unei teme (la alegere, în general), realizarea un referat/fișe de lectură din bibliografia de specialitate, predarea la finalul semestrului, înainte de a intra în sesiune, un portofoliu etc. Există profesori care, pe parcursul semestrului, organizează teste/examene parțiale, unul sau două, din materia parcursă de la începutul semestrului și până în ziua parțialului. De obicei se specifică la începutul semestrului, dacă parțialul este obligatoriu sau nu (există posibilitatea să se ceară să dai parțialul, și să faci media, apoi, cu nota de la examenul din sesiune, sau să fie opțional, în cazul neprezentării la parțial existând posibilitatea de a da examen în sesiune din toată materia). Laboratoare există doar la Facultatea de Medicina/Farmacie, Facultățile Tehnice, Facultățile de Fizica/Chimie/Biologie etc., nu și la facultățile umaniste (Litere, Psihologie, Istorie etc.).

Putem concluziona astfel că între cele trei sisteme educaționale prezentate există numeroase asemănări în ceea ce privesc tipurile de evaluări utilizate în diverse cicluri ale învățământului începând cu cel primar și finalizând cu cel superior. Importanța evaluării este identică în toate modelele prezentate întrucât întotdeauna vă fi necesară o ierarhie a valorilor care nu se poate realiza decât prin raportarea lor la unii indicatori etalon care să permită măsurarea nivelului de competențe. Impunerea astfel a unor măsuri care să corecteze unele deficiențe și să îmbunătățească actul educațional în sine are în mod cert evaluarea că fundament.

Surse electronice:

- https://zen.yandex.ru/media/begomvshkolu/kriterii-vystavleniia-ocenok-po-piatiballnoi-shkale-5d8b4fd6fe289100b11936a1
- https://www.hotnews.ro/știri-esențial-20624547-lista-tezelor-care-sunt-materiile-care-elevii-dau-teze-anul-scolar-2015-2016.htm
- https://usem.md/md/examene-de-absolvire-2021/
- https://ro.inditics.com/structura-sistemului-de-învățământ-din-rusia/

Scurtă schiță

Criterii de notare

În **Rusia** a fost adoptată o scală de evaluare în cinci puncte. Acesta este un sistem familiar pentru ei încă din vremea sovietică.
„5” - a finalizat corect întreaga sarcină;
„4” - a finalizat întreaga sarcină cu 1-2 erori;
„3” - a greșit adesea, a finalizat corect doar jumătate din sarcină;
„2” - aproape nimic nu s-a putut face corect;
„1” - nu a finalizat deloc sarcina

În **Moldova** la fel ca și în **România** a fost adoptată o scală de evaluare în 10 puncte.
„ 10-9’’- sarcina a fost finalizată în întregime corect sau cu o 1-2 greșeli mici;
„8-7’’-sarcina a fost finalizată în întregime cu 3-4 erori;
„6-5’’- a greșit adesea, a finalizat corect doar jumătate din sarcină;
„4-3’’- un sfert de sarcină împlinită;
„2-1’’- sarcină neîmplinită;

Materii studiate în perioada învățământului primar

În Rusia

Clasele I-IV

Limba rusă
Informatică
Muzică
Lectură literară
Lumea
Tehnologie
Matematică
Arta
Educație fizică
Limbi străine
Engleză1-4
Limba germană
Franceză 2-4
Limba spaniolă

România și Moldova

Clasa I

Comunicare în limba română
Matematică ți explorarea mediului
Limba engleză
Arte vizuale ți abilități practice
Muzică și mișcare
Dezvoltare personală
Educație fizică
Religie
Purtare

Clasa II
Comunicare în limba română
Matematică și explorarea mediului
Limba engleză
Arte vizuale și abilități practice
Muzică si mișcare
Dezvoltare personală
Educație fizică
Religie
Purtare

Clasa III
Limba și literatura română
Matematică
Limbă engleză
Științe ale naturii
Educație civică
Religie
Educație muzicală
Educație plastică
Educație fizică
Educație tehnologică
Opțional
Purtarea

Clasa IV
Limba și literatura română
Matematică
Limba engleză
Limba franceză
Istorie
Geografie
Religie
Educație muzicală
Educație plastică
Educație tehnologică
Educație fizică
Educație civică
Științe ale naturii

Școala gimnazială

Rusia și Moldova

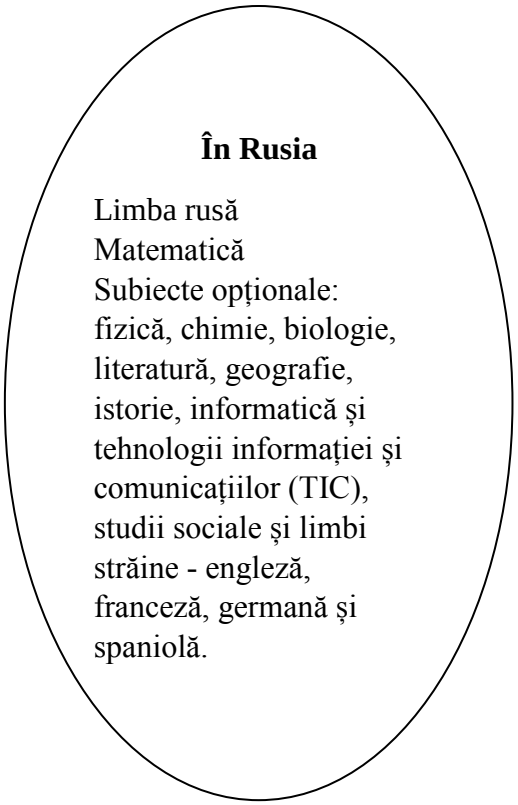
În aceste țări școala gimnazială începe odată cu clasa 5-a, și se încheie în clasa a 9-a. Elevii nu au teze în școala gimnazială, doar la sfârșitul fiecărui an școlar dau un test din toată materia, care a fost studiată pe parcursul anului.

România

În România școala gimnazială este până în clasa a 8-a. Începând cu clasa a 5-a elevii dau teze de 2 ori pe an.

Evaluarea Națională - Materii

Liceul
Rusia
Terminînd școala gimnazială elevul are 2 variante:
- Să meargă la liceu, unde învață 2 ani, după care să dea bacalaureatul la care le spun ЕГЭ(egă). Aici nu există profile unde poți să alegi ce studiezi în comparație cu Moldova și România.
- Să meargă la un colegiu, dacă știe ce profesie vrea să o asimileze (Colegiu de drept, medicină, artă, economie, etc.)

Moldova
Terminând școala gimnazială elevul are câteva variante:
- Să meargă la un liceu, unde învață timp de 3 ani de zile, după care să dea bacalaureatul. Aici există doar 2 profile (Real și Uman)
- Să meargă la un colegiu, dacă știe ce profesie vrea să o asimileze.(Colegiu de drept, medicină,artă, economie, etc.).
- Să meargă la o școală profesională.

România
Terminând școala gimnazială elevul are câteva variante:
- Să meargă la un liceu timp de 4 ani de zile. Aici are posibilitatea să facă alegere între 4 profile:
  - Matematică-Informatică;
  - Științele naturii;
  - Filologie;
  - Științe sociale;
- Să meargă la un liceu tehnic.
- Să meargă la o școală profesională

Bacalaureatul:

Rusia	Moldova	România
Obligatoriu: Limba rusă Matematică La alegere: Fizică Chimie Științe Sociale Informatică și TIC Biologie Geografie Limbi străine (engleză, germană, franceză, chineză și spaniolă) Literatură	(Pt absolvenții de liceu)**:** **Uman:** Limba și literatură română Limba engleză Geografie/Istorie **Real:** Matematică Limba și literatura română Fizică/Chimie/Biologie/Informatică	**Materii la care elevul dă bacul în dependență de profil:** **Mate-Info:** Matematică; Limba română; Informatică, Biologie, Chimie, Fizică (la alegere); **Bio-Chimie:** Matematică; Limba română; Biologie, Chimie, Fizică (la alegere); **Filologie:** Limba română; Istorie; Geografie, Logica si argumentare, Psihologie, Economie, Sociologie, Filozofie (la alegere); **Științe sociale:** Limba română; Istorie; Geografie, Logică și argumentare, Psihologie, Economie, Sociologie (la alegere);

Universitatea

Rusia
Pentru a intra într-o universitate după clasa XI-a, atunci în majoritatea cazurilor trebuie să promovezi rezultatele de la ОГЭ. Dacă balul (media n.r.) mediu este destul de înalt pentru admiterea în universitatea aleasă, atunci nu este nevoie de a scrie examenele de admitere care sunt stabilite în dependență de universitatea pe care a-ți ales-o.

Moldova
În Republica Moldova, admiterea se realizează pe baza unui concurs. Și anume, în acest concurs, la fiecare viitor student se face o medie (din notele luate pe parcursul anilor de studii și rezultatul de la examenul de bacalaureat). Respectiv cu aceasta pondere fiecare elev candidează. De asemenea fiecare facultate/specializare din instituțiile superioare de învățământ din țara, au un anumit numar de locuri disponibile pentru studenți, și vor face rost de aceste locuri elevii cu punctaj cel mai mare. Și apropos, în această țară nici o universitatea nu desfasoară un examen de admitere, în comparație cu România și Rusia.

România
La majoritatea facultăților poți intra pe bază de dosar și ți se vor lua în calcul notele de la Bacalaureat. Dacă media de la Bacalaureat nu te avantajează, la anumite facultăți poți da un test grilă la matematică sau la fizică.

Întocmit de prof. Moldovan Horațiu Vasile și
Grosu Cătălina, clasa a X-a B

Privind în urmă

Meseria de dascăl presupune pe lângă știință, pedagogie, tact, multă creativitate și inventivitate. Cel mai bine am simtit-o cu toții în perioada de pandemie, când, după ce a trecut șocul, ne-am pus întrebarea „Și acum eu ce fac? Cum îmi predau materia? Cum îmi evaluez elevii?”. Și până la urmă fiecare profesor a reușit să se reinventeze, să se adapteze la noile cerințe. Și am îndrăgit atât de mult noile metode, încât continuăm să le folosim și azi. Dar să lăsăm dascălii să vorbească.

Provocări didactice în pandemie și postpandemie

Viața e o sursă inepuizabilă de surprize, de provocări. Una dintre ele a fost pandemia 2020-2022, care a bulversat întreg mapamondul.

Ca urmare, nici învățământul nu a făcut excepție și am fost obligați și elevii, și noi, profesorii, să ne limităm la contextul familial. Situația se prefigura de scurtă durată însă realitatea a arătat contrariul.

Ineditul a apărut odată cu necesitatea de a continua, cumva, procesul educativ în mediul școlar. Au apărut platformele educaționale pe care nu la știam utiliza, așadar am fost nevoită să particip la cursuri intensive, care mi-au răpit din timpul alocat familiei.

Cea mai mare provocare a constituit-o evaluarea. Până atunci, elevii erau sub supraveghere vizuală atunci când susțineau teste. Brusc, am fost pusă în situația de a
găsi o modalitate de a face asta, deși aparatura de care dispuneam nu îmi permitea să deschid o fereastră în care să încapă toți membrii unei clase.

Creativitatea a devenit cel mai aliat al meu.

Am conceput teste grilă în așa fel încât elevii să poată comunica între ei (toată lumea știa că asta se întâmplă și asta ne deranja pe toți profesorii, evaluarea corectă fiind compromisă). Cu toate acestea, răspunsurile nu vizau o singură variantă și nici nu le găseau pe toate, pe internet, oricât de rapizi ar fi fost. Pentru punctaj maxim, li se solicita întreaga atenție în ce privește citirea și înțelegerea cerinței.

Au fost și nemulțumiri, la început, până s-au obișnuit și au priceput cum să gândească, răspunsurile fiind foarte apropiate uneori. Ei se așteptau la un răspuns și au constatat că era posibil și un altul ori că răspunsul lor nu era potrivit fiindcă el cuprindea alt sens decât cel cerut.

Un exemplu:
Personajul principal din romanul lui Camil Petrescu este...
a) Ștefan Ghiorghidiu
b) Ștefan Gheorghidiu
c) narator
d) intelectual

Avantajul unui astfel de test era și este încă (elevii își mai doresc astfel de teste) acela că primesc rezultatele pe loc și că știu ce e corect sau incorect la analiza imediată, realizată de calculator (pe urmă, discutate punctele de vedere). Uneori am schimbat punctajul oferit de device atunci când se putea accepta și modul elevilor de a gândi, pe care eu nu îl luasem în calcul.

Dezavantajul era timpul alocat creării testului și atentia maximă asupra comenzilor date: când să fie vizibil testul (în ce interval de timp, în care zi), pentru cine, dacă răspunsurile să le vadă imediat ce a terminat fiecare (dar atunci ar putea transmite celorlalți) sau doar când termină toți...
Un dezavantaj pentru elevi era și cel legat de graba cu care ei tastează. Dacă au tastat greșit și au trimis formularul, nu puteam nota ce au intenționat să bifeze, ci ce e negru pe alb.

Surpriza pentru mine a fost după ce am revenit la școală; deși puteau susține teste clasice, au preferat grila, chiar online (deși au ales grila pe hârtie, tocmai pentru neajunsurile tastării).

Cu toate avantajele confortului de acasă, prefer (și cred că toți zic la fel) varianta față în față.

Obreja Elena,
Prof. limba și literatura română

Educația plastică în pandemie

În învăţământul românesc necesitatea trecerii de la învăţământul tradiţional, în care rolul elevului era de a-şi însuşi cunoştinţe fără să fie un factor activ în propria formare, la un învăţământ centrat pe elev, spre satisfacerea nevoilor elevului în dezvoltarea intelectuală, folosind metode activ-participative a devenit o prioritate. În contextul pandemic, în care profesorul și elevul se mută pentru o perioadă în mediul virtual, în on - line, învăţământul trebuie să fie focusat pentru a găsi atât mijloacele de învăţământ, cât şi resurse educaţionale deschise, pentru ca instruirea să nu fie afectată din punct de vedere calitativ..

Perioada pandemiei a reprezentat o provocare atât pentru mine cât și pentru elevi, datorită trecerii la învățământul on - line. Aș putea numi acea perioadă, una a provocărilor. Școala on-line oferă și avantaje și dezavantaje. Important e să preiei părțile bune din învățământul on -line și să le implementezi și în școala cu prezență fizică. Am avut ocazia să particip la o serie de webinare care m-au ajutat foarte mult. Părerea mea este că educația, chiar dacă se face în sistem on-line, poate să fie de calitate. La educație plastică/educație vizuală se pot folosi programe foarte intuitive care oferă sprijin vizual în activitate. Unul dintre aceste programe este și MozaBook, care oferă o vastă librărie de modele 3D care pot să fie prezentate la lecții și filmulețe pe anumite subiecte realizate într-un format intuitiv și inovativ. De asemenea, mai sunt și aplicațiile Kahoot, Padlet, Book Creator, Graffiti – empire, Storyjumper, etc. care ne ajută să impulsionăm elevii în procesul educativ. Ne confruntăm în ziua de azi cu o digitalizare accentuată în sistemul de învățare. Folosirea mijloacelor digitale a devenit o necesitate. Am putut constata cât de mult contează să ai echipamentul necesar: un laptop performant, tabletă grafică și programe digitale de calitate, pentru a putea realiza desene / picturi adecvate temelor solicitate. Pentru stimularea creativității elevilor, folosirea de programe digitale pentru desen și pictură sunt bine venite în educația on-line. Pentru acest tip de predare găsirea de materiale și site - uri educative este esențială, să vizitezi muzeele virtuale, să vizionezi documentare despre viața diferiților artiști, ajută foarte mult la clasă. Internetul ne oferă foarte multe site-uri care vin în sprijinul profesorului pentru a ajuta elevii să își însușească anumite competențe, îi ajută să își dezvolte creativitatea participând la ateliere de artă și tururi ghidate. De asemenea dau posibilitatea de a realiza expoziții virtuale, cu ajutorul diferitelor programe.

În acest sens, am identificat unii elevi care, în timpul școlii față în față nu manifestau interes față de activitățile de la clasă, dar în momentul în care s-a trecut la școala on-line, interesul lor s-a modificat simțitor, am constatat o îmbunătățire a atitudinii față de actul educational. Au început să își asume responsabilități în cadrul grupului de elevi, au început să fie ,,observați” și apreciați de colegii de clasă, astfel crescându-le stima de sine și implicit rezultatele la învățătură.

O alta provocare a fost cea de a participa la concursuri sau evenimente care s-au desfășurat doar în mediul on - line. Am reușit să provoc și să motivez elevii în cadrul orelor de educație plastică, să participle la diferite activități, la concursuri naționale și internaționale, unde au obținut rezultat frumoase și au fost recompensați cu diplome.

Nu putem neglija nici compartimentul ,,Evaluare”, care este o alta provocare atât pentru profesor, cât și pentru elev.

Evaluarea cunoştinţelor şi a deprinderilor dobândite de către elevi în timpul activităţilor desfăşurate cu ajutorul dispozitivelor electronice şi al internetului mi-a oferit oportunitatea de a utiliza instrumente de evaluare multiple şi diverse. Din experienţa mea şi a colegilor mei în organizarea şi desfăşurarea activităţii didactice prin intermediul tehnologiei şi al internetului, am identificat și câteva situaţii problemă în activitatea de evaluare a cunoştinţelor şi abilităţilor elevilor

În evaluarea orală a elevilor am întâlnit situaţii problemă în care elevii ce urmau a fi evaluaţi nu ofereau răspunsuri, motivând că au microfonul blocat; că au probleme cu conexiunea la internet şi solicitau să li se repete întrebarea, iar în unele cazuri părăseau

brusc întâlnirea online, motivând deconectarea din întalnire, Soluțiile identificate pentru aceste situații problemă ar fi ca elevul să trimită răspunsul scris pe chat - ul întâlnirii, iar în cazul în care elevul motivează lipsa conexiunii la internet, să posteze răspunsl sau lucrarea plastică în momentul în care are acces la internet.

Urmează o altă provocare…. întoarcerea la școală, în format fizic. Ne-am învățat cu toții să avem la îndemână tehnologia, să postăm filmulețe, să desenăm în diferite aplicații și să realizăm quiz-uri, încât întoarcerea la școală a devenit stângace în prima fază. Bine-nțeles că școala ne-a pus la dispoziție toată tehnologia necesară, dar unii elevi nu și-au mai dat interesul pentru pictura cu acuarele, tempera, etc, ei parcă așteptau oră de oră câte un filmuleț, o intrare pe kahoot sau pe alte aplicații, era mai comod pentru ei să deseneze în programe decât să folosească materialele necesare pentru pictură.

În acest sens, am început să combin, cu puțină creativitate, resursele digitale cu cele clasice, astfel încât informațiile să fie transmise într-un mod atractiv pentru elevi.

În concluzie, continuarea formării și informării elevilor noștri trebuie să rămână un deziderat pentru toți, singurul scop fiind acela de evoluție, indiferent de mediul sau forma în care se furnizează informația.

Bibliografie:

Chiș V. , Activitatea profesorului între curriculum și evaluare, Presa Universitară Clujeană
Ionescu, M., Bocoş, M. (coord.) (2017), Tratat de didactică modernă, ediţia a II-a, revizuită, Editura Paralela 45, Piteşti.
Recomandările Consiliului European din 22.05. 2018 pentru dobandirea competentelor pe tot parcursul vietii - 2018/C 189/01

Bogdan Dalia Anca,
profesor educație plastică

Educația fizică – on-line

Hm! Pare ceva irealizabil, nu? Elevii mă întrebau: d-na profesoară, cum o să facem educație fizică online? Nu știam răspunsul atunci, pe moment, dar știam că trebuie să mă adaptez și să mă bazez pe toate cunoștințele mele, de data aceasta mai mult teoretice decât practice, pentru a face față situației care urma să ne,,reconfigureze" pe toți.

Școala online a fost o provocare atât pentru elevi , cât și pentru profesori, mai ales pentru noi, profesorii de educație fizică ce avem ca mijloc principal în realizarea temelor lecției, exersarea fizică.

Pentru mine a fost o adevărată încercare să găsesc acele modalități care să facă lecțiile interesante și să-i atragă pe elevi.

Am prezentat filmulețe, programe și structuri de exerciții care să fie în concordanță cu programa școlară, dar este destul de greu să ai control asupra execuțiilor corecte în mediul online. (Cu totul altfel este atunci când ești în sala sau pe terenul de sport printre elevii tăi.) În urma acestor activități am așteptat în privat filmulețe de la elevi cu execuțiile lor, pentru care au primit notă.

Am profitat totuși de situație și am considerat ca fiind utile prezentarea unor noțiuni teoretice legate de tot ce înseamnă educația fizică și sportul. În condiții normale nu aș fi avut timp suficient în cadrul orelor să împărtășesc astfel de informații care, consider eu, au venit să îmbogățească actuala cultură generală a elevilor.

Ca fiecare disciplină studiată în școală, și educația fizică are istoria ei, și încă una extrem de frumoasă. Începând de la apariția Jocurilor Olimpice în Grecia antică și continuând cu apariția jocurilor sportive: baschet, volei, fotbal până la Gheorghe Moceanu, considerat

părintele educației fizice românești, am avut bucuria de a împărtăși informații și a discuta cu elevii pe aceste teme.

Ulterior, am realizat lecții interactive cu întrebări din temele discutate, iar încântarea mi-a fost mare, să văd că elevii au fost interesați și activi, bucuroși să răspundă la întrebări.

La sfârșitul perioadei online pot spune că sunt mulțumită de activitatea avută, concluzie pe care am tras-o și din feed-back-ul elevilor, nu doar din convingerea personală.

Lazăr Anca,
profesor educație fizică

Metode de activare a elevilor în mediul online la orele de istorie

În contextul epidemiologic din perioada 2020-2021, școala a cunoscut importante transformări care, probabil, trebuiau să fie deja realizate. În mod sigur digitalizarea rapidă a educației ne-a pus în fața unor provocări, mai ales că noi, profesorii, am ,,jucat pe terenul elevilor", fapt care ne-a adus în fața unor reale provocări. Am făcut față unor situații gen ,,Mi s-a stricat telefonul", „Microfonul e defect" sau cea mai des întâlnită ,,A căzut internetul".

Nu este pentru prima dată când ne punem întrebarea ,,Cum putem eficientiza comunicarea și educația într-o lume digitalizată?", deoarece, odată cu noua generație de elevi se observă faptul că profilul psiho-educațional al generației Z/generația Touch (n.1996-2012), este cu mult mai diferit față de generațiile anterioare (baby boomers, generația Y/millennials). Am observat că acești nativi digitali au un apetit crescut pentru cunoaștere, identifică și extrag informația mult mai rapid, au abilități multitasking, preferă imaginile și sunetele înaintea textului, foarte abili în sarcinile în rețea / în echipă, privesc cu prietenie revoluția tehnologică spre deosebire de imigranții digitali care au strategiile de învățare sensibil diferite; preferinţa pentru analize profunde (cărţi, studii filme), mai critici cu sursele şi informaţia, cea mai credibilă informaţie - cea tipărită, valorizează autoritatea autorului şi a editurii, profesorul / formatorul – atotştiutorul. Noi, profesorii, a trebuit să îmbrățișăm, fără temeri, noua realitate – digitală. În acest sens ne-am propus să activăm elevii cât mai mult posibil îmbinând metodele didactice clasice și moderne cu mediul virtual pentru a aduce îi fața camerelor elevii.

Adolescența reprezintă una dintre cele mai importante și complexe perioade din viața omului, în care se face trecerea de la caracteristicile psihofizice și preocupările specifice copilăriei la maturitatea și problemele specifice vârstei adulte. Ea reprezintă o etapă de tranzit, marcată de inegalități și dezechilibre sub toate aspectele; dezvoltarea din punct de vedere fizic se produce mai accelerat decât cea psihoafectivă, fapt demonstrat prin aceea că adolescenții pot fi considerați maturi somatic dar nu și emoțional. Cunoaşterea nevoilor adolescentului şi a caracteristicilor de dezvoltare este importantă pentru că ne ajută la realizarea unui canal de comunicare eficientă între noi profesorii (ca adulți)și elevii adolescenți astfel încât să formăm generații capabile să se adapteze lumii, dar, mai ales să fie capabile să o inoveze. Sistemul online oferă unele oportunități în demersul nostru didactic și trebuie să îl folosim în avantajul nostru și al disciplinei, adică a istoriei.

Ca și soluții pentru activarea elevilor am aplicat la clasă activități care să îi determine pe aceștia să se implice în desfășurarea orelor. Am considerat că este foarte important ca elevii să se expună în fața camerelor doar atunci când sunt pregătiți și doar dacă doresc, ținând cont

de spațiul domestic, imaginea de sine a fiecăruia, etc. Gamificare, sau învățarea prin intermediul jocurilor, crearea de situații de învățare de tip gamificare poate conduce la: asocierea învățării cu atitudini și emoții pozitive: nerăbdare, satisfacție, împlinire, autoeficacitate, sporirea motivației pentru învățare, favorizarea învățării interactive, dezvoltarea competențelor transversale (comunicare, cooperare, utilizarea tehnologiilor, rezolvarea de probleme) / abilități non-cognitive).

În acest sens am folosit jocul de rol de tipul:*Ce aș fi, dacă aș fi,* unde elevii au avut de pregătit și de prezentat un personaj istoric la alegere din epoca studiată. Au folosit recuzita personală pentru a prezenta personajul ales, atât ca înfățișare fizică cât și profilul istoric cu trăsăturile specifice. La clasa a X-a, de exemplu pentru istoria secolului al XIX și revoluțiile moderne (1848), elevii și-au ales revoluționari pașoptiști: Al. Ioan Cuza, N. Bălcescu, Mihail Kogălniceanu, Carol I; cu fetele a fost mai greu pentru că personajele feminine sunt mai puține: Elena Cuza dar au improvizat și au ales personaje masculine.

O altă metodă eficientă a fost *lectura în pereche* a unor texte istorice cu întrebări structurate. Elevii au format perechi, au lucrat textul după care au prezentat împreună interpretarea. De succes pentru o oră animată a fost și *realizarea pe grupe a unor prezentări PPT sau scurt metraje* a unei teme la alegere. Elevii s-au dovedit pasionați de diferite teme istorice, și-au descoperit pasiuni comune și s-au aliat în realizarea acestor prezentări. La finalul prezentărilor colegii au pus întrebări celor care prezentau.

Pentru creșterea motivației elevilor utilizarea unor elemente de tip joc în contexte reale, non-joc, sunt extrem de benefice pentru elevi pentru că pot optimiza capacitatea creierului de a procesa noi informații. Jocurile stimulează componenta socială a învățării și interacțiunii, adică modul în care elevii lucrează sau se joacă în grupuri. Aici, cred că, tehnologia ne-a ajutat cel mai mult, pe noi, profesorii, pentru că am avut acces la prezentări audio-video, documentare, hărți interactive și alte surse on-line.

Ne-am jucat *Țări, sate și orașe* adaptat la statul roman la clasa a IX-a și la Revoluțiile pașoptiste la clasa a X-a. Juriul a fost ales aleatoriu (numere din catalog) și am făcut un adevărat concurs, care a avut mare succes la copii.

La lecția Cultura medievală în spațiul românesc am folosit *Cubul*, fiecare grupă având sarcină diferită: Descrie, Analizează, Compară, Asociază și Argumentează.

Ca și concluzii la situația mutării întregii activități didactice în mediul online am observat că elevii sunt conștienți că au o capacitate de concentrare mai mare dacă au camera video pornită și de aceea noi profesorii trebuie să găsim acele portițe prin care să-i determinam pe elevii noștri să fie cât mai motivați și activi în spațiul virtual aproape la fel de mult ca în sala de curs.

Din păcate nu toți elevii au aceleași posibilități de a participa la învățământul online deși fiecare copil în parte are dreptul la educație de calitate și atunci probabil că așa cum am notat în studiul nostru, una dintre direcțiile majore de acțiune în domeniul educației ar trebui să fie adoptarea unei politici naționale pentru asigurarea egalității de șanse.

Bibliografia consultată:
Daniela Dumulescu, Carina Matei; coord. UNICEF: Eugenia Apolzan, Adolescenţa explicată, Editura Alpha MDN, Buzău, 2017.
Georgiana Susan-Erdogan, Ionuţ Mone, Oana Benga, Dezvoltarea emoţională a elevilor şi managementul emoţiilor, Cap. Dezvoltarea emotionala.pdf, link accesat în 18.12.2020, ora17.
Andy Clark, Scholarly articles, 2016.

Albinetz Simona Cristina
profesor de istorie

Cuprins

Editorial ... 3
Pagini deschise ... 2
Olimpiade și concursuri școlare ... 4
Concursuri ... 6
Creativitate și competitivitate: ingrediente pentru ore active ... 7
Luna ... 12
Cerescul chin ... 13
Gelozie la nivel cosmic ... 17
Stea de dor ... 18
Dansează! ... 20
Proiectul „Tinerii Vorbesc" - Povestea mea (mărturisire) ... 21
Mereu iubire ... 25
De-acum război ... 26
Până atunci ... 29
Sfârșitul șoaptelor - decembrie 1989 ... 29
Importanța lecturii ... 31
Magia cărților ... 32
Detalii cotidiene ... 33
Fericirea prin ochii mei ... 34
Interviu despre istoria viitorului (prof.Moldovan Horațiu) ... 35
Domnul profesor Tomșa Gelu – membru fondator al echipei de robotică ... 38
Interviu profesor și coordonator Vectron – Pop Nicolae ... 39
Pasiunea mea robotica – interviu cu elevii din spatele robotului ... 40
Răzvan și cheia spre succes ... 43
Curiozități în domeniul chimiei ... 48
Mari descoperiri din lumea medicinei ... 49
Hanami - o istorie japoneză ... 50
Carte versus film ... 51
Cinematografia românească ... 51
The beauty of music ... 54
The Folklore Love Triangle ... 55
Analiza sistemelor de evaluare din România, Rusia și Republica Moldova ... 60
Provocări didactice în pandemie și postpandemie ... 67
Educația plastică în pandemie ... 68
Educația fizică – on-line ... 69
Metode de activare a elevilor în mediul online la orele de istorie ... 70

ISSN 1223-4788

